



WHEN POWERS
CLASH.

THRONE DUET BOOK 1

THRONE OF POWER

RINA KENT

GÜÇ TAHTI

TAHT DÜETİ KİTAP 1

RINA KENT

Throne of Power Copyright © 2021 by Rina Kent
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine koymak veya başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır. Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, izin alınmaksızın kullanılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

ALSOBYRINAKENT

ROYAL ELITE SERİSİ

Zalim Kral

Sapkın Kral Çelik

Prenses Çarpık

Krallık Kara

Şövalye

Kısr Prens

Acımasız

İmparatorluk

Kraliyet Eliti Sonsözü

YALANLAR VE GERÇEKLER DÜETİ

Tüm Yalanlar

Tüm Gerçekler

KINGDOM DUET

Bir Krallığın Yönetimi (Ücretsiz Ön
Bölüm) Bir Kralın Hükümdarlığı

Bir Kraliçenin Yükselişi

THRONE DUET

Güç Tahtı

İntikam Tahtı

TEAM ZERO SERİSİ

Cezbedilmiş

Karga

Hayalet

Gölgeli Sisli

Sıfır Takımı Boxset 1-3

RHODES SERİSİ

Pişmanlık (ÜCRETSİZ)

NEFRET & AŞK DÜETİ

Benden Nefret

Ediyor Benden

Nefret Etmiyor

Güçlü kadınlara.

AUTHOR NOTE

Merhaba okuyucu dostum,

Kitaplarımı daha önce okumadıysanız bunu bilmiyor olabilirsiniz, ancak üzücü ve rahatsız edici olabilecek daha karanlık hikayeler yazıyorum. Kitaplarım ve ana karakterlerim kalbi zayıf olanlara göre değil.

Güç Tahtı bir düetin ilk kitabıdır ve tek başına değildir. Taht Düeti:

#1 [Güç Tahtı](#)

#2 [İntikam Tahtı](#)

Gelecekteki yayınlar hakkında haberler ve özel bir hediye için Rina Kent'in [Bültenine](#) kaydolmayı unutmayın.

BLURB

Güçler çatıştığında...

Mafya dünyasında kadınlar hüküm sürmez.

Ben bu kuralın istisnasıyım.

Bu hayatı ben seçmedim, o beni seçti.

Korumam gereken bir mirasım, kapmam gereken bir güç var ve kimse beni durduramaz. Eğer liderlik etmek için görücü usulü bir evlilik gerekiyorsa, öyle olsun.

Seçtiğim kocanın geçmişimden gelen bir hayalet olduğunu hesaba katmamıştım.

Kyle Hunter.

Bir zamanlar benim muhafızımdı, koruyucumdu. Şimdi ise krallığımın peşinde. Tahta giden yol dikenler, kan ve kayıplarla döşeli. Kazanmak için her şeyi riske atacağım.

Kalbim de dahil.

PLAYLIST

Throne - Bring Me The Horizon
A Little Wicked - Valerie Broussard
Canavarlar - Shinedown
Kartların Krallığı - Bad Omens
Bir Savaş Başlat - Klergy & Valerie Broussard
Benden nefret etmeni seviyorum - Story Untold &
Kellin Quinn Let Down - Dead By Sunrise
Yara izleri - İsimsiz yüzler
Tell Me Why - Dream on Dreamer
Ölmekten Korkmuyorum - Written by
Wolves Efsaneler Asla Ölmez -
Solence
Av Tüfeği - Kaşık
Far From Any Road - The Handsome Family
I'm a Wanted Man - Royal Deluxe
Cold Blood - Dave Not Dave
Bad Man - Blues Saraceno
Bu Savaş - Thirty Seconds to Mars
Dance With The Devil - Breaking Benjamin
Monster - Colours
The Resistance - Skillet
Cut the Cord - Shinedown
Sevmek Zor - Dokunmak İçin Çok
Yakın Kerosen - Yok Ol

Çalma listesinin tamamını [Spotify](#)'da bulabilirsiniz.

KYLE

T Gerçek, gördüğünüz şey değildir. Ondan ne çıkardığınızdır.
Sağlıklı bir gerçek ya da mükemmel bir gerçeklik diye bir şey yoktur.

İnsanlar ve gündemler var.

Barış ve savaş vardır.

Kaybetmek ve kazanmak vardır.

Otuz yıl önce elimden aldıkları gerçek hakikati -kendi hakikatimi- arayışında uzun bir yol kat ettim.

Benden bir makine yaptıklarında, bunun geri gelip onları içten dışa yok edeceğini hiç düşünmediler.

Beni hafife aldılar.

Bunu yapmalarına bayılıyorum. Bu, onları parçalamak, kemiklerini kırmak ve tüm deliklerinden kan sızmasını izlemek için en iyi zamanı geçireceğim anlamına geliyor.

Bu benim sistemim, benim gerçekliğim. Ve kimse beni durduramayacak. Ölüm bile.

Deneyebilir, ama ölüm gibi önemsiz bir şeyden korkmayacak kadar çok yol kat ettim.

Aşağı indiğimde, isimleri ve unvanları da dahil olmak üzere her birini yanımda götüreceğim.

Eğer ben bu dünyadan silineceksem, onlar da silinecek. Ben bir gölgeye dönüştüysem, onlar da dönüşecek.

Bu benim dirilişim.

Brooklyn'in تنها bir bölgesindeki devasa malikanenin önünde duruyorum. Duvarlar kimsenin üzerinden bakamayacağı kadar yüksek. Yakınlarda yüksek binalar yok, bu da keskin nişancı tehdidini ortadan kaldırmak için taktiksel bir hamle. Teller

bir askeri kampta olduğu gibi duvarların kenarlarını çevreliyor ve duvarlar boyunca düzenli aralıklarla yerleştirilmiş birkaç kamera kırmızı renkte yanıp sönüyor.

İleriye doğru bir adım atarsam, gerçekten işimin bittiğinden emin olmak için beni yüzlerce kez vurmaktan çekinmeyecek muhafızlar tarafından kuşatılacağım.

O kadar ciddiler ki onların yanında ölü taklidi bile yapamıyorum.

Suçlarını işlediklerinde bunun gibi saraylarda saklanmaları gerektiğini biliyorlardı, dünyadan tamamen güvende oldukları saraylarda.

Ama benden değil.

Benden *asla*.

İleriye doğru adım atıyorum, böylece tam kapının önündeyim. Kapı açılmıyor, ama beklendiği gibi arkamdan gürleyen, belli belirsiz ayak sesleri geliyor. Onlara öğrettiğim gibi izlerini kapatmayı asla öğrenemediler.

Oh iyi. Sanırım her askeri suikastçı yapamazsın.

Gardiyanlardan biri kalın bir Rus aksanıyla "Ellerinizi havaya kaldırın" diye bağıyor.

Bana söyleneni yapıyorum çünkü ölüm beni korkutmasa da, ölüm nedenim sırtımdaki delikler olsaydı lanet bir israf olurdu. Sadece bu da değil, benim gibi bir efsaneyi öldürdüğü için övgüyü alacak olan kişi de bu Rus maşası olurdu. Utanç verici, size söylüyorum. Artık vaftiz babamın yüzüne bakamazdım.

Son birkaç yıldır yapmadım. Ama bu da günümüze uygun olmayan başka bir trajik hikâye.

Tekrar konuşmadan önce arkamdan bir silah sesi geliyor. "Ellerini başının arkasına koy ve yavaşça arkanı dön. Yanlış bir hareket yaparsan beynini yere dökerim."

Arkamı dönüyorum ve üç kişi olduklarından emin oluyorum. İki yanlarında silah tutarken, liderleri, asimetrik bıyığı korkutucu olmaktan çok komik olan, sert yüz hatlarına sahip kıdemli bir gardiyan, AK4'ü bana doğru doğrultuyor.

Seçtiği silahın komik olmadığı kesin.

Yüzümü görünce gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve bir an için duraksıyor.

İhtiyacım olan tek açılış bu.

İleri atıldım ve boğazına dirsek attım. AK4'ü tutuşu gevşer gevşemez onu kaptım ve belimden silahımı çektim.

Diğer iki asker şok içinde uzun bir süre duraklıyor. Onlar silahlarını bana doğrulttuğunda, ben çoktan AK4'ü ve silahımı

yüzlerini.

"Sana bir anlık tereddütün öldürülmen için yeterli olduğunu söylemedim mi?" Kıdemli gardiyanlarına bakıyorum, çünkü onu ve iğrenç bıyığını daha önceden tanıyorum. Bunlar yeni acemiler, ergenlik çağından yeni çıkmış gibi görünüyorlar.

Rusça küfrediyor, sonra tekrar İngilizceye dönüyor. "Burada ne yapıyorsun, Kyle? Uzak duramadın mı?"

"Bir Vor'a saygı göster, köylü." O tekrar küfrederken ben sırtıyorum.

Hepsi de bir İngiliz'e -dolayısıyla Rus olmayan birine- önceki *Pakhanları* tarafından bu unvanın verilmesinden nefret ediyor. Kimsenin bunu elimden alamayacağı gerçeği benden daha da nefret etmelerine neden oluyor.

Nefret önemli değil. Benim amacım önemli.

Hiç umurumda olmayan bir organizasyonda elit bir grubun üyesi olmak, sonunda meyvelerini vermeye başlayan bir planın parçası.

AK4'ün ucuyla ona işaret ettim. "Şimdi, beni patronuna götür."

Göğsünü şişiriyor ve bıyığı sanki eyleme katılıyormuş gibi seğiriyor. "Neden yapayım ki?"

"Igor ve benim başlatmamız gereken bir savaş var."

R A I

I Güç elinizden kaçarsa, elinizde hiçbir şey kalmaz.

Bu sadece zirvede olmakla ilgili değil. Eğer yeterince yüksekseniz, kimse size ya da yakınlarınıza dokunamaz. Kimse size bakmaya cesaret edemez ve

Bunu yaptıklarında, sizin onlara yansıttığınız pazarlık edilemezlik duygusu gözlerini kör eder.

Bu yüzden durmuyorum ve asla durmayacağım.

Rütbem yükseldikçe bana daha çok saygı duyuyorlar ve bir gün hepsi büyükbabamın soyadının önünde eğilecekler.

"Biz Sokolov'uz Rai," demişti bana bir keresinde. "Biz diz çökmeyiz. Herkes öyle yapıyor."

Onun sözleri kalbimin derinliklerine kazınmışken, merdivenlerden aşağı iniyorum.

Ev, Bratva'nın New York'taki yerleşkesinden beklendiği gibi çok büyük. Geniş mermer merdivenler, açık renk mermer döşemeli büyük bir koridora açılıyor. Ortadaki Chesterfield kanepeli, sütunları ve hatta halıyı altın kaplıyor. Tavanlar tonozludur ve ortada şeytanlarla savaşan meleklerin resmi vardır. Bu genellikle ziyaretçilerin durup resme yerleştirilen karmaşık ayrıntılara bakmasını sağlar.

Öte yandan, genellikle 'icabına bakılmadan' önce gördükleri son şey de bu oluyor. Ortaklarımızı buraya davet ederken, düşmanlarımızı da davet ediyoruz.

Cennet ve cehennem. Melekler ve şeytanlar.

Dedushka -Büyükbaba- bu şekilde şiirseldi, kökenleri göz önüne alındığında bu bir sürpriz olmamalıydı. O sadece Amerika ve Rusya'daki en başarılı Bratva kollarından birinin lideri değildi; kökleri başlangıca, İkinci Dünya Savaşı'nın sonuna kadar uzanıyordu.

Ben de o soyun bir parçasıyım.

Aslında, artık onu koruyabilecek tek kişi benim.

Bugün, bana keskin bir hava katan siyah takım elbise pantolonunu tercih ettim. Bej ceketim, giymeme gerek kalmadan omuzlarımda asılı duruyor. *Dedushka*'dan öğrendiğim bir tuhafılık. Sarı saçlarımı zarif bir şekilde topuz yaptım. Makyajım gürültülü değil, ama birkaç kat kalın, bu da beni yirmi sekiz yerine otuzlu yaşlarımdaymışım gibi gösteriyor.

Genç olmak Vory dünyasında bir zayıflıktır ve benim eksikliklerimden faydalanmalarına izin vermem mümkün değil.

Merdivenlerin dibinde ışıltılı bir yüz beni durduruyor. Anastasia, büyük kuzenim, beni görünce gülümsüyor ve mükemmel bir şekilde düz ve minyon dişlerini ortaya çıkarıyor. Aslında burnundan dudaklarına ve vücuduna kadar her şeyi öyle. Büyük olan tek şey kocaman yeşil gözleri. Sanki tropik okyanusun sakinliğine bakıyor gibi.

Dizlerinin altında biten uzun kollu mütevazı bir elbise giyiyor. Benimkinden birkaç ton daha açık sarı saçları, uzun bir kurdeleyle düşük, düzgün bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Her zamanki gibi yüzünde zerre kadar makyaj yok. Gülümsemesi bir an için duraksıyor ve kırmızı alarmım bir anda yükseliyor. İçimdeki kana susamış anne ayı ortaya çıkıyor.

"Ne oldu, Ana?"

"Bu..." Başını iki yana sallar. "Yok bir şey Rai. İyi günler dilerim."

"Ana." Kimsenin karşı çıkmaması gerektiğini bildiği o sert ses tonuyla konuşuyorum. "Ya bana şimdi söylersin ya da sen söyleyene kadar bütün gün burada dururuz."

Alt dudağını ısırıyor, doğal kalın kirpiklerinin altından bana bakıyor. Bu, onu serbest bırakmaya yakın olduğu anlamına gelmeli.

Vory dünyasına getirildiğimden beri sadece *Dedushka*'ya sahip olduğumu ve onun Bratva'nın *Pakhan*'ı olduğu düşünüldüğünde bunun yeterli olduğunu düşündüm.

Ama sonra, *Dedushka*'nın en küçük kardeşi olan büyük amcam Sergei, Anastasia'yı bizimle yaşaması için getirdi. Onunla ilk tanıştığımda on üç yaşındaydım. O ise sadece beş yaşındaydı. O zamanlar bana dünyayı görmüş gibi bakıyordu, sanki daha önce yaşadığı hayattan kurtarıcısıymışım gibi.

Anında en iyi arkadaş olduk - ya da daha çok ben onun koruyucusu oldum, çünkü o dışarıda olmak için çok kırılgan.

On beş yıl sonra beni hâlâ eskisi gibi görüyor.

Ona yaklaşıyorum, çantamı yanıma indiriyorum ve ses tonumdaki sertliği yok etmeye çalışıyorum. Anastasia bana güveniyor ama korkutucu olabileceğimi de söyledi - ona karşı değil ama genel olarak korkutucu.

Bu Ana'mın bana karşı hissetmesini istediğim son şey, ama eğer onu korumak içinse, sadece korkutucu olmakla kalmam, tüm dünyayı paramparça ederim.

Elimi omzuna koyup hafifçe okşuyorum. "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?"

İki kez başını sallıyor.

"O zaman bana söylemediğin şey ne?"

Anastasya yine alt dudağını ısırıyor. "Kızmayacak mısınız?"

Gözle görülür bir Rus aksanına sahip olan çoğu Vory'nin aksine, muhtemelen küçüklüğümüzden beri ona öğrettiğim için mükemmel bir Amerikan aksanıyla İngilizce konuşuyor.

"Sana asla kızgın olmayacağım." Ona gülümsüyorum, ki bu muhtemelen birine sunabileceğim en sıcak gülümseme türüdür.

"Babam dedi ki... dedi ki..."

"Ne?"

Yutkunuyor. "Hazırlanmam gerektiğini söyledi." "Ne için hazırlanman gerekiyormuş?"

"Biliyorsun."

"Sen söylemedikçe, bilmiyorum, Nastyusha." Daha iyi tepki verdiği için Rusça takma adını kullanıyorum.

"Evlilik için..."

"Ne için?" Bir anda irkiliyor, omuzları dokunuşumla kaskatı kesiliyor. Onu korkuttuğum için içimden kendime lanet ediyorum ve sakinleşmek için birkaç saniye bekliyorum. "Seni kiminle evlendireceğinden bahsetti mi?"

Düz ayakkabılarına bakarken başını bir kez sallıyor. "Sadece hazırlanmam gerektiğini söyledi. Bu... bu eğitimime devam edemeyeceğim anlamına mı geliyor?"

Sesi son cümlesiyle birlikte kesiliyor. Çok az şey beni bu kadar derinden etkiler ve Anastasia kesinlikle listenin başında yer alır. Onu acı içinde görmek bir uzvumun kesilmesi gibi bir şey.

Çenesini kaldırıyorum ve zavallı bir ifadeyle bana bakıyor. Gözyaşı yok çünkü küçük yaştan itibaren mükemmel bir Vor kızı olarak yetiştirilmiş.

Ona göre ağlamak benim düşündüğüm gibi bir zayıflık değil. Anastasia'nın sözlüğüne göre gözyaşları hanımefendiye yakışmaz ve toplum içinde gösterilmemelidir.

Üzüntüsünü ifade etmek istemesi ama edememesi bıçağı daha da derine saplıyor.

Gülümsemeye zorlayarak saçlarını geriye doğru okşuyorum. "Hiçbir şey için hazırlanmana gerek yok. Büyük amcayla konuşacağım ve bunların hiçbiri olmayacak."

Yüz ifadesi aydınlanıyor. "Gerçekten mi?"

"Hiç söz verip de tutmadığım oldu mu?" Nazik bir kıvılcım yüz ifadesini işgal ediyor. "Asla."

"Git ders çalış ve bu konuda endişelenme. Sınavların yaklaştığı için şirkete gelmene gerek yok."

"İstiyorum."

Ana neredeyse bir yıldır V Corp'ta staj yapıyor. Herkesin bizim iş kolumuzda işe yaramaz olduğunu düşündüğü bilgisayar mühendisliğini seçti. Onu cesaretlendiren tek kişi bendim çünkü bu onun özgürce ve prangalar olmadan seçtiği bir şeydi. O bir sayı dehası ve bu yeteneğini kullanmasaydı boşa gitmiş olurdu.

"Nasıl istersen. Büyük amca nerede?"

"Yemek odasında... ama oraya gitmek istemeyebilirsiniz. Babam Vory'nin geri kalanıyla bir toplantı yapıyor."

"Tabii ki öyle ve dur tahmin edeyim, Mikhail içeride mi?" "Umm...evet."

O baş belası etraftayken büyük amcamın evlilik konusunu açmasına neden şaşırmadım?

"Çalışmalarına geri dön, Ana. Bunların seni etkilemesine izin verme."

Tereddüt etti, sonra ağzından kaçırıldı, "Dikkatli ol. Orada senden hoşlanmadıklarını biliyorsun."

"Bugünden sonra benden daha fazla hoşlanmayacaklar." "Rai..."

"Merak etme. Dikkatli olacağım," diyorum onu memnun etmek için, her ne kadar şimdiden bir savaş planlıyor olsam da.

Öne çıktı ve bana sarıldı. "Güvende kal, Rayenka."

Sonra merdivenlerden yukarı doğru ılımlı adımlarla çıktı.

Anastasia söylemediği sürece Rusça evcil hayvan ismimi hiç sevmedim. *Dedushka* ile yaşamaya başladığımda, annemin bana Rai ismini verdiğini ve bu ismin aslında bir Rus ismi olan Raisa'nın kısaltması olduğu konusunda ısrar etti. Tüm bu hikayeyi sırf bana Rusça bir evcil hayvan ismi bulabilmek için uydurmuştu.

O öldüğünden beri, artık sadece Anastasia bana böyle sesleniyor. Bir de Büyük Amca Sergei bana kızgın olmadığı zamanlarda. Şöyle diyelim, onun

çünkü toplantısını mahvetmeye tamamen hazırım.

Yine davet edilmediğim.

Dedushka'nın yedi yıl önce ölümünden sonra, büyükbabamın kendi oğlu gibi yetiştirdiği yeğeni Ivan, iktidarı o kadar çok istiyordu ki sadece beni değil, öz amcası Sergei'yi de öldürmeye kalkıştı.

Arka planda çalışarak ve güvenlik grubu, destek grubu ve Vory'nin çalışma kolu olan dört tugay ile toplantılar düzenleyerek cehennemden geçtim ve geri döndüm. Hatta tugay liderlerinin kendi ailelerinden daha çok güvendikleri güçlü *boyevikleri* işe almaya kadar gittim.

Dedushka, Vory'nin ilgilendiği nüfuzlu kişilerin isimlerini içeren kara kitabı bana bıraktı. O kitaba sahip olanın hükmetmesi gerektiğini söyledi. Söylemeye gerek yok, kardeşlikteki herkes bir kadının onlara hükmetmesine izin vermeden önce beni öldürürdü.

İstediğimden değil ama *Dedushka* aile adını bana emanet etti. Benim hayattaki görevim ailemin onurunu korumak. Kadın olarak doğmuş olmam, kimsenin beni ezmesine izin vereceğim anlamına gelmez.

Ama herhangi bir direnişin beni, Ana'yı ve Büyük Amca'yı öldüreceğini bildiğim için kitabı ona verdim. Böylece Sergei Sokolov şu anki *Pakhan* oldu. Patron. Kardeşliğin lideri.

En azından yüzeyde.

Sadece o ve ben ve seçkin grubumuzun en sadık üyesi, büyük amcamızın aylardır mücadele ettiği akciğer kanseri olduğunu biliyoruz.

Seçkin grubun geri kalanı öğrendiği an, her şey bitecek. Her şey bitecek. *Pakhan* zayıf olamaz. Dik duramazsa Vory'ye liderlik edemez.

Onu görevden alacaklar ve ardından kardeşliğe para getiren gerçek krallar olan dört tugay arasında topyekûn bir savaş olacak. Güvenlik ve destek grubunun liderleri de katılabilir. Kurtlar kurtlara karşı olacak ve kesin olan bir şey var ki Anastasia ve ben ya onların aileleriyle evlenmeye zorlanacağız ya da itaatsizlik durumunda öldürüleceğiz.

Asi karakterimi düşünürsek, beni kesinlikle öldürecekler.

Dedushka'nın zamanında gelişen kardeşlikten beni atmalarına imkan yok. Bu mirası o başlattı ve ben de onu sürdürmeye devam edeceğim.

Büyük amca hüküm sürerken, ben V Corp'un rütbelerinde yükseldim. Kardeşliğin yasal cephesi ve vergi işlerinin çoğunu halleden çok para akıtıyor.

Bir yıl önce Vory'nin açgözlü bir ortağından icra direktörlüğü görevini kaptım. Bu kadar kısa bir süre içinde V Corp'un net kârı yüzde elli arttı ve gelecekte de artmaya devam edecek.

Büyük amcam CEO, ama sadece görüntüde öyle. Gerçekte, tüm iş benim omuzlarımda.

Yine de bunu hiçbir zaman bir yük olarak görmedim, çünkü bu benim onların masasındaki yerimi talep etme yolumdu. Büyük amcam, kardeşliğe sunduğum başarılarından dolayı beni gururla Vory'nin toplantılarına davet etmeye başladı - ama görünüşe göre hepsine değil, çünkü buna davet edilmedim.

Derin bir nefes alarak yemek odasının önünde duruyorum. Çift kapısı altın süslemelerle çevrili ve ben bu karmaşık tasarımı meditasyon yapmak için bir fırsat olarak kullanıyorum.

Tam isabet, savaş. İşte geliyor.

"Bayan Sokolov." Solumdan gelen soyadımın sesi beni durduruyor. Vladimir'e -ya da ona Vlad demeyi seviyorum- bakıyorum.

Seçkin grubun bir parçası olan *Sovyetnik*, esasen *Pakhan* ve dört tugay arasındaki ana koordinatördür. Dört tugay arasındaki barışı koruyan ve Vory'ye kâr getirmelerini sağlayan önemli bir rol oynuyor.

Vlad elit grubun güvendiğim tek üyesi, daha doğrusu sadakatine güvendiğim tek kişi. *Dedushka* tarafından getirildi ve bugün olduğu kişi olmak için rütbesi yükseldi.

O da benim gibi *Dedushka*'nın adını iktidarda tutmak istiyor.

"Günaydın, Vlad."

"Ya Vova ya da Vlodya, bayan. Bana Amerikan lakapları takmayın." Rus aksanıyla konuşuyor ama kardeşlikteki diğer herkes kadar belirgin değil.

"Ne istersem onu kullanacağım."

Homurdanarak karşılık veriyor. Bunu çok yapıyor, homurdanıyor ve yanıt olarak nefesler veriyor. Son derece düşünceli ve özellikle de içimdeki Amerikalı yarından ne kadar hoşlanmadığını ya da o yarının kendisine nasıl hitap ettiğini ifade ettiğinde bunu gösteriyor.

Vlad genellikle huysuz ama gergin bir kişidir ve askerlerine sadece itaat edilmesi gereken bir ses tonuyla emirler yağdırır.

Huysuz kişiliğine uygun bir görünüşü de var. Hiçbir şekilde kısa değilim ama o kadar uzun ve geniş ki her seferinde görüşümü engelliyor.

önümde duruyor. Takım elbisesinin ceketini küçüleştiriyor ve sakalı korkutuculuğunu daha da artırıyor.

"Şimdi çekil, Vlad. Katılmam gereken bir toplantı var."

Küçük soluk gözleri aynı kalıyor ama benimle kapı arasına giriyor.
"Davetli değilsin."

"Yine de söylemek istediğim bir şey var."

"Bence sözlerinizi kendinize saklarsanız daha iyi olur hanımefendi." "Tahmin et ne oldu, Vlad? Ne düşündüğün umurumda değil."

"Hanımefendi."

"Vlad." Onun aşılma bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık veriyorum. "İçeride olmak istemezsin."

"Neden olmasın?"

"Dört kral orada."

"Ne kadar çok o kadar iyi. Hepsinin bunu duymaya ihtiyacı var."

Homurdanıyor. "Vor'u onların önünde utandıramazsın. Bu bir zayıflık işaretidir."

"Bunu biliyorum ve tam da bu yüzden onların önünde onu rahatsız etmemeye çalışıyorum ama ben hiçbir şey söylemeden dururken onun aklını çürütmelerine izin vereceğimi düşünüyorsanız, Rai Sokolov'u tanımıyorsunuz demektir."

"Aklını mı kaçırdı?"

"Anastasia'ya sahip olmak istiyorlar. Büyük amca ona evliliğe hazırlanmasını söyledi ve bunun arkasında kim var biliyor musun? O dört lanet kral, işte onlar, çünkü büyük amca onu evlendirmek istemez."

Vlad'ın ifadesi değişmiyor ama monoton bir ses tonuyla "Hayır" diyor.

"Hayır" derken ne demek istiyorsun? Ana'yı evliliğe zorlamalarına izin veremem. Daha yirmi yaşında, dünyayı bile anlamayan ve okumaya devam etmek isteyen bir çocuk. Onu gelinliğe sokmadan önce gözlerini oyarım."

Vlad şaşkınlıkla karışık bir küçümsemeyle bana bakıyor. "Eminim yapacaksın."

"Emin ol yaparım, o yüzden orada dikilip bana hayır deme." "Hayır derken Sergei'nin onu buna zorlamayacağını kastetmiştim."

"Sen ya da ben orada değilken nasıl bilebilirsin ki?" "Patronu zayıflatmaya izniniz yok hanımefendi."

"Evet, evet." Sert ses tonuna karşı elimi küçümseyici bir şekilde kaldırıyorum. Bana her gün bu gerçeği hatırlatıyor.

Bir an sessiz kalıyor ve bu konuda benimle dişe diş mücadele edeceğini düşünüyorum ama sonra düşünceli bir ses tonuyla "Sen yapsan nasıl olur?" diye soruyor.

"Ne yapmak?"

"Evlenmeyi."

"Neyi?"

"Sen daha yaşlısın, bir koca alabilirsin."

"Aklını mı kaçırdın sen?"

"Aslında bu son derece akli başında bir çözüm. Anastasia'yı korumanın ve yönetmeye devam etmenin tek yolu evlenmektir."

"Bunu hiç düşünmediğimi mi sanıyorsun? Ama kardeşlik içindeki herhangi bir koca beni itaatkâr bir araç haline getirecektir. Önce ölmeyi tercih ederim."

"Ya onu itaatkâr *bir* alet haline getirebilirsen?" "Ne demek istiyorsun?"

"Sana hükmedecek bir koca alma. Yönetebileceğin bir kukla al."

"Kardeşlik içinde böyle bir adamın var olduğunu mu düşünüyorsunuz? Her biri güce aç."

"Sizin gibi, arka planda kendileri adına karar veren başkaları da var. Siz sadece bu pozisyonu alabilirsiniz."

Oh. Bununla ilgili hikayeler duymuştum ama hep efsane olduklarını düşünmüştüm.

"Peki böyle adamların varlığından nasıl emin olabilirim?"

"Var. Birkaç tanesiyle karşılaştım ve bu planı böyle buldum."

"Düşünme tarzını seviyorum, Vlad."

Homurdanıyor ve ben gülümsüyorum. Kenarları biraz kaba olsa da -tamam, çok fazla-Vlad benim çıkarlarımı düşünüyor. Eğer kriterlere uyan birini bulabilirsek, bu Ana'nın ve benim sorunlarımızı çözebilir. Kukla kocamı zirveye taşıyabilirim ve böylece hem büyükbabamın mirasını korumuş olurum hem de Anastasia'yı herhangi bir barbar düğünden korumuş olurum.

"Aklında bir aday var mı?" Vlad'a nazlı bir gülümsemeyle soruyorum. "Araştıracam ve size eksiksiz dosyaları getireceğim."

Baş ve işaret parmaklarımla çenesini kavriyorum. "Son zamanlarda sana en iyisi olduğunu söyledim mi?"

"Fazlasıyla yeterli." Geri itiyor, nefesinin altında mırıldanıyor: "Amerikalılar ve onların dokunma ihtiyacı."

"Bunu duydum ve ben de en az senin kadar Rus'um Vlad."

Yüzü aynı kalıyor. "Eğer içeri girersen, Sergei'ye evlenmeye hazır olduğunu söyleyeceksin."

Öyleyim.

Öyle miyim?

Uğursuz mavi gözlerin anıları zihnimi istila ederken derin bir nefes alıyorum. Bazen bir rüyanın en güzel kısmı oluyorlar, bazen de bir kabustaki en korkunç şey, gecenin bir yarısı beni sarsarak uyandıran, terleten, titreten ve sarsan tek şey oluyorlar.

Hayır. O piçi aştım.

Önce o bana ihanet etti. Şimdi sıra bende.

R A I

I Yemek odasının kapısını iterek açtım ve *Dedushka'nın* bana öğrettiği gibi başım dik bir şekilde içeri girdim.

Elit grubun liderleri tarafından korkutulmak kolaydır. Çoğu Büyük amca da dahil olmak üzere hepsi hapiste yattı. Bu dış dünyada utanç verici olsa da, Vory'nin herhangi bir üyesi için bir onur damgasıdır.

Büyük amca Sergei masanın başında oturuyor. Yaşlı, altmış yaşlarında. Bir zamanlar sapsarı olan saçları şimdi bembeyaz ve zamanla yıkanmış. Kanser onu daha yaşlı göstermiş olsa da, muhtemelen kemoterapi görmeyi reddetme konusundaki inadı yüzünden saçlarını almamış. Anastasia'yı onu canlı canlı yiyecek acımasız adamlardan birine göndermeye çalıştığını bildiğim için ona ters ters bakmamaya çalışıyorum.

Vlad yanımdan ayrılıyor ve Büyük Amca'nın sağına, yani *Sovyetnik* pozisyonuna oturuyor. Solunda ise *Obshchak* Adrian oturuyor. Vlad ile aynı seviyede güce sahip, ancak Adrian tugaylar ve *Pakhan* arasında koordinasyon sağlamak yerine, kardeşliği güvence altına almayı gerektiren daha kritik bir role sahip. Rüşvet verilecek doğru kişileri biliyor ve muhtemelen Mossad içinde büyük bağlantıları olduğu için CIA'e rakip olacak bir istihbarat hattına sahip.

Otuzlu yaşlarının ortasında olmasına rağmen Adrian, *Dedushka'nın* zamanından beri buralarda ve rolünü hiç aksatmadan oynadı. Kartlarını kapalı tutuyor ve elit grubun en gizlisi o. Bu yüzden ona karşı her zaman temkinli olmam gerektiğini hissediyorum.

Bu toplantıya gelmiş olması önemli olduğu anlamına geliyor. Adrian toplantılara nadiren katılır ya da kimseyi evine davet etmez, ama her zaman bir

Dedushka ve Granduncle'dan önemli rolü nedeniyle serbest geçiş. Kısacası, kimse Adrian'ın kötü tarafına geçmek istemiyor, çünkü geçenler? Evet, kimse nereye kaybolduklarını bilmiyor.

O da son derece sessizdir ve sadece mecbur kaldığında, yani patron ona hitap ettiğinde konuşur. Adrian Vory'ye sadık, ama sadık olduğu tek şey bu. Eğer bir şekilde savaşın farklı taraflarında yer alırsak beni ezmekte tereddüt etmez.

Dört kral, yani tugaylar, sandalyelerin geri kalanında oturuyor: Damien, yaşlı adam Igor, Kirill ve orospu çocuğu Mikhail.

İkincisi bana dik dik bakıyor ve ben de gözümü kırpmadan ona bakıyorum. Kendisi Sergei'den biraz daha genç ve yaşlı olmasına rağmen hâlâ uzun boylu ve mavi gözleri son derece delici. Anastasia'yı muhtemelen kendisinden daha iğrenç olan oğullarından biriyle evlendirmeyi önerenin o olduğundan hiç şüphem yok.

Bu pislik, Vory'nin en aşağılık bölümünden sorumlu, aktif olarak ortadan kaldırmaya çalıştığım bölüm: fuhuş çetesi.

Gitmemi istiyor çünkü *Dedushka'nın* önünde cesurca kardeşliğin fuhuş çetesine ihtiyacı olmadığını, V Corp'tan daha iyi para alabilecekken bu kısım için boşa çaba harcadığımızı söyledim.

Mikhail o zamandan beri ölmemi istiyor. Annemin kuzeni Ivan'ı *Pakhan* olması ve beni öldürmesi için destekleyen oydu. Bunu unutacağımı sanıyorsa, soyadımızı hiç bilmiyor olmalı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye hırlıyor, beklendiği gibi.

Onu görmezden geliyorum, büyük amcamın elini tutuyorum, buruşuk eklemelerini öpüyorum ve başıma kaldırıyorum. Vory'nin tüm üyeleri *Pakhan*'larını böyle selamlar. Resmi bir unvanım ya da pozisyonum olmayabilir ama kabul etseler de etmeseler de bu örgütü ayakta tutan sütunlardan biriyim.

Seçkinlerin her üyesinin arkasında en iyi *boyevikleri*, yani hayatları pahasına güvendikleri kıdemli askerleri/ korumaları bulunur. Genellikle bu liderler yanlarında bir sürü asker olmadan hareket etmezler, ancak *Pakhan* ile yapılan bir toplantıda patrona saygıdan dolayı sadece bir kişiye izin verilir.

Kıdemli *boyeviğim* Ruslan da peşimden geliyor ve ben Damien'ın yanına otururken sandalyemin arkasında duruyor. Damien yılan gibi sırtarak bana bakıyor. Ben de ona gülümsüyorum ve bunun sahte olduğunu gizleme zahmetine girmiyorum.

O sadece kaygan bir zemin değil; aynı zamanda çok pervasız. Damien, bölgemizdeki diğer suç ailelerine suikast emri veren bir kral.

Bize herhangi bir şekilde saygısızlık ettiler. Kardeşler etraftayken başlarını eğmelerini öğretmek için olduğunu söylüyor. Şiddet yanlısı doğası ve doymak bilmeyen hırsı onu her zaman 'dikkatli olunması gerekenler' listemde tuttu.

Kirill karşımdaki pozisyonundan boğazını temizliyor. Cüsse olarak Vlad'inkine benzer bir fiziği var ama muhtemelen çok iyi kamufle olduğu için Adrian gibi daha sakin. Siyah çerçeveli gözlükleri onu keskin ve zeki gösteriyor ama tilkiye benzeyen gözlerinin yoğunluğunu gizleyemiyor. İçimden sırtıyorum. O enayiye karşı elimde bir şey var, bu yüzden şimdi ağzını açıp Mikhail'in ifadesine katılamaz.

"Bizim için bir şeyiniz var mı, Bayan Sokolov?" Igor sakin ama çok belirgin Rus aksanıyla soruyor. O da Sergei kadar yaşlı ama daha genç görünüyor çünkü sağlıklı ve hâlâ askerleriyle birlikte spor yapıyor. Igor'un tugayı en kapalı ve aile gibi olanı. Gerekirse onun için gözleri kapalı savaşa bile giderler. *Dedushka*'nın ölümünden sonra Sergei'yi iktidara getirmeme yardım edenlerden biriydi ama o da diğerleri gibi gelenekçi ve cinsiyetçi. Bir kadına asla boyun eğmez.

"Evet, Bayan Sokolov. Bu zevki neye borçluyuz?" Damien kaşlarını bana doğru sallıyor. Anne ve babası Rus olmasına rağmen kendisi doğma büyüme Amerikalı ve bu nedenle çoğu zaman aksansız konuşuyor.

Yanımda İngilizce konuşuyorlar çünkü en az onlar kadar Rus olduğumu defalarca kanıtlamış olmama rağmen beni kendilerine ait olmayan bir 'Amerikalı' olarak görüyorlar.

Büyük amcaya bakarak Rusça "Evet," diyorum. "V Corp'un son üç aylık rakamlarını ve gelecekteki net kâr projeksiyonunu rapor edeceğim."

"Bunu şirkette de yapabilirsin." Mikhail saldırganlığını gizlemiyor. "Vory'ler arasında yerin yok, Rayka."

Lakabını saygısızca kullandığı için dişlerimi sıkıyorum ama onun yerine gülümsüyorum.

Onları nezaketle öldür, Rai. Sergei'yi zayıflatma.

"Aynı fikirde değilim, Mikhail." Elimi çantama atıp raporumu alıyorum ve rakamları sıralamaya başlıyorum. Bitirdikten sonra parmaklarımı masanın üzerinde birleştiriyorum ve yüzümün buz kestiğini hissedecek kadar kayıtsız bir ifadeyle ona bakıyorum. "Son kontrol ettiğimde, genelevleriniz benim getirdiğimin yarısını bile getirmiyordu. Son baktığımda, bir üyenin değeri ne kadar para getirdiğiyle ölçülüyordu."

organizasyon. Belki de kimin Vory'ye ait olup olmadığını iki kez kontrol etmeliyiz."

Ayağa kalkıyor, yuvarlak gövdesi neredeyse zıplıyor ve parmağıyla beni işaret ediyor. "Seni küçük-"

"Otur," diye emretti Vlad. "*Pakhan'ına* saygı göster, Kozlov."

Mikhail bir özür mırıldanıyor ve bana ölümcül bakışlar atmaya devam ederken isteksizce oturuyor.

"Burada olman güzel Rai. Konuşmamız gereken bazı işler var." Sergei içeri girdiğimden beri ilk kez konuşuyor. Kanserden dolayı sesinde bir boğukluk var ve yakında bu herkes tarafından fark edilecek.

"Benim de görüşmem gereken işler var, *Dvoyurodnyy Ded.*"

Kirill, Büyük Amca'ya hitap ederken kullandığım sevgi dolu üslup karşısında içinden alay etti.

Dikkatim ona yöneldi. "Bir sorunun mu var?"

"Hiç de değil, Bayan Sokolov." Duraksıyor, orta parmağıyla gözlüklerini yeniden ayarlıyor. "Henüz."

Jestinin ardındaki tehdit gözümde kaçmıyor, bu yüzden onun ince yöntemini kullanarak karşılık veriyorum. Göz teması kurmaya devam ederek kahve fincanını önüme kaydırıyorum ve erimeden önce içine bir parça şeker atıyorum. "Bildiğim iyi oldu."

Kaşları çatılır ve en sadık askeri Aleksander arkasında kaskatı kesilir, eli silahına gider. Kadınsı yüz hatları ve bir muhafıza göre daha küçük bir vücudu var, ancak doğrudan patronu kadar acımasız.

Yine de hiçbir şey yapmayacak, çünkü ikisi de biliyor ki en ufak bir tehlike anında Kirill'i ve tüm tugayını alaşağı etmekte tereddüt etmeyeceğim.

Sergei boğazını temizliyor ve ben de gülümseyerek kahvemi yavaşça içiyormuş gibi yapıyorum. Büyük amcam kardeşlikten kimseyi kıskırtmamı istemiyor, beni küçümsüyor olsalar bile.

Ben de onun arkasından yapıyorum.

Bilmediği şey ona zarar vermez.

Damien omzuma vuruyor, sanki yakın arkadaşmışız ve sırrımıza ortak olmak istiyormuş gibi sırıtıyor.

"Cennette eğlence mi?" Önündeki sigara paketine uzanır ve bir tane alır. Yakmak yerine çakmağı bir nefes uzağına yerleştiriyor.

"Seni ilgilendirmez," diye karşı çıkıyorum.

Kirill'in sırrı sadece ve sadece bana ait. Eğer başkası biliyorsa, bu onun kafasının üzerinde bir şey tutmanın arkasındaki nedeni zayıflatır.

Adrian bir süre beni izliyor, demek ki o da bir şeyler döndüğünü fark etmiş.

Vlad da bana başını sallıyor ve Igor çay bardağının üstünden Kirill'le beni izlemeye devam ediyor. Sıkıntı içindeki bir genç kız gibi oflayıp puflayan tek kişi Mikhail. O da beni bu masada istememeye odaklanmış ve hiçbir şey fark etmemiş. Aptal.

Yine de *boyevik* aptal değil. Arkasında bir tahta gibi dururken, her şeyi duyuyor ve izliyor, böylece hepsini daha sonra patronuna rapor edebiliyor.

"Buradayız çünkü İrlandalıların yaklaşan bir tehdidi var." Sergei Rusça konuşuyor ve ılımlı bir ton kullanıyor. "Adrian'ın adamları, İtalyanlarla birlikte yönettiğimiz bölgelere saldırma niyetinde olduklarını gösteren istihbarat topladılar."

"Şu lanet İrlandalılar." Mikhail düşündüğü gibi büyük kötü kurt gibi hırlıyor öyle.

Vlad masaya yaslanıp parmaklarını birbirine geçiriyor. "Rolan her zaman Kardeşinin ölümünden sonra İrlandalıların başına geçtiğinden beri bize karşı çok güçlü. Daha önce de denedi ama hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Bu kez her şeyi göze almış görünüyor, hatta Doğu Avrupa'daki küçük organize suç ailelerinden bazı müttefiklerini de yanına almış durumda."

Igor alçak ve suçlayıcı bir tonda, "Senin mantıksız saldırın olmasaydı onlarla bir sorunumuz olmazdı, Damien," diyor.

Damien ellerini havaya kaldırır, yüzünde kuşkulu bir ifade vardır. "Lanet olası askerlerimi koruyordum, çok teşekkür ederim."

"Aptal gururunu koruyordun," diye mırıldanır Kirill.

"Bizi hep savaşa sokuyorsun," diye suçluyor Igor.

"Hak edildiğinde savaştan daha iyi ne olabilir ki?" Damien sigarasını yakar, bir nefes çeker ve havaya bir duman bulutu üfler. "Artık bununla başa çıkamayacak kadar yaşlı olman benim suçum değil. Madem bu kadar sıkıcı oldun, oğluna miras bırakmaya ne dersin?"

"Buna tedbirli olmak denir."

Damien esniyor. "Bu da sıkıcılığın başka bir adı. Bazen heyecanı denemelisin."

"Bizi ihtiyacımız olmayan düşmanlar haline getirmeyi bırakmalısın," diye karşılık veriyor Kirill. "Siktir git. Rolan zaten bize vuracaktı, çünkü erkek kardeşi, kız kardeşi-

Nikolai zamanında yaptığımız saldırılardan biri yüzünden kayınvalidem ve yeğenim öldürüldü. Bu onlarca yıl önce oldu ama o hala intikam peşinde."

"Yani ona açılışı altın tepside sunmaya mı karar verdin?" Igor hırlıyor.

"Ben sadece iyi bir sporcu oldum ve savaşı onlardan önce başlattım. Bana teşekkür etmelisiniz."

Kirill, "Ya da sana yumruk atarım," diyor.

O ve Igor, Damien'a karşı birleşir ve yoğun bir Rusça ile bitmek bilmeyen bir tartışmaya girerler. Mikhail araya girerek Damien'ın tugayının ne kadar para harcadığından bahseder, ancak sürekli tekrarlanan saldırılara rağmen Damien'ın her zamankinden daha fazla para kazandığını söylemeyi unuttur.

Sergei, Vlad ve ben sessizce izliyoruz. Adrian ise kahvesini yudumluyor, onlara dikkat ediyormuş gibi bile yapmıyor. Sanki burası olmak isteyeceği son yermiş gibi.

Bu konuda ona katılıyorum. Dışarıda bırakılmaktan hoşlanmasam da, bu testosteron savaşı her zaman sinirlerimi bozuyor, çünkü bundan yararlı bir şey çıkmıyor.

"Yeter." Sergei sonunda buna bir son verir ve herkes sessizliğe gömülür. "Kimin hatası olduğu önemli değil, çünkü gerçek şu ki tehdit altındayız."

"İtalyan müttefiklerimiz de yardım etmek için pek acele etmiyorlar," diye ekliyor Vlad. "*Blyad*," diye küfrediyor Mikhail. "İrlandalılardan hep nefret etmediler mi? Ayrıca, Bir anlaşmamız var."

Vlad, monoton sesi boşluğu doldurmadan önce duraksıyor. "Bunu kendi başımıza getirdiğimizde anlaşmanın geçerli olmayacağını söylediler."

Tüm gözler, sahte bir masumiyetle ellerini havaya kaldıran Damien'a çevrilir. "İtalyanlarla ilişkimizi bundan önce güçlendirmemiş olmamız benim suçum değil. Hey, Adrian, onlar senin arkadaşın değil mi?"

İkincisi kahvesini yudumlamayı bitirir. "Neden arkadaşlarım senin pisliğini temizlesin ki?"

"Haydi. Bunu kardeşlik için yap."

"Etrafa sorabilirim ama muhtemelen İrlandalıları defetmek için yeterli insan gücü vermeyeceklerdir."

"Peki ya Triadlar? Japonlar?" Igor öneriyor. "Bize bir iki iyilik borçlular."

Kirill çenesini kaşıyor. "Bu onların savaşı değil, bu yüzden yardım teklif etseler bile çok az olacaktır."

Damien neşeyle, sanki hepimizi bu karmaşanın içine o sokmamış gibi, "Alabileceğimizi alacağız," diyor.

Vlad grupla konuşmadan önce ona ters ters bakar. "İtalyanlar hâlâ en büyük müttefikimiz. Eğer hepsini yanımıza almazsak toprak kaybedebiliriz."

"O zaman onları zorla içeri sokmalıyız," diyorum.

"Senin fikrini kim sordu, *Rayka*? Oyuncak bebek falan giydiren daha iyi olmaz mı?" Mikhail bana gülümsüyor ve hem Kirill hem de Damien kıs kıs gülüyor.

"Gelirde seni geçtiğim gün bebeklerimi giydirmeyi bıraktım *Mikel*," diyorum gülümseyerek. İsmimin saygısız versiyonunu kullanmaya devam ettiği için, onun için yanlış bir isim kullanıyorum, daha da küçültücü bir isim.

Vlad'ın dudakları seğiriyor ama gülümseyecek kadar ileri gitmiyor. Damien genişçe gülümseyerek omzumu dürtüyor.

Kendime not: Gelecekte Damien'in yanına oturma.

"Onları nasıl zorlamalıyız?" Vlad bana soruyor ve bizi konuya geri getiriyor.

Kahve fincanının kenarına, biri diğerinden daha yakın olmak üzere iki parça şeker koyuyorum. "Bu biziz, çünkü İrlandalılar kardeşliği hedef alıyor. İtalyanlar burada." Biraz geride kalan diğer parçayı gösteriyorum. "Madem batıyoruz, bari onları da yanımızda getirelim de bu işi ciddiye alsınlar."

"Peki bunu nasıl yapmamızı önerirsiniz, küçük dahi bayan?" Mikhail soruyor. "İtalyanları düşmanımız yapamayız." Igor bunu bana söylüyor, ama

Adrian'a bakıyor çünkü dış halkla ilişkilerimizin çoğuyla o ilgileniyor.

"Onları içeri alacağız, onlarla düşman olmayacağız." İlk şeker parçasını itiyorum. "İrlandalılar İtalyanlara saldırırsa, dolaylı yoldan bile olsa..." Dramatik bir etki yaratmak için duraksıyorum ve bardağı ittirerek ikinci şeker parçasının küçük bir sesle düşmesine neden oluyorum. "Bölgelerini ve onurlarını korumaktan başka çareleri kalmayacak."

"En büyük müttefiklerimize ihanet etmemizi mi öneriyorsun?" Kirill bana sanki ailesinden birini öldürmüşüm gibi bakıyor.

"İrlandalılar saldırdığında darbeyi bizim almamamızı öneriyorum. Eğer onları İtalyan topraklarına çekersek, satranç taşları kendi başlarının çaresine bakacaktır. Hasar oluştuktan sonra gidip yardım edebiliriz."

Vlad, "Bu şekilde, İtalyanları bizimle savaşa sürüklerken onlarla olan ilişkimizi güçlendirebiliriz," diye açıklıyor.

"Aynen öyle." Kahvemi elimden itiyorum çünkü içinde bu kadar çok şeker varken içmemin imkânı yok.

Igor, Adrian ve Damien sessiz kalırken Mikhail boğazını temizliyor ve Kirill yüzünü buruşturuyor. Haklı olduğumu ve planımın elimizdeki en iyi plan olduğunu biliyorlar ama erkek egoları bir kadının onları alt etmesinden hoşlanmıyor.

"Igor." Sergei konuşur ve Adrian da dahil olmak üzere masadaki herkes dikkat kesilir. "Triadlardan ve Japonlardan mümkün olduğunca çok insan gücü almaya çalışın. Kirill ve Mikhail, paylaşılanlar da dahil olmak üzere bölgeleri koruyun. Sırada nereyi vuracaklarını asla bilemeyiz. Adrian, İtalyanlarla görüşmeye devam et."

Bir an için planımı tamamen göz ardı ettiğimi düşündüm. Ne de olsa Adrian'ın hâlâ İtalyanlarla iyi geçinmesini istiyorum.

Ama sonra, büyük amcam gözlerini Vlad'a dikti. "İrlanda topraklarındaki casusumuzu kullanarak bir sonraki saldırıda nereye gideceklerini öğrenelim, sonra da İtalyanları ayartalım."

"Evet, Vor," diyor adamlar ve ben sandalyemde daha dik oturuyorum. Sergei önerimi ilk kez bu kadar ciddiye alıyor. V Corp'ta birbiri ardına anlaşmalar yaparak değerimi kanıtladığımdan beri, Sergei beni Nikolai Sokolov'un kardeşlik toplantılarına girmesine izin vermemesi gereken şımarık torunu olarak görmüyor.

Damien sınıfta dikkat çekmek isteyen bir çocuk gibi elini kaldırır. "Umm, merhaba? Ne olmuş bana?"

"Olduğun yerde kal ve bölgeni koru." Sergei açık yeşil gözleriyle ona bakıyor. *Dedushka*'ya kıyasla hep ikinci planda kalmış olabilir ama Sergei'nin büyükbabamın yanında durduğu yıllar boyunca kazandığı bilge bir niteliği var. Ne yaptığını biliyor ve hastalığının kardeşliğe liderlik etmesine engel olmasına asla izin vermedi.

"Hadi ama *Pakhan*, bir şeyler yapabilirim," diye karşı çıkıyor Damien. "Ve durumu daha da kötüleştirir," diye mırıldanıyor Igor.

Damien ona dilini şaklatır. Vory'deki kıdemlilere saygı diye bir şeyi yok. Onun kendi yolu ve çılgın, süper tuhaf vizyonu var ve görünüşe göre ihtiyacı olan tek şey de bu.

Sergei, Damien'a soyadıyla hitap ederek, "Bölgelerinden birini kaybedersen tugayınla bağlantın kesilir, Orlov," dedi. "Yeterince açık konuşabildim mi?"

"Crystal," diye mırıldanıyor Damien.

"Rai." Büyük amcamın dikkati bana döndü.

"Evet?"

"Eksikliği olan herhangi bir tugaya gerekli finansmanı aktaracaksınız."

"Bunu ancak sayılarını gördükten sonra yapacağım."

"Lanet numaralarımı görmeyeceksin." İlk itiraz eden Mikhail oldu.

Ona tatlı tatlı gülümsedim. "O zaman V Corp'tan tek bir kuruş bile alamayacaksın."

"Sen V Corp'un sahibi değilsin."

"Sen de öyle. Parayı şeker gibi dağıtmayacağım. Herkesin ihtiyaçlarını bilmek için hesap verebilirlik raporuna ihtiyacım var ve yeniden kâr etmeye başlar başlamaz herkesin fonları iade etmesini bekliyorum. V Corp sizin tek yönlü bankanız değil."

"Peki ya yapmazsak?" Kirill kaşlarını kaldırır.

"Çok basit. Aradaki fark şirket hisselerinizden kesilecek. V Corp'ta endişelenmem gereken tek hissedar siz değilsiniz. Paraya istediğiniz zaman ve hiçbir tepki olmadan el koyamazsınız."

"*Pakhan?*" Igor, Mikhail'in sözünü büyük olasılıkla bana küfredmeden kesiyor.

Sergei, "Her tugaya eşit muamele edilmesi için hepiniz V Corp'a numara vereceksiniz," diyor. "Fonların iadesi konusunu daha sonraki bir tarihte konuşacağız."

Büyük amcaya bakıyorum ama emrini çoktan vermiş ve geri dönmeyecek. Pislik Mikhail bana sorunları olan küçük bir çocuk gibi gülümsüyor.

İçimden öfkeleniyorum ama dışımdan gergin tavrımı koruyorum. "Bu konuda anlaştığımızı göre, bir sonraki konuya geçebiliriz." Sergei herkesin dikkatini çekmek için boğazını temizler. "Ben de sizin gibi kardeşliğe hayatımla, terimle ve kanımla hizmet ettim. Ama herkesin bildiği gibi yaşıyorum. *Pakhan'lığı bırakmak* zorunda kalacağım bir zaman gelecek."

Sözlerinin ağırlığı üzerime çökerken yutkunuyorum. Adrian dahil herkes bu yüzden mi burada? Sergei muhtemelen onlara kanserinden bahsetmeyi planlamıyordur, değil mi?

"Geleceğin *Pakhan'ının* elit grubun bir üyesi olmasına karar verdim. Önümüzdeki birkaç ay boyunca herkesi dikkatle değerlendireceğim ve birini seçme zamanı geldiğinde, bu sizden biri olacak."

Koltuklarında doğruluyorlar, iktidar hırsı bazılarının gözlerini dolduruyor. İçimde yanan ateş, önüne çıkan her şeyi yok etmeye hazır bir volkan gibi taşmakla tehdit ediyor.

Sergei'nin aile mirasını bu kurtlara bu kadar kolay teslim ettiğine inanamıyorum.

"Ancak, kızımın sizin ailelerinizden biriyle evlenmesini istiyorum. Bunu şimdiden bir lütuf olarak kabul edin."

Mikhail koltuğunda kıpırdandı, göt oğlanlarını önermeye hazırды ama ben onun sözünü kestim. "Hayır."

Vlad bana başını sallıyor, muhtemelen kullandığım ses tonundan dolayı.

"'Hayır' derken neyi kastediyorsun?" Sergei'nin sesinde, onun sözünün ilk ve son söz olduğunu ilan eden bir keskinlik var. Onun torunu olabilirim ama aile, kardeşlik üyelerinin önünde ona karşı çıkılmayacağını iyi bilir.

"Hayır, Anastasia henüz evlenmeye hazır değil." Ses tonumu yumuşattım. "Eş olmak hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Peki bu kimin hatası?" Igor mırıldanıyor. "Onu başıboş bir kedi yavrusuymuş gibi koruyup kolluyordun."

Çünkü bu dünyada barınmaya ihtiyacı var, ama bunu söylemiyorum çünkü kesinlikle bana karşı kullanılacak. Ana bile olsa kendime hiçbir boşluk bırakamam.

"Sokolov isminin yaşamasını istiyorsun, değil mi?" Yutkundum. "Bunu yapacağım." "Şaşırdım! Ömür boyu evde kalmış bir kız olacağını sanıyordum." Damien

dramatik bir şekilde duraklar, sonra eliyle bir pençeyi taklit eder. "Evlen benimle, dişi kaplan." "Rüyada görürsün, göt herif."

"Gerçekten evlenecek misiniz?" Sergei emin olmayan bir ses tonuyla soruyor. "Evet, ama ben seçeceğim."

Büyük amcam ileriye işaret ediyor. "O zaman seç."

"Zavallı orospu çocuğu," diye mırıldanıyor Kirill nefesinin altında.

"Dikkatli ol, yoksa seni seçebilirim," diye alay ediyorum, bu asla gerçekleşmeyecek olsa da. Bu masa ya beni kilitleyecek ya delirtecek ya da her ikisini birden yapacak alfa pislikleriyle dolu.

"Bizi merakta bırakma ve seç." Damien ellerini birbirine vurur. "İşte bir ipucu. Ben."

"Sen değil, dedim." Bakışlarım Kirill'in üzerine düşene kadar dolaşıyor. Duraksıyor, muhtemelen tehdidime devam edeceğimi düşünüyor. "*Nedenlerden* dolayı Kirill de değil. O benimle başa çıkamaz."

Gözlüklerini düzeltiyor ve beni çaktırmadan tersliyor. Onu görmezden geliyorum ve devam ediyorum.

"Vlad değil. O benim kardeşim gibi. Belli ki Adrian değil, çünkü o zaten evli - tabii ikinci bir eşe izin veren bir ülkeye taşınamazsak?"

Yüz ifadesi aynı kalır. "Gururum okşandı ama teklifi reddedeceğim Bayan Sokolov."

"Yazık." Üzgünmüş gibi yapıyorum.

"Geriye Mikhail ve Igor'un oğulları kalıyor," diyor Sergei.

Mikhail'in bakışlarını gülümseyerek karşılıyorum. "İki oğlunuz var, değil mi?" "Evet, var."

"Son baktığımda onlar erkekti."

"Büyüdüler. En büyüğüm otuz yaşında."

"Yaş olgunluk demek değildir. Onlar hâlâ çocuk. Bunu nereden aldıklarını merak ediyorum."

"Rai." Beni azarlayan Sergei oldu. "Bu Mikhail'in çocuklarını eliyor, geriye Igor'un çocukları kalıyor. Biz en büyükleri Alexei ile gideceğiz."

"Bekle-hayır." Kendime rağmen gözlerim açılıyor. Alexei, Igor'dan bile daha kötü ve kesinlikle babasından daha çok çekindiğim biri. Onunla evlenemem. Gelenekçi ve son derece katı biri.

Ben farkına varmadan beni boğacak.

Belki de Mikhail'in salak oğullarından birini seçmeliydim, ama bu o pislüğün kayınpederim olması anlamına gelirdi. Hayır, teşekkürler. Aile ilişkileri olmadan da benden yeterince nefret ediyor.

Lanet olsun. Alexei ile kendimi nasıl köşeye sıkıştırdım? *Düşün Rai, düşün.*

Kendimi bundan kurtarmalıyım.

"Alexei benim büyüğüm değil, *Pakhan.*" Igor'un sakin sesi düşüncelerimi bölüyor. "Bir araba kazasında kaybettiğimizi sandığımız, uzun zamandır kayıp olan büyük oğlumu nihayet buldum. Aslında onu bugün sizinle tanıştıracaktım. Dışarıda bekliyor."

"Tebrikler Igor," diyor Sergei her zamanki sertliğiyle.

Diğerleri de onu takip ediyor ve yüz ifadesi aynı kalsa da onlara teker teker teşekkür ediyor.

"Onu içeri alın," diye emrediyor büyük amcam onlar bitirdikten sonra.

Igor muhafızına işaret eder. Bir kez başını sallar, sonra odadan çıkar.

Uzun süredir kayıp olan oğlu mu? Igor'un ilk çocuğunu otuz yıl önce Avrupa'ya yaptığı bir seyahat sırasında kaybettiğine dair hikayeler duymuştum. *Dedushka* bana bunun adamı sonsuza dek değiştirdiğini söyledi. Oğlunu kaybetmeden önce de bir Igor vardı, sonra da başka bir Igor. İlk çocuğunun hâlâ hayatta olma ihtimali olduğunu bilmiyordum. Bu, kardeşlik hakkında hiçbir şey bilmediği anlamına mı geliyor?

Bu, Vlad'la yaptığım plan uyarınca onu yakalayıp bir kukla olarak kullanma şansım. Vlad'a bakıyorum ve bir an için birbirimizi anlıyoruz. Çok geçmeden göz temasını kesiyorum çünkü Adrian ve Kirill bizi izliyor.

Öyle kocaman gülümsüyorum ki yanaklarımdaki gerginliği hissediyorum. "Igor'un en büyüğü o **z a m a n**, *Dvoyurodnyy Ded.*"

"Onur duyduğum," diyor Igor, benden çok Sergei'ye.

Kapı açılıyor ve içeriye Igor'un muhafızı, ardından da patronunun oğlu giriyor. *Boyevik* liderinin arkasında yerini aldığında gülümsemem azalıyor, yeni geleni ortaya çıkarıyor.

Yüzümdeki kan çekiliyor ve bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm gözlerime bakarken gülümsemem azalıyor.

Ama işte burada.

Igor'un oğlu, kendi isteğimle seçtiğim kocam, kalbimi bıçaklayıp sonra da üzerinde yürüyen kişiden başkası değil.

Lanet olası Kyle Hunter.

KYLE

I Bir zamanlar ait olduğum insanların, yirmi altı yaşındayken bana kapılarını açan insanların önünde durdum çünkü önceki *Pakhan* Nikolai benden özel olarak hoşlanmıştı.

Şimdi durum farklı.

Şimdi, gerginlik sırtımı yarmaya hazır bir kırbaç gibi havada yuvarlanıyor. Bu adamların çoğu beni severdi çünkü Bratva'daki en etkili tetikçi bendim. Askerlerinin hiçbiri benim yeteneklerime yaklaşamazdı.

Tüm kirli işlerini ben yapardım ve ihtiyaç duydukları insanları vururdum. halledildi.

Daha önce onların gözüne girmiş olsam da, yıllarca ayrılmam hiçbirinin hoşuna gitmedi. Kimsenin kardeşlikten ayrılmasına izin verilmez - en azından canlı olarak. Tek istifa ölümdür.

Bakışlarım masanın başındaki Sergei-Nikolai'nin en küçük kardeşinden, hepsi beni tuhaf bir şekilde izleyen seçkin grubuna doğru kayıyor, sevgili babacığım Igor hariç, çünkü o bunu zaten biliyor.

Oh, ve o.

Küçük mafya prensesimi daha iyi görebilmek için başımı yana eğiyorum. Aslında iç çemberle birlikte oturuyor. Bu gurur duyması gereken bir gelişme.

Rai artık o kadar da küçük değil. Yüzü yaşlanmış ve büyükbabasının zamanında sahip olduğu masumiyetin birkaç kalıntısını da kaybetmiş.

Şimdi açık sarı saçları ve açık teniyle soğuk, beyaz bir heykel gibi görünüyor. Y ü z ü n ü n hatları keskin ama makyajı nedeniyle öyle görünüyor. Sanki kılık değiştirmiş gibi. Dudakları çıplak bir renge

boyanmış ve

göz kalemi Cadılar Bayramı için cadı makyajının bir önizlemesi gibi. Duruşu düz, dümdüz, neredeyse hareket edemiyor veya uzuvlarını kontrol edemiyor gibi.

Eskiden Nikolai bahçeye çıksın diye her yere koşup onu rahatsız eden Rai'ye ya da Vladimir'le beni rahatsız edip ona nasıl ateş edileceğini öğretmemizi isteyen Rai'ye hiç benzemiyor.

Sanki içindeki kız alınmış ve onun yerine bu soğuk kadın yerleştirilmiş gibi.

Yine de gözleri benimkilerle buluştuğunda genişliyor. Sessiz haliyle gösterdiği tek tepki bu ve ihtiyacım olan tek tepki de bu.

Rai'nin gözlerinde her zaman mistik bir şeyler olmuştur. Mavidirler ama tam olarak değil. Fırtınanın ortasındaki deniz gibi karardıkları durumlar da var, berrak bir yaz göğü gibi aydınlandıkları zamanlar da. Bir de şu anki gibi arada kaldıkları, ortalığı kasıp kavurmak mı yoksa kendi haline bırakmak mı istediklerinden emin olamadıkları durumlar var.

Yavaşça, genişleme kayboluyor ve gözlerinin mavisini zifiri siyaha dönüyor. Kendi kendime gülümsüyorum. Elbette Rai bırakmayı tercih etmezdi. O kararlılığın ve çileden çıkararak inatçılığın timsali.

Rus tarafı her zaman ondan daha iyi davranıyor. Hayatının ilk on iki yılını Amerikalı babasıyla geçirmiş olması önemli değil. Büyükbabasının yanına gittiği an, geçmişten gelen kişiliğinden sıyrılmış ve bu yaşam tarzını tamamen benimsemiştir.

"Burada ne yapıyorsun?" İlk soran Damien oluyor, belli belirsiz bir saldırganlıkla. "Cezanı bildiğin halde Bratva'dan kaçtın." Ayağa kalkıyor ve silahını göğsüme doğrultuyor. "Eğer ölüme kendi ayaklarıyla geldiyse, dileğini yerine getirmekten mutluluk duyarım."

Igor ayağa kalkıyor ve önüme geçerek Damien'ın silahını engelliyor. 'Babam' yaşlı ve kışları ve yağmur yağdığında onu rahatsız eden kötü bir dizi var - Nikolai'ye şikayet ettiği gibi - ama uzun boylu ve geniş, kesilmiş beyaz bir sakalı var. Igor en ünlü kral olmayabilir.

-Çünkü Damien tam bir ilgi orospusudur; ancak karizması ve eleştirel zekası onu onlarca yıldır güçlü bir konumda tutmaktadır.

Sadece savaşlarını seçmekte değil, aynı zamanda onları kazanmakta da en iyisidir. Bir bakıma, Bratva'da sahip olunabilecek en iyi müttefik. Diğerleri çok zor bulunur.

"Kyle benim oğlum. Ona dokunmana izin yok."

"Oğlunuz olması kurallardan muaf olduğu anlamına gelmez." Rai mesafeli ve soğuk ses tonuyla konuşuyor. "Kardeşliğe ihanet etmek

ölümle cezalandırılır."

Bu bir *ah* anı değil de nedir? Hepsinden bu tepkiyi beklesem de, nedense Rai'nin benimle ilgili düşüncelerini bu kadar doğrudan dile getireceğini hiç düşünmemiştim.

Igor, Damien'a "Eğer onun saçının teline zarar verirsen," diyor, "umarım bir iç savaşa hazırsındır."

Sergei, "İç savaş olmayacak," diye ekliyor.

"Onu duydun," diye fısıldıyorum Damien'a. "Peki oturmaya ne dersin?"

Bana dik dik bakıyor, parmağı tetiğe basıyor. Dürüstçe mi? O kadar öngörülemeyen biri ki beni burada ve şimdi vurabilir. İçinde 'savaş' kelimesi geçen her şey Damien için bir tehdit değil, eğlence ve oyun. Bu odadaki herkesten daha çok keyif alıyor.

Benim dışımda tabii ki.

"Otur, Damien," diye emretti Sergei.

Damien silahını istemeyerek de olsa saklar, çünkü silahını dışarıda tutarsa *Pakhan'a* saygısızlık etmiş olur.

Igor yanımda duruyor, sanki diğerlerinden birinin ayağa kalkıp Damien'ın şovunu tekrarlayacağından şüpheleniyor.

Bakışlarım Rai'ye kayıyor, sanki ailesini öldürmüşüm ve kalıntılarını yemişim gibi derin bir kinle bana bakıyor.

Öfke iyidir. Öfke onu benim yanımda diken üstünde tutacaktır, ki bu tam da yapması gereken şey.

"Kyle," diye sesleniyor Sergei.

Ona gülümseyerek bakıyorum. "Evet, *Pakhan.*" "Ben senin *Pakhan*'ın değilim."

"Henüz mi?" Sırıttıyorum.

Yüzündeki acımasız ifade aynı. "Kendini açıklamak için tek bir şansın var. Bunu iyi kullan."

"Hmm, nereden başlayacağız?" Derin düşüncelere dalmış gibi yapıyorum. "Nikolai beni işe aldığımda, her zaman bağımsız bir tetikçiydim, biliyorsun. Temiz vuruşlar yapar, sonra bir sonraki işin zamanı gelene kadar giderdim. Serbest çalışıyordum. Teknik olarak Vory'ye ait değildim ve *teknik olarak* Vory'den de ayrılmadım."

Damien nefesinin altında bana Rusça küfrediyor, ben de anlamamış gibi yapıyorum. "İngilizce lütfen. Rusçam çok kötü."

"Nerelerdeydin?" Sergei sorar.

Kirill neredeyse kusursuz Amerikan aksanıyla, "Seni uzun zamandır arıyorduk," der. O ve Mikhail, Igor'un kötü tarafına geçmek istemiyorlar; bu yüzden bunca zaman çenelerini kapalı tuttular. Kimseyi sikine takmayan piç Damien'dir.

"Bir keşif yolculuğuna çıktım," diyorum sakın bir ses tonuyla.

"Bir keşif yolculuğu mu?" Rai dişlerini sıkarak mırıldanıyor. "Bizimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bunu gerçekten yaşadım, Prenses." Bir kolumu Igor'un omzuna doladım. "Ailemi arıyordum. Onları bıraktığım yerde olduğunu kim bilebilirdi ki? Ailemin kim olduğunu bilmeden önce Bratva'yla birlikte olmam büyük bir tesadüftü. Sanırım farkında olmadan babama çekmişim."

"Merak ediyorum," diyor Kirill. "Gençken İngiltere'ye nasıl gittiniz?"

"Ah, o. Çocukluk anılarımı kaybettim ve suikastçi arkadaşlarım tarafından evlat edinildim." Adrian'ı işaret ediyorum. "Geçmişimi biliyor; Nikolai beni işe almadan önce beni kontrol eden oydu."

Adrian içkisinden bir yudum alır. "Saygın tetikçiler tarafından yetiştirilmiş bir yetimdi."

Parmaklarımı şıklatarak sırtıyorum. "Aynen öyle. Ama her zaman gerçek ailemi bulmak istemişimdir."

"Bunu yapmak otuz yılını mı aldı?" Damien soruyor.

"On yıllar önce meydana gelen bir kazanın izini sürmenin ne kadar uzun sürdüğünü bilerseniz şaşırırsınız, özellikle de elimde fazla bilgi olmadığı ve cinayetlerle meşgul olduğum için. Yedi yıl önce zamanımı ailemi bulmaya adamaya karar verdim. Bu yüzden ayrıldım."

"Ve sen yedi yılını aileni arayarak mı geçirdin?" Rai karşılık verir.

"Bu uzun ve yorucu bir yolculuk. Her şeyi anlatmamı ister misin?"

Beni görmezden geliyor ve kahvesinden bir yudum alıyor, sonra yüzünü buruşturup masanın üzerine bırakıyor.

Damien bir sigara daha alır ve konuşmadan önce ağzına atar. "Tekrar kabul edilemeyeceğini söylüyorum."

"Ben de artık kardeşliğin bir parçası olamayacağını söylüyorum." Onunla aynı fikirde ve benim çenem de o sıcak gülümsemenin altında geriliyor. "Burası istediği gibi girip çıkabileceği bir çocuk oyun alanı değil. Vlad?"

Sessiz bir şekilde Adrian'la birlikte sahneyi izleyen Vladimir bir nefes verir. "Kyle'a bir önceki *Pakhan* tarafından Vor unvanı verildi. Sanki hiç var olmamış gibi ondan öylece kurtulamayız."

"Vlad!" Rai tıslıyor ama Vlad yanıt olarak bir homurtu çıkarıyor.

"Evet, Vor." Başparmağımla kendimi gösteriyorum. "Bu benim, hatırladın mı?"

Sergei sonunda, "Oylama yapalım," dedi. "Kyle'ın cezalandırılmasını ve sürgüne gönderilmesini isteyenler ellerini kaldırsın."

Damien ve Rai de aynı anda bunu yapıyor. Dışarıdan gülümsüyorum ama onu silkeleme ihtiyacı bir anda içimi kaplıyor. Ne zamandan beri o göt herifin tarafında?

Muhtemelen onu takip etsin diye Vladimir'e ters ters bakmaya devam ediyor ama o bunu yapmıyor.

Sergei sakın ve Rus aksanıyla yaptığı konuşmasında, "Şimdi, Kyle'ın kardeşliğe dönmesini isteyenler ellerini kaldırsın," diyor.

Önce Igor elini kaldırır, ardından Kirill ve Mikhail onu takip eder. Sırada Vlad ve Adrian var. Bu ikisi en akıllıları. Yeteneklerimin kardeşlik kanunlarından daha önemli olduğunu biliyorlar.

En son Sergei elini kaldırıyor ve Rai ile Damien'ı altına iki farkla geride bırakıyor. Hepsi ellerini indirdiğinde, "Vory'ye tekrar hoş geldin, Kyle. Bu sefer de gidersen cezalandırılacaksın."

Haç işareti yapıp sırtıyorum. "Ölüm bizi ayırana kadar kardeşliğe hizmet edeceğim, kalbimi çarpı işareti yapacağım ve ölmeyi umacağım."

Rai ayağa kalkıyor, yüzü kalın makyaj tabakasının altında kızarıyor. "İzninizle."

"Bekle." Sergei bir adım atmadan onu durdurur. "Igor'un en büyük oğluyla evlenmeyi kabul ettin ve o şimdi burada."

Büyük ikramiye.

"Benimle evlenmeyi kabul mü ettin?" Şaşırmış gibi yapıyorum.

"Anastasia olacak sanıyordum."

"Rai, Anastasia'nın yerine evlenmeye gönüllü oldu," diye açıklıyor Igor.

Düşündüğüm gibi. Igor'un Sergei'nin kafasına Anastasia'yı evlendirme tohumunu ekmesini sağladığımda, işin bir şekilde bu noktaya geleceğini düşünmüştüm. Rai'nin çocukluklarından beri koruduğu kız için kendini feda edeceğini bilmek için dahi olmaya gerek yok.

"I..." Muhtemelen geri adım atmak ister ama kardeşlikteki en yüksek ilkenin sözünde durmak olduğunu fark eder. Bunu kaybettiğiniz an, kimse size saygı duymayacaktır.

"Fikrini mi değiştirdin?" İtiyorum.

"Hayır." Bakışlarımı ölümcül bakışlarıyla karşılıyor. "Ben bir Sokolov'um ve sözümüzü tutarız."

Sergei torunuyla gurur duyarak başıyla onaylıyor. "Anlaştık o zaman. Bana çeyizi getir, Igor."

"Yapacağım, *Pakhan*."

Rai kusacakmış gibi görünüyor ama Sergei'nin parmak eklemlerini öpüyor ve topuklarının sesi odanın sessizliğinde yüksek ve kendinden emin bir şekilde çıkıyor.

Kapı arkasından kapanırken gülümsüyorum. Planın ikinci kısmı tamamlandı. Üçüncüye geçme zamanı.

Sergei'ye sırtıyorum. "İzin verirseniz, nişanlımla konuşmam gerekiyor."

R A I

M Koridorda yürürken kalp atışlarım sıcak lavlara dönüşmek üzere. Ruslan bana arabayı hazırlayacağını söyledi ve ben de başımla onayladım.

benden önce ayrılıyor. Kibirli bir sürtük gibi görünmemek için yanlarından geçerken personele selam vermem gerektiğini kendime hatırlatıyorum. Kardeşliğin üyelerine karşı bu şekilde davranmayı umursamıyorum ama personel başka bir hikâye.

Hem babam hem de *Dedushka* bana altımdakilere saygı duymayı ve karşımdakileri yakmayı öğretti.

Nefesimi tutmak için köşede duruyorum. Göğsüm o kadar sert inip kalkıyor ki, sanki koşudan çıkmış gibiyim.

Ancak içeride tanık olduğum manzara bir koşudan daha kötüydü. Tam bir kabus maratonuydu.

Sabit kalmaları için ne kadar zorlarsam zorlayayım bacaklarım titriyor. Sanki bugünlük beni ayakta tutmayı bırakmışlar gibi. Altın çerçeveli sütun bulanıklaşıyor ve gözlerimdeki hayal kırıklığı izlerini hızla siliyorum.

Bitti. Bitti.

Kardeşliğin bir parçası olmak, her zaman sözünü tutmak demektir. İstesem bile bu evlilikten kurtulamam.

Çoktan çimentolandı ve mühürlenmeye hazır.

Neden kalbimde aynı anda hem kırılan hem de dirilen bir şey varmış gibi hissediyorum? Bu şekilde olmamalıydı. Kyle'ın kurban olacağı iğrenç bir cinayet sahnesi planlıyor olmalıydım. Belki o zaman içimdeki bu şiddetli ateş sonunda sönerdi. Sadece bu da değil, kendimi bu evlilikten kurtarmayı da başarabilirdim.

Sırtımda bir varlık beliriyor, sıcaklığı ve nane ile karışık hafif temiz kokusu başımın ucundan ayak parmaklarıma kadar beni sarıyor. Arkamı dönmeme fırsat vermeden sıcak nefesi kulağımın memesini okşuyor ve alçak, baştan çıkarıcı bir İngiliz aksanıyla fısıldıyor: "Cezalandırılmak için oy kullandın. Bu senin sapkınlığın mı, Prenses?"

Etrafımda dönüyorum ve aynı anda elimi kaldırıyorum, ona vurmaya hazırım.

Ama ben ona dokunamadan bileğimi tutuyor.

O gideli yedi yıl olmuş olabilir ama bu dünyada hiçbir şey bana Kyle'a bu kadar yakın olmanın nasıl bir his olduğunu unutturamaz.

Şu anda otuz beş yaşlarında olmalı ama bir zamanlar tanıdığım yirmi sekiz yaşındaki adamdan hiçbir farkı yok. Herkesle şakalaşan ama yine de gerektiğinde gölgelere çekilen tetikçi. Hiç pişmanlık duymadan öldüren ve bana asla tereddüt etmemeyi öğreten suikastçı.

Benden uzun ama Vlad ya da Kirill gibi çok geniş değil. Kaslı olmasına rağmen vücudu zayıf, fit ve çevik, bu da bir panter gibi sessizce hareket etmesini sağlıyor. Kendini fark ettirmedeği sürece hareketlerini duymak imkansız.

Siyah takım elbisesinin pantolonu güçlü kalçalarına dar geliyor ve uzun bacaklarını tamamlıyor. Beyaz bir gömlek giyiyor ama kravat takmıyor. Resmi davetlerde ya da kardeşlik tarafından düzenlenen ziyafetlerde bile asla kravat takmazdı. Sanki asi olmak için doğmuş ve bundan büyük gurur duyuyor.

Kyle'ın yüzü sanki bir dergideki model gibi keskin kenarlı ve düz hatlı. Peki ya gözleri? Kobalt mavisi gibi görünüyor olabilirler ama sessiz, duygusuz, neredeyse renksiz gibiler. Daha önce ona güvenmemin bu kadar uzun sürmesinin nedenlerinden biri de bu. Her zaman dış görünüşünün ardında bir kale saklıymış ve gerçek benliğini asla ortaya çıkarmıyormuş gibi hissettim - ya da belki de gerçek benliği insanları gözünü kırpmadan öldüren kişidir.

Bileğimi elinde tutuyor, nabız noktamı usulca okşuyor. "Her zamanki gibi şiddetli, görüyorum."

Bileğimi geri çekiyorum. "Denemek istersen diye, öldürücü de."

"Çok acımasızsınız, Prenses." Her şeyi baştan çıkarıcı kılan o aksanla konuşuyor. Bu pisliğin böyle güzel bir aksan olmasına izin verilmemeli.

"Bana öyle demeyi kes. Artık şımarık küçük bir prenses değilim."

"Mmm. Görüyorum ki elit grup içindeki yerini kapmışsın. seninle gurur duyuyorum."

Nefesim kesmeye hazır paslı bir bıçak gibi boğazımda düğümleniyor. Çözülemeyen duygular bir anda içime dolmaya çalışıyor ama onları engelliyorum. "Benimle gurur duymana ihtiyacım yok."

"Bu beni daha az gururlu yapmaz."

Dedushka'nın ölümünden sonra duymak için uzun süre aptalca beklediğim sözleri söylemeyi bırakması gerekiyor. O kadar insan varken neden bunları söylüyor?

O bir hain. O bir hiç.

"Demek evlilik, ha?" Sırıttıyor. "Bu eğlenceli olacak mı, olmayacak mı?" "Hayır."

"Hayır mı?"

"Henüz Sergei'nin önünde bunu kabul etmedin. Oraya geri dönüp benimle evlenmek istemediğini söyleyebilirsin."

Yakınıma eğiliyor, böylece varlığı üzerimde yükseliyor ve sahip olabileceğim her türlü kişisel alana el koyuyor. "Ama seninle evlenmek istiyorum."

"Neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Hmm." Çenemi başparmağı ve işaret parmağı arasında tutuyor ve başımı hafifçe geriye yatırıyor. Dokunuşu zar zor, ama çok samimi hissettiriyor, sanki en derin, en karanlık kısımlarıma doğru bir yol açıyor. "Güzel gözlerin için."

Bir adım daha atıyor, böylece önü neredeyse benimkini sıyrıyor. Bir şey tarafından tamamen ele geçirilmiş olma hissi beni alt ediyor. Hareketlerimin, duygularımın ve aradaki her şeyin kontrolünü kaybetmek gibi.

Kontrolümü kaybedemem. Beni yeterince yüksekte tutan tek şey bu, böylece kimse bana dokunmak şöyle dursun, içime ulaşamaz.

Kyle yedi yıl sonra geri gelip kontrolümü bu şekilde sarsamaz. Ben de nefes nefese onu ittim.

"Senden nefret ediyorum." Ona yıllardır içimde tuttuğum sözleri söyledim. "Bana kalsa seninle asla evlenmezdim."

Kyle ellerinin yanlarına düşmesine izin verir. "Damien ile evlenir miydin?"

Ya da Vlad'a ne dersiniz?"

"Memnuniyetle. Sen hariç herkes."

Sırıttıyor, ama alay etmek yerine, sanki bu hareketin arkasında başka bir şey saklıymış gibi, düpedüz uğursuz görünüyor. "Ne yazık ki bana mahkumsun."

"Sergei'ye hayır dersin olmaz."

"Neden söyleyeyim ki?"

"Ciddi misin lan sen?" Bağırıyorum.

"Sesini alçalt." Tekrar bana doğru ilerliyor, bu sefer ellerini yüzümün iki yanına koyarak beni duvara hapsediyor. "Ve evet, çok ciddiylim. Seni karım yapacağım."

"Rüyanda görürsün."

"Benim için sorun yok. Ama senin için iyi olacak mı?" "Sen neden bahsediyorsun?"

"Eğer sen değilsen, Anastasia olur. İyi bir genç hanım olarak yetiştiğini duydum."

"Sakın buna cüret etme, Kyle."

"Çok kolay. Zaten diğerlerinin önünde onun yerini aldın, o yüzden devam edebilirsin."

"O pis ellerini Ana'dan uzak tutacaksın."

"Pis eller, ha?" Bir elini boğazıma doluyor, uzun parmakları boynumu sıkıca sarıyor ama sıkıca değil. Hâlâ nefes alabiliyorum ama her nefes alışım işkence gibi, sanki yaşam özümden hava ödünç alıyormuşum gibi.

Bu hareketin tanıdıklığı beni yerimde sabit tutuyor, sanki bir tür düğmeye basmış ve istesem bile hareket edemiyormuşum gibi. Elllerinde her zaman özel bir şeyler olmuştur. Parmakları bir beyefendinininki gibi uzun ve erkeksi görünüyor, ama gerçekte sayısız tetiği tereddüt etmeden çeken parmaklarla aynı.

Bir katilin elleri, hem de çok kalpsiz bir katilin.

Sıcak dudakları kulağıma degecek şekilde başını eğiyor. "Sana nasıl öldürüleceğini öğrettiklerinde pis olduklarını düşünmedin mi?"

"Bırakın beni." Bağırarak istiyordum ama sesim kısık ve neredeyse yaralı çıkıyordu.

"O zaman sanırım bu pis eller Ana'nın üzerinde olacak."

"Önce ben seni öldürürsem olmaz." Onun duygusuz, ifadesiz gözlerine dik dik bakıyorum. "Beni öldürebileceğini mi sanıyorsun? Bunu senden duymak çok büyük bir şey."

"Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Benimle birlikte alaşağı edilmeye hazır değilsen hayır. Beni bilirsiniz Prenses, aldığım kadarını geri veririm."

"Ben de öyle."

"Gerçekten mi? Nasıl yani?"

"Şu anda bir oyun oynadığınızı bilmediğimi mi sanıyorsunuz?"

Sırıttıyor ve bu kez muzipçe. "Ne tür bir oyun?"

"Bir güç oyunu. Vory'den bir sebepten dolayı ayrıldınız ve bir sebepten dolayı geri döndünüz."

"Ne tür bir sebep?"

"Henüz bilmiyorum, ama öğreneceğim."

"O zamana kadar, Ana ile evleneceğim."

"Hayatta olmaz."

Yüzü bomboş bir hal alırken, sanki bir noktaya değinmek istercesine boynumdaki tutuşunu sıkılaştırıyor. "O zaman hepimize bir iyilik yap ve inatçılık etmeyi bırak."

Onun duygusuz gözlerini kin dolu gözlerimle karşılıyorum. Öfkelenmemeye çalışıyorum çünkü öfke bana aptalca şeyler yaptırıyor. Öfke beni kendi alanımdan çıkarır ve rakibime üstünlük sağlar.

Ne kadar kaçmaya çalışsam da köşeye sıkışmış durumdayım. Onu reddedersem Kyle'ın Anastasia'ya geçeceğinden hiç şüphem yok. Onun amacı ben değilim; Sokolov ailesine girmenin bir yolunu bularak elde edebileceği güç ve amacına ulaşana kadar durmayacak. Asla.

Kaybedeceğim bir savaşta onunla kafa kafaya çarpışmak yerine, hattımı yeniden düzenlemek için geri çekilmeyi seçtim.

"Tamam. Bırak beni gideyim."

"Bu kabul ettiğiniz anlamına mı geliyor?"

"Evet," diyorum dişlerimi sıkarak.

Beni bırakıyor ama fısıldarken geri adım atmıyor: "İyi günde kötü günde."

"Siktir git."

Kıkırdıyor, ses bir sonat gibi etrafımızda yankılanıyor. Güldüğünde, köşeli yüz hatları gevşediğinde ve GQ dergisinin kapağındaki modele benzediğinde ne kadar yakışıklı görüldüğüne takılmamaya çalışıyorum.

Nöbeti bittikten sonra Kyle elini uzatıyor ve parmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Sana çok iyi bakacağım, Prenses."

Şaka onun üzerinde.

Geçmişte ona karşı hissettiğim aptallığı unutacağım, çünkü bu? Koca bir yalandı. Bunun yerine, Kyle Hunter'ın derisinin altına gireceğim, gücünü sömüreceğim ve sonra bunu ona karşı kullanacağım.

Kasırga onu aniden vurduğunda, fırtınalara neden kadın isimleri verildiğini anlayacaktır.

KYLE

Ievden ıkarken Rai'nin sırtına bakıyorum. Adımları kendinden emin ve geniş, kalçaları hafifçe sallanıyor ve eminim ki Rai bunun farkında bile değil.

Buz gibi dış grnşnn altında, iek aamadan ezdiği ve yaktığı kadınsı bir tarafı var.

Ama tamamen lmedi. Yakın bile değil.

Kendimi onun hayatına sokma ve kilit altında tuttuğu o gizli yanlarını smrme ihtimali dudaklarımı titretiyor.

En sadık askerlerinden biri olan Katia onu karşılayıp dışarıya kadar eşlik etse de bakışlarım onu girişe kadar takip ediyor.

Ve evet, sadece Rai en yakın korumalarından biri olarak özellikle bir kadını seçerdi. Dünyaya orta parmağını çevirirken her zaman farklı Şeyler yapardı.

Ben o dünyada bir istisna olacağım.

Benimle savaşa girebileceğini sanıyor ama bilmediği bir Şey var ki o da savaşın çok uzun zaman önce başlamış olduğu. Kartları çoktan dağıtıldı ve yapabileceği tek Şey önceden planlandığı gibi rolünü oynamak.

Prenses gözlerinin yaşardığını görmek utanç verici olurdu, ama fedakrlıklar olmadan zafer nedir ki, ha?

Yine de... Başparmağımı işaret parmağıma srtyorum, teninin tenime verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Çok yumuşak, lekesiz ipek gibi ve onu bıraktıktan sonra boynunda kalan kırmızı izlere göre, kolayca morarabilir de. Bu gerçeğin beni neden heyecanlandırđıęı hakkında hiçbir fikrim yok ama heyecanlandırıyor. Ahlaksız doğamdan ya da bir Şeyleri kırmayı, mahvetmeyi, sonra da yıkımlarının ardından paramparça olmalarını izlemeyi her zaman sevdiğim basit gerçeğinden olabilir.

İnsanlar bu durumda hamlaşır ve en gerçek, en gizli eğilimlerini gösterirler.

Rai en son satın aldığım kişi olarak listeye katılacak. Elbette, sanki en sevdiği spor buymuş gibi beni o karanlık gözleriyle bıçaklayışını düşünürsek bu hiç de kolay olmayacak.

Boğazını tuttuğumda elimin altında nabzının nasıl attığını hatırladıkça sikim pantolonuma yapışıyor. Rai öyle biriymiş gibi davranabilirdi ama tam o anda nefesi kesilmişti ve ben onun sessiz arzularına dair bir ipucu görmüştüm.

Keşfetmekten mutluluk duyacağım arzular.

Bir elimi pantolonumun cebine sokup arkamı dönüyorum ve sessizce yemek salonuna doğru ilerliyorum. Dört kral ve Vladimir'in muhafızlarıyla birlikte ayrıldığını görünce köşede duruyorum.

Geriye sadece Sergei ve Adrian kalıyor, ki bu da ilginç bir iş demek.

Odanın önü boşalana kadar bekliyorum ve sonra yavaşça yaklaşıyorum. Odanın önünde bir aptal gibi kulak kabartmıyorum. Bu beni yakınlarda duran muhafızlara ele verir.

Bunun yerine, salon aynasının önünde duruyorum, kulak içi parçamı alıyorum, fark edilmemesi için derine takıyorum ve sonra ona dokunuyorum. Bu aleti arkadaşımın en yetenekli hackerlarından aldım. Her gün böcek taraması yapan gardiyanlar bunu bulamıyor çünkü gerçekte böyle bir şey yok. Normal bir lamba teli gibi görünüyor.

Sesler içeri süzülmeden önce diğer taraftan küçük bir hışırtı geliyor.

"Diğerlerinin gitmesini gerektirecek kadar acil olan ne?" Sergei soruyor Rus, sesi alçak ve tedirgin.

"Bu bilgi konusunda güvendiğim tek kişi sensin *Pakhan*, özellikle de mevcut koşullar göz önüne alındığında." Genelde sesini unutacak kadar sessiz olan Adrian aynı dilde devam ediyor. "Birisi kardeşlikten çalıyor."

"Ne?" Sergei tıslıyor. "Cezasının ölüm olduğunu bile bile bizden çalmaya kimin cesareti var? Bizden biri mi?"

"Henüz emin değilim. Rakamları tam olarak öğrenebilmem için hâlâ geçmişe yönelik kontroller yapmam gerekiyor. Emin olduğum tek şey, son bir yıldır V Corp'tan yurtdışındaki birden fazla hesaba stratejik olarak bir miktar aktarıldığı. İlk başta bunu önemsiz bir şey olarak değerlendirdim ama toplamda yüz bin dolara yakın bir meblağ."

"Kara para aklama ile ilgili değil mi?"

"Hayır. O ayrı."

"Ne yapmamızı öneriyorsun?" Sergei topu tamamen Adrian'ın sahasına atıyor, ki Bratva'nın güvenliğinden sorumlu olduğu düşünülürken bu çok da şaşırtıcı değil. Sadece bu da değil, aynı zamanda bu kardeşliğin dahi beyni de o. Yetkililerin elinden her zaman kurtulmalarının nedeni dört kralın acımasızlığı değil; Adrian'ın zekâsı ve stratejik düşüncesi. Genellikle onlara dokunulmazlık sağlayacak doğru nüfuzlu kişileri bulur.

Henüz gerçekleşmemiş olaylar için çözümler öngörüyor ve bu yüzden şu anda sahip olduğum en iyi müttefik. Ancak bu, gelecekte en büyük düşmanıma dönüşeceği gerçeğini değiştirmiyor. Her ne kadar ilgi odağı olmaktan uzak dursa da Adrian bu lanet kardeşliğe sonuna kadar sadık.

"Rai tüm tugayların mali raporlarını toplasın ve sonra bana bir kopyasını göndersin," diyor Sergei'ye. "İçeriden olup olmadığını anlayabileceğim."

"Tamamdır."

"V Corp'un numaralarına da ihtiyacım olacak."

"Rai'den mi şüpheleniyorsun?" Sergei'nin sesi sertleşiyor, yeğeni adına alınıyor.

"Herkesten şüpheleniyorum, *Pakhan*. Aile de bundan muaf değil. Eğer şüphelerim doğruysa, ben-"

Köşeden beni izleyen bir varlık hissettiğimde yayını kendim kesiyorum, sonra aynanın önünde gömleğimi ilikliyormuş gibi yapıp neşeyle ıslık çalıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Vladimir önümde duruyor, uzun ve geniş gövdesiyle beni korkutmaya çalışıyor.

Zavallı Vladimir, onu bir kalp atışında boğazından bıçaklayabileceğimi ve hiç şansı olmayacağını bilmiyor.

Ancak bu gereksiz bir şiddet olurdu, özellikle de böyle bir zamanda.

Ben de ona sııttım. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor? Babamı beklerken ne kadar yakışıklı olduğuma bakıyorum."

"Igor gitti."

"Oh, öyle mi? Rai ile konuştuğumdan beri bunu bilmiyordum."

İçeri girdi ve beni gömleğimin yakasından tuttu. "Saçının teline zarar verirsen kalbini sökerim."

Hâlâ gülümseyerek onu itiyorum. "Hâlâ Sokolov'lara sadık olduğunu görüyorum, güzel. Ama beni tehdit etmene gerek yok. Onunla işbirliği yapmaya niyetliyim."

Hayalet gibi gözlerini kısıyor. "Nasıl işbirliği?"

Yüzüne vurma sırası bende. "Bu bir karı-koca meselesi. Sen karışma."

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Herkesin gözdesi olmak gibi bir misyonum olduğu için Vladimir'i kışkırtmak istemiyorum. Bununla birlikte, ona her zaman yakın olması ve görünüşe göre hala yakın olması beni çok kızdırıyor.

Beni neden kızdırdığını sor. Sor hadi.

Cevap şu ki, hiçbir fikrim yok, ki bu daha da sinir bozucu. "O henüz senin karın değil" dediğinde gitmek için Vladimir'in yanından geçiyorum. Durup onun düz bakışlarını kendi bakışlarımla karşılıyorum. "Olacak."

Kelimeleri sadece söylemek yerine hissediyorum, çünkü onun benim karım olacağına dair aklımda hiçbir şüphe yok. Tamamen plan yüzünden bile değil.

Rai önümde diz çökecek. Tıpkı diğer herkes gibi.

R A I

Cİş yerinde günün geri kalanında konsantrasyonum kayboluyor. Ne kadar denersem deneyeyim zihnimin odaklanmasını sağlayamıyorum. Hatta meditasyon yapmak için ara veriyorum ama bu da işe yaramıyor.

Bu yüzden ofisimde oturuyorum, karşımdaki kütüphaneye bakarken başımı deri koltuğumun üstüne yaslıyorum.

Çoğu derse internet üzerinden katılmak zorunda kaldığım en kötü üniversite deneyimine rağmen, işletme yönetimi diplomamı aldım. Bunu başarmak için *Dedushka*'nın soyadına ihtiyacım yoktu. Kendi başıma ve kendi çabamla yaptım.

Buraya kadar gelmem çok zamanımı aldı ama yine de bir koca almam bekleniyor. Ya bu olacak ya da Anastasia bedelini ödeyecek. Ya da bu pozisyon eninde sonunda elimden alınacak.

Ben aptal değilim. Büyük amcam iktidarda olduğu için bu kadar yüksekte olduğumu biliyorum. O gittiği an, kovulacağım ya da rütbem düşürülecek ve lanet olası cinsiyetim yüzünden bu konuda hiçbir şey yapamam.

Telefonum titriyor ve onu elime alıyorum. Görüntülü aramada yanıp sönen ismi gördüğümde otomatik bir gülümseme dudaklarımı boyuyor. Bu şartlar altında tam da ihtiyacım olan kişi.

Doğruluyorum ve gülümseyerek cevap veriyorum. Yüzümün birebir kopyası beni karşılıyor. Yani, neredeyse birebir. Tek yumurta ikizi kız kardeşimin saçları omuzlarına kadar dökülmüş ve kız gibi pembe ruj sürmüştü.

"Hey, Rei."

"Selam, Rai! Bakın kim teyzesine merhaba demek istiyor." Kucağında minik bir insan tutan Rai tekrar sabitlemeden önce ekran biraz sallanıyor.

Annesinin açık renk saçlarına sahip, ancak gözleri babasınıninki gibi koyu bir orman yeşili.

Reina ona gülümsüyor. "Merhaba de, Gareth."

Ona babamın adını vermesi kalbimi sızlattı. Sanki ani ve yürek parçalayıcı ölümünden sonra başka bir hayat yaşamış gibi.

"Merhaba, teyze." Bebek dişlerini göstererek sırıtıyor ve öpücük sesi çıkarıyor. "Özledim seni!"

"Çocuğu duydun mu?" Reina kameraya kaşlarını çatıyor. "Seni son gördüğümüzden bu yana tam altı hafta geçti."

"Sayıyor musun?"

"Tabii ki sayıyorum. Sen benim tek ailemsin, Rai."

"Hayır, değilim. Senin Asher ve Gareth'in var. Ayrıca Asher'ın babası sana kızı gibi davranıyor."

"Hiçbiri benim ikiz kardeşim değil."

"Seninle sık sık görüşemeyeceğimi biliyorsun Rei. Bu senin ve ailenin güvenliği için."

Anastasia'yı zaten bana karşı kullanıyorlar ve babasının kim olduğu yüzünden onu gönderemesem de en azından Reina'yı kurtarabilirim.

Büyük amca ve Vlad dışında kimse onun varlığından haberdar değil. Bekle, hayır-Kyle yedi yıl önce onu Ivan'ın darbesinden kurtarmamda bana yardım etti ve bu nedenle onu çok iyi tanıyor.

Kahretsin. Reina'yı mümkün olduğunca uzak tutmak için bir neden daha.

Onun için kendimi güvende hissediyordum çünkü Sergei *Dedushka*'nın diğer torununa asla zarar vermezdi ama Kyle başka bir hikaye. Cephaneliğindeki tüm silahları kullanmaktan çekinmeyecektir.

"Biliyorum." Nefesini bırakıyor, Gareth'in saçlarını okşuyor, o da bir araba oyuncağını kalçasında gezdiriyor. "Bazen keşke senin yerinde olsaydım diyorum."

"Öyle deme. İkimiz de olmamız gereken yere geldik."

"Öyle miydi? Büyükbabamın yanına giden ben olsaydım belki daha farklı olurdu."

Annem ve babam biz doğduğumuzda ayrılmışlar çünkü *Dedushka*, zengin bir işadamı olmasına rağmen bir Amerikalıyla evlenmesini onaylamamış.

Ailemiz ikiz kardeşimle beni ayırmaya karar verdi. Babam beni aldı ve doğum adım Reina Ellis oldu. Annem ise doğum adı Rai Sokolov olan kız kardeşimi aldı.

Ben babamla birlikte güvenli ve sevgi dolu bir ortamda büyürken, annem ve kız kardeşim hayatları boyunca *Dedushka* ve adamlarından kaçmışlar.

Annem, onun katlanmak zorunda kaldığı korunaklı mafya prensesi hayatını yaşamasını istemiyordu. On iki yaşındayken annem gelip beni okuldan aldı, böylece ülkeyi terk edebilecektik. *Dedushka* onu yakalamaya yaklaşıyordu ve babamın beni güvende tutabileceğini düşünmüyordu.

Annemle ve benim ikinci yarım olan kız kardeşimle ilk kez o zaman tanıştım.

Kaçakta geçirdiğimiz en dayanılmaz aydı ama aynı zamanda en heyecan verici olanıydı. O zaman Reina-Rai'yi ve babama sürekli sorduğum annemi tanıdım.

Ama sonra bizi buldular. Sadece *Dedushka*'nın adamları değildi. Ivan da oradaydı ve hüküm sürebilmek için Sokolov soyundan gelen herkesi ortadan kaldırmayı planlıyordu.

Kız kardeşim ve ben koşuyorduk ama annemi alıp götüren silah sesini duyduk. Ivan intihar süsü verdi ama annemi öldürdüğünü biliyorum.

O zamanlar kız kardeşime adımı verdim ve ona babama gidip hayatımı onunla yaşamasını söyledim. Sonra Ivan ve Mikhail'in önüne çıktım ve onlara "Ben Rai Sokolov'um" dedim.

Bana yapabileceklerinden korkmama rağmen, asla başımı eğmedim ya da göz temasını kesmedim. Babam bana haklıyken asla haksızmışım gibi davranmamayı öğretti.

O gün kız kardeşimle yer değiştirdiğimiz gündü. O zamandan beri ben Rai Sokolov oldum, o da Reina Ellis, yani artık Reina Carson.

Ivan anneme yaptığı gibi beni de öldürmek istedi ama daha genç olan Mikhail beni elinden kaptı ve ona *Pakhan'ın beni canlı istediğini* söyledi. Söylemeye gerek yok, Mikhail şimdi her gün beni kurtardığı için pişmanlık duyuyor olmalı.

Dedushka ve ben her zaman anlaşamadık. Aksine, adamlarını annemi öldürmeye gönderdiği için ona bağırıp çağırdım ve sakalını tırmaladım. Sadece onu eve getirmek istediğini ve biricik kızının ölmesini asla istemediğini söyledi. Onun ne kadar samimi olduğuna inanmam aylarımı aldı ve ona annemi öldürenin Ivan olduğunu söylemek istedim ama yapmadım çünkü elimde kanıt yoktu ve büyükbabam gibi pratik bir adam sadece kanıtlara inanırdı. Ayrıca, Ivan o zamanki konumunu tehlikeye atmadan önce beni karaborsada satardı.

Bir süre sonra büyükbabam onun karşısına oturdu ve beni kendime getiren sözleri söyledi. "Kendini ve kız kardeşini korumanın tek yolu,

ve baban güçlü olacak."

O zamandan beri, onun gücünden faydalanmam gerektiğini fark ettim. Zamanla Nikolai Sokolov'un aslında ne kadar haklı olduğunu ve annemin ölümünün onun ruhunu ne kadar yediğini gördüm. Sık sık annemin ihtiyacı olan güvenliği sağlayamadığı için pişman olduğunu ve benim onun ikinci şansı olduğumu söylerdi.

İşte böyle, hayatım farklılaştı - özellikle de ikiz kardeşimin hayatından.

Şu anda olduğu gibi onunla arama mesafe koyduğumda, sık sık aptalca şeyler söylüyor, mesela ismini saklaması gerektiği gibi. Zavallı kız kardeşim benim dünyamda canlı canlı yeneceğini bilmiyor. Başarılı avukat kocasıyla olaysız bir hayat yaşayamazdı.

Dik oturuyorum. "Evet, farklı, yani ölmüş olacaktın Reina."

"Bana oraya kendin gitmeyeceğini mi söylüyorsun?" Sesi titriyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Senin için endişeleniyorum."

"Üzülme. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Ya bir şey olursa ve sen bakamazsan? O zaman sana kim bakacak?"

"Benim erkeğim ve kadını var. Onlarla tanıştın."

"Ruslan ve Katia senin korumaların, ailen değil."

"Hey, öyleler. Sağ ve sol ellerime hakaret etme."

Alay ediyor. "Muhafızlarını ailen olarak gördüğün için gülsen mi üzülsem mi bilemiyorum."

"Çünkü onlar sadık, Rei."

Kadın başını sallar. Tam o sırada Gareth onun kucağından atlar ve babasının içeri girdiği kapıya doğru koşar.

Asher onu kucağına alıyor ve karnını gıdıklayarak kontrol edilemeyen kıkırdamalara neden oluyor.

Reina'nın kocası uzun boylu, yakışıklı, siyah saçlı ve lisede futbol oynadığından beri koruduğu geniş bir yapıya sahip. Bej rengi bir takım elbise giyiyor ve bu da ona yaklaşılabilir ama sert bir hava katıyor.

Asher başını eğip Reina'nın ağzını bir öpücükle yakaladığında kamera biraz hareket ediyor. Bu sadece bir gagalama ya da dudakların dudaklara sürtünmesi değildir. Sonuna kadar giriyor ve yanakları alev alev yanan Reina'yı kendisinden uzaklaştırırken inletiyor. "Rai'yle konuşuyorum Ash."

Asher kameraya sırtıyor, yeşil gözleri parıldıyor. "Hey, Rai."

"Hey, Asher," diyorum, PDA'larından zerre kadar etkilenmediğimi belli eden bir ses tonuyla, ama bazen açıklayamadığım bir şekilde beni etkiliyor.

Emin olduğum tek şey önümdeki sahneyi, Reina'yı ve onun mutlu ailesini korumam gerektiği. En azından birimizin buna ihtiyacı var. Birimizin babamın bize öğrettiği gibi tüm kalbiyle sevmesi gerekiyor.

Reina mutlu sona ulaşmak için yıllarca mücadele etti ve benim görevim de bunun devam etmesini sağlamak.

Vlad, Ruslan ve Katia ile birlikte içeri girmeden önce kapı çalınır. Doğru, bu toplantıyı ben istedim.

"Dinle, gitmem gerek," diyorum ve Reina bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyorum. Artık Asher yanımda olduğuna göre, onları ziyaret etmem konusunda beni rahatsız etmeye fazla odaklanmayacaktır.

Masamın karşısındaki oturma alanında diğer üçüne katılıyorum. Ruslan ayakta duruyor çünkü hiyerarşiye saygı duymakla ilgili o saçma kurala çok bağlı. Bu benimle ilgili değil ama Vlad'la ilgili. Onun yanında asla ama asla oturmazdı.

Katia bize içki hazırlamak için dolaba yöneldi. Koyu kahverengi saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamış, fit, uzun boylu bir kadın.

Yüksek elmacık kemikleri ve çilli yanakları, ciddi ifadesini kaybettiğinde sevimli olabilecek kendine özgü bir görünüm kazandırıyor. O ve Ruslan aynı kumaştan kesilmişler.

"İçki yapmak zorunda değilsin," dedim ona. "Bana bırakın, bayan."

Vlad'ın karşısına geçerken başımı sallıyorum. Bu ikisine hayatım pahasına güvenmemin nedeni *Dedushka'nın* benim için seçtiği muhafızlar olmaları değil. Hayır.

Ruslan büyükbabamın zamanından beri benimle birlikte, ama sadece onu dövüş ringlerinden kendim seçtiğim için. O zamanlar sadece yirmi yaşındaydı, benden iki yaş büyüktü ve tüm dövüşlerini kazandı. *Dedushka* ile birlikte yeraltı dövüşlerini izlemeye giderdim ve gözüm hep ona taktıkları isimle 'Makine'deydi. Maçlardan birinde kafasından yaralanmıştı ve antrenörü tarafından bir köpek gibi dışarı çıkarılmak üzereydi. Ancak ben araya girdim ve antrenörün suratına bir yumruk indirerek, dövüşçülerine saygı göstermiyorsa kardeşliğin bir parçası olmayı hak etmediğini söyledim. *Dedushka* kabul etti. Antrenör dışarıdaydı. Ruslan emekli oldu ve *Dedushka'ya* benim korumam olup olamayacağını sordu.

Katia büyükbabamın ölümünden sonra geldi. Rusya'dan kirli bir konteynırın içinde kışında uyuşturucuyla kaçırıldı ve Mikhail'in genelevlerinde fahişe olmaya mahkum edildi.

Mikhail'in sevkiyatlarını durdurmayı ve elimden geldiğince çok kadını serbest bırakmayı kendime görev edindiğimden, Katia da yardım edebildiklerimden biri oldu.

Onu Mikhail'in çürümüş ellerinden kurtarmak için yakınımdaydım. Sonra tesadüfen onu kung fu çalışırken gördüm ve siyah kuşak sahibi olduğunu öğrendim. Ölen babasının ödeyemediği bir borç için mafyaya satılmış.

O zamandan beri, şu anda olduğu gibi homurdanmadığı zamanlarda Vlad'ı bir kenara bırakırsak, bu ikisi sırtımı dayadığım sütunlar oldu.

"Şimdi ne olacak?" Ben soruyorum.

"Gerçekten Kyle ile evlenecek misin?"

Onun adını duyunca içimdeki her şey isyan etse de sakın kalmak için elimden geleni yapıyorum.

Şimdi geri döndü, daha da kötü.

Eğer kendime karşı dürüst olursam, bugün doğru düzgün çalışmamamın tek nedeni evlilik teklifi değil. Daha çok alanımı işgal etmesi, bana dokunması ve sanki buna hakkı varmış gibi elini boğazıma dolmasıydı. O uzun, zayıf parmaklar-

"Rai."

"Ne?" Vlad'ın güçlü sesi karşısında kendimi sersemliğimden kurtarıyorum. Beni nadiren adımla çağırır ve çağırdığında da ciddidir.

"O piçle evlenip evlenmeyeceğini soruyordum."

"Başka seçeneğim yok. Ya ben yaparım ya da o Ana'nın peşinden gider."

Vlad nefesini içine çeker ama yorum yapmaktan kaçınır. Kendisine emir verilmedikçe başkalarının işine karışmayı sevmeyen bir tiptir. "Planladığımız gibi oynayabileceğiniz bir araç değil."

"Bunu herkesten çok ben biliyorum. *Dedushka* bir noktada onu benim korumam olarak görevlendirmişti, hatırladın mı?"

"Evet, hatırlıyorum. Kaybolduktan sonra bana onun adını bir daha söylemememi söylediğinizi de hatırlıyorum."

"Yine de onun hakkında konuşmamayı tercih ederim." "Bu onu ortadan kaldırmaz."

"Öyle davranabilirim."

"O zamanlar ne oldu da ona karşı kin besliyorsun bilmiyorum ama şimdi Igor'un oğlu olduğu için durum farklı."

"Onun Igor'un oğlu olduğuna gerçekten inanıyor musun?" "İnanmıyor musun?"

"Bilemiyorum. Ailevi bağları olduğunu iddia edecek kadar ileri gitmesi bana şüpheli geliyor. Neden şimdi, o kadar zaman varken?"

"Öğrenebilecek biri varsa, o da sensin."

"Emin olabilirsiniz. Benimle evlenerek tüm erişim kartını alacağını sanıyor ama bu süreçte zehirleneceğini bilmiyor."

"Kartlarınızı yakın tutun."

"Yılanın zehirli olduğunu hatırlatmana gerek yok, sevgili Vlad."

"Benim adım Vlad değil."

"Her neyse."

Homurdanarak bir yanıt veriyor. "*Pakhan* dört tugaydan gelen tüm mali raporları size ulaştırmamı emretti."

"Merhaba, Mikhail'in sorunu." Omzumun üzerinden Ruslan'a bakıyorum. "Orada şüpheli bir şey bulacağımıza dair ne kadar bahse girersin?"

"Yüz," diyor biraz sofistike aksanıyla. "Bu çok az," diye takılıyorum ona.

"Beş yüz." Katia önümüze bir tepsi kahve koyuyor ve Ruslan'ın yanında durmak için geri çekiliyor.

Sırıyorum. "İşte şimdi konuşmaya başladık. Seni bu konuda arayacağım."

Vlad kahvesinden bir yudum alır. "V Corp'un raporlarını da göndermeniz gerekiyor."

"Kime?"

"Herkes. Sergei bu sefer her şeyin açık olmasını istiyor."

"Neden şimdi?"

"Adrian'ın bununla bir ilgisi olabilir. En son onunla kalmıştı."

Dirseğimi dizime dayıyorum ve işaret parmağımla çeneme dokunuyorum. "Sence arkamızdan bir şeyler mi çeviriyor?"

"Büyük ihtimalle. Unutma, Sergei'yi sadece Ivan'ın öldüğünü ve *Pakhan* *olamayacağını* bildiği zaman yukarı itti. Bu konuda çok dikkatli olmalısın."

"Neden? Bir şey mi duydun?"

Fincanı ağzının yarısına kadar gelmişken duraksıyor.

"Belki." "Ne oldu?"

"Casuslarım bana bugünkü toplantıya gelmeden önce Igor ve Kyle ile bir görüşme yaptığını söyledi."

"Orospu çocuğu." Ellerimi yumruk yaptım. Eğer Kyle'ın yanında Adrian varsa, kesinlikle hapı yuttum demektir. "Madem bunu biliyordun, ne halt etmeye"

kalması için oy verdi? Neden herkes verdi? Sadece nedenini anlamıyorum.
Dedushka onu çok severdi, şimdi Sergei bile seviyor."

"Basit. Etkili biri. Bizimle birlikte olduğu zamanlarda kimsenin kardeşliğe yaklaşmaya cesaret edemediğini inkar edemezsiniz. Onun tarafından uykularında vurulacaklarını biliyorlardı."

"O hâlâ bir katil."

"Hepimiz öyleyiz."

"Biz zorunluluktan öldürürüz, onurumuzu ve kendimizi korumak için. O ise spor ve kâr için öldürüyor. Onun gibi hiçbir onur kuralına uymayan ve sadakati olmayan insanlar en güvenilmez olanlardır."

"Kimse ona güvenmiyor. Hepimiz sadece onun yeteneklerini kullanıyoruz."

Vlad'ın sözleri karşısında duraksıyorum, sözlerin ardındaki anlam nedense içime sinmiyor.

"Neden gölge olduğumu biliyor musun Prenses? Çünkü ben yokken kimse fark etmiyor."

Kyle'ın sözlerini silkeleyip atıyorum, ağırlık kazanmalarına izin vermiyorum. Yine de aklımda kalıyorlar.

Düşünebildiğim tek şey olana kadar büyüyorlar ve büyüyorlar, çünkü o gittiğinde fark ettim.

Fark etmekten fazlasını yaptım.

Beni içten dışa doğru parçaladı ve yaranın iyileşip iyileşmeyeceğinden hala emin değilim.

Şimdi onunla evlenmeli ve bıçağı kendi ellerimle daha derine saplamalıyım.

R A I

Bugün benim düğün günüm.

Benim cenazem de olabilirdi.

Neden içimde bir şey nefes almak için mücadele ediyormuş, hiçliğin içinde boğuluyormuş ve yavaş yavaş ölüyormuş gibi hissettirdiğini bilmiyorum. Belki de uzun zamandır ölüydü ama ben bunu şimdi fark ediyorum.

Hayatım boyunca hiçbir zaman peri masalları ve düğünler hakkında hayal kuran biri olmadım. Canavarlar ve iblislerle ilgili hikayeleri tercih ederdim. Onların sevimsiz beyaz atlı prens hikayelerinden daha gerçekçi olduğunu düşünürdüm.

Reina beyaz şövalyesine ve peri masalına inanıyordu. Çocukluklarından beri Asher'ı gizlice seviyordu ve büyüdükçe bu duygular daha da güçlendi. Kendi peri masalını çizdi ve sonunda mutlu sona ulaşana kadar durmadı.

Süreç tam olarak masalsı değildi ama önemli olan sonuçtu. Uzun yıllardır mutlu bir evlilikleri var ve hatta küçük Gareth'ları bile oldu.

Ben mi? Her zaman bu tür bir hayatın bana göre olmadığını düşünmüşümdür.

Ama bu tür şeylere inancım olmasa bile, en iyi alıcı için sığır gibi bu şekilde evleneceğimi hiç düşünmemiştim.

Konsolumdaki aynaya bakarken başımı sallıyorum. Ayaklarıma kadar inen sade beyaz bir elbise giyiyorum. Dantel arkadan ve önden boynuma kadar iliklenmiş ve kollarımı örtüyor.

Saçlarım başımın arkasında düzgün bir şekilde toplanmış. Makyajım her zamanki gibi kalın, ama kırmızı ruj sürmeyi tercih ettim, çünkü şeytanın avını cezbetmek için güzel görünmesi gerekir.

Bana kalsa elbisenin rengini siyaha çevirirdim ama bu Büyük Amca'ya ve genel olarak kardeşliğe kötü yansır, o yüzden bu dürtümü bastırdım ve bu görünümü tercih ettim.

Beni karşılayan yüz sakin, dingin, sanki bu benim düğün günümüş gibi.

Öyle değil. Bugün hedefime doğru bir sonraki adımı atacağım gün. Kapı çalındı ve ben boğazımı temizledim. "İçeri gel."

Sergei içeri giriyor, dayanıklılığını fazla zorlamamaya çalıştığından adımları ılımlı. Beyaz saçları düzgün ve iyi şekillendirilmiş ve özel günler için ayırdığı smokinini giymiş. Bunun benim için özel bir durum olduğunu düşündüğü için gurur mu duymalıyım yoksa üzülmeli miyim bilemiyorum.

Ayağa kalkıyorum ve parmak eklemlerini öpüyorum. Diğer elini saçımın tepesine koyuyor ve bırakmadan önce hafifçe okşuyor. "Nikolai seninle gurur duyardı."

Dedushka'nın adını duyunca boğazım düğümleniyor. Bugün ondan ya da onu ne kadar özlediğimden ya da yanımda olmasını ne kadar istediğimden bahsetmek için en kötü fırsat.

Duygularımı bastırıyorum ve "Eğer o burada olsaydı, ne Anastasia ne de ben tehlikeye atılmak zorunda kalırdık" diyorum.

Sergei iç çekiyor ve sesi biraz cızırtılı çıkıyor, sanki nefes almakta zorlanıyormuş gibi. "Eninde sonunda olacaktı. Ne Nikolai ne de ben seni ömür boyu koruyabilirdik."

"Ama en azından Anastasia'yı koruyabilirdin. Ona kırk yaşında sahip oldun, senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

"O benim için dünyalara bedel ama o kardeşliğin içinde doğdu ve kardeşliğin kurallarına uyacak." Duraksıyor. "Sen de öyle."

"Evet, evet, çünkü bir kadın bu kadar ileri gidemez." Alaycılığı sesimden uzak tutmaya çalışıyorum.

"Yapamayacağını kim söyledi?"

"Sen ve buradaki diğer herkes. Küçüklüğümden beri bana söylenen buydu."

"Çünkü seni korumak istedik."

"Benim korunmaya ihtiyacım yok. İnsanların benden korunmaya ihtiyacı var."

"Kesinlikle öyle, seni baş belası." Biraz gülümsüyor ve bir öksürük nöbeti onu ele geçiriyor. Sesi ve şiddeti artıyor, ta ki devrilene kadar. Konsoluma koşup mendil kapıyorum ve eline tutuşturuyorum. İçlerine kan öksürüyor, beyaz renk kırmızıya dönüyor.

Nöbeti devam ederken kalbim boğazımda düğümleniyor.

"*Ded...*" Ona sadece *Dedushka*'ya hitap ederken kullandığım terimle sesleniyorum. "Nefes al, nefes al..."

Öksürüğü yavaşça ama zarif olmayan bir şekilde sona eriyor. Elini sallayıp mendilleri çöpe atarken mendiller kanla ıslanmıştı. Ağzını silmek için temiz olanları alıyor. Yardım etmeye çalıştığımda bir elini kaldırarak beni olduğum yerde durduruyor.

Yaşlı ve hasta olsa bile, Büyük Amca hala bir Sokolov ve *Pakhan'dır*. Ailesi de dahil olmak üzere kimsenin zayıflığını görmesini istemez.

"İyi misin?" Çekinerek sordum. "Doktora görünmeli misin?"

"Doktorlar işe yaramaz." Bana yavaşça yaklaşıyor, sonra iki elini omuzlarıma koyarak ona bakmamı sağlıyor. Konuştuğunda sesi biraz nefes nefese çıkıyor. "Kadınların bu dünyada ileri gidemeyeceğini söyleyenler, senin gibilerin yapabileceklerinden korkuyorlar. Bu yüzden dikkatli ve akıllı olmalısın, çünkü düşmanların sayabileceğinden ya da görebileceğinden çok daha fazla. Bu evliliğe sefalet olarak bakmayın, arka planda bile olsa güçlü bir konumda kalmak için bir fırsat olarak bakın. Kendinizi ve sevdiğiniz herkesi ancak bu şekilde koruyabilirsiniz."

Sözleri içimde derin bir yankı uyandırıyor, sadece tavsiyelerinden dolayı değil, esas olarak bana inandığı için. Önüme çıkan her şeye rağmen neler yapabileceğime inanıyor.

Büyük amcamın olgun bir meyveyi önüme atmayacağını biliyorum. Bu sadece onun konumunu tehlikeye atmak ve onu zayıflatmakla kalmaz, aynı zamanda beni de korkunç bir duruma sokar. Görünüşe göre, meyvemi kolayca bulmayı sevmiyorum. Avlanmayı tercih ederim.

"Teşekkür ederim, *Ded*." Parmak eklemlerini tekrar öpüyorum ve bana dirseğini uzatmadan önce kabul ettiğini göstermek için başıma vuruyor.

Geniş elbisemin altına dokunarak silahımın uyluğuma iyice bağlandığından emin oluyorum.

"Hazır mısınız?" diye soruyor.

Hayır, ama bunu söylemiyorum çünkü hazır olmalıyım. Acı, ister fiziksel ister duygusal olsun, sadece bir aşamadır. Annem Reina ve bana hep böyle söylerdi.

"Hazır." Eldivenli elimi kolunun kıvrımına koyuyorum ve beni odamdan çıkarmasına izin veriyorum.

Düğün bir Ortodoks kilisesinde gerçekleşecek çünkü... gelenekler böyle ve resepsiyon da ana kardeşlik merkezinde yapılacak.

yaşayacağımız yer.

Kyle, benim Igor'un evine taşınmam yerine bizimle yaşamayı kabul etti ki bu çok şüpheli bir durum. Genellikle erkekler kadınları kendi mülkleri olarak işaretlemeye çok heveslidir ve buna kendi evinde bir eşe sahip olmak da dahildir.

Kyle tuhaf davranıyor ama şüphelerimi destekleyecek bir kanıtım olmadığı ve Sergei ve Ana ile kalmayı tercih ettiğim için bu konuda sessiz kaldım.

Bilinmeyenden döneli tam bir hafta oldu ve tüm bu süre boyunca yaptığı tek şey, sanki hiç ayrılmamış gibi, sanki bir yarayı kesip açmamış ve iyileşmesine asla izin vermemiş gibi kardeşliğe geri dönmek oldu.

Beni köşeye sıkıştırdığı o ilk gün dışında sadece iki kez bir araya geldik, ikisinde de Sergei'nin kahvaltısı masasında diğer liderlerle birlikte strateji ve İrlanda tehdidi hakkında konuştuk.

Kyle bana doğru bakmıyor ya da beni tanımıyordu, Damien'la birlikte ona saldırdığımda bile.

İstediğimden değil ama çok kısa bir süre sonra evlenecektik. Ne bileyim, bu konu hakkında konuşamaz mıydı? Çünkü konuyu benim açmamı bekleyeydi, çok uzun süre beklemiş olurdu.

Elbette düşünüyordum ama kaçınılmaz olanı ertelemenin ne anlamı var ki? Ayrıca, Sergei hepimizin hayatını tehdit ettiği için bunun bir an önce olmasını istiyordu.

Kritik güvenlik önlemleri için hazırlıklar yapıldı. Ben küçük ve önemsiz bir etkinlik istedim ama Sergei bunun aile ismimize leke süreceğini söyledi.

Tüm mafya, siyasi ve ticari müttefiklerimizden tüm büyük kafaları davet etti.

Hava, patronlarını korumak için gelen sayısız muhafız tarafından boğuluyor. Kendi adamlarımızın herkesi ve her şeyi şahin gözlerle kontrol ettiğini söylemeye gerek yok. Sergei bugün her şeyin mükemmel gitmesini ve hiçbir hataya izin verilmemesini istediğine dair kesin talimatlar verdi.

Ruslan ve Katia bile dekoratif çiçeklerle yarı kamufle edilmiş bir şekilde koridorun çaprazında duruyorlar. İçimden başımı sallıyorum. Sanki herhangi bir şey Ruslan'ın çerçevesini gizleyebilirmiş gibi.

Sergei beni koridorda yürütürken geleneksel klasik Rus müziği çalıyor. Geniş alan sessizleşiyor. Bazı kadınlar dönüp bana bakıyor. Camorra ailelerinden, Triadlardan, Yakuza'dan ve hatta Bratva'nın iş ortaklarından birkaç yüz tanıyorum.

Ama benim için gelmediler. Sergei ve onun temsil ettiği güç için geldiler. Onların varlığı benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Reina burada olsaydı, farklı bir hikaye olurdu. Belki olacaklar konusunda daha az tereddüt ederdim.

Böylesi daha iyi. En azından güvende ve onu uzaktan koruyabilirim. Tek yumurta ikizimi, bana ulaşmak için ona zarar vermekten çekinmeyecek bu tehlikeli insanların arasına sokmamın hiçbir yolu yoktu.

Ben önüme odaklanırken katılımcıların yüzleri kısa sürede bulanıklaşıyor, yüz ifadem sakin, hatta dingin.

Kirill'in yanından geçiyoruz, muhtemelen şu anda acı çektiğimi düşünerek sırtıyor. Onu görmezden geliyorum, çünkü durum böyle olsa da *Dedushka* bana acımı asla dış dünyaya göstermemem gerektiğini öğretti.

"Güçlü olduğunuzu düşünürlerse, kimse size saldırmaya cesaret edemez."

Onun sözleri benim mantram ve bunu yapabilmemin nedeni. Sonuçta, savaş başlamamışsa kimse kazanamaz.

Damien, Kirill'in yanında oturuyor çünkü Vlad dışında elit grupta hâlâ bekâr olan tek kişi onlar. Damien bana ifadesiz bir şekilde bakıyor, bu evliliğin iyi bir fikir olmadığını düşündüğünü açıkça ifade ettikten sonra şimdi sessiz. Ceketini, sanki burada olmak için yataktan yeni kalkmış gibi, kıvrılmamış gömleğinin üzerinde kırışmış.

Igor, Mikhail ve Adrian da onlarla birlikte oturuyor. İlk ikisine eşleri eşlik ederken oğulları arkalarında oturuyor, ancak Adrian'ınki yok. Vlad etkinliğin güvenliğinden sorumlu olduğu için sahne arkasındadır.

Anastasia Adrian'ın yanına, en sağa yerleşiyor ve bana sevinçle gülümsüyor. Ona bunu istediğimi söyledim ve söylediğim her şeye inandığı için bunun gerçekten mutlu bir olay olduğunu düşünüyor.

Bu bizden biri yapar.

Reina dışarıda olduğu için en azından Ana burada.

Sunakta rahibin önünde durduğumda müzik durdu. Geleneksel Rus dini kıyafetlerini giymiş ve başında altın bir haç olan bir şapka var.

Damadın henüz gelmediği anlaşılınca kalabalıktan mırıldılar yükseldi. Aynı anda çıkmamız gerekiyordu çünkü beni beklemesinden hoşlanmadığımı söyledim.

Dudaklarım titriyor ve farklı duygular aynı anda bana çarpıyor: öfke, nefret, ihanet ve -en önemlisi- üzüntü.

Üst üste ikinci kez gururumu incitemez. Böyle bir şey olamaz.

Yine de kalabalığa bakarken, gerçek yavaş yavaş ve fark etmeden içime işliyor.

Ruslan gözlerime bakıyor ve başını sallıyor. Daha önce Kyle'ı etrafta gördüğünü söyleyen oydu.

O zaman şimdi hangi cehennemde?

Kirill kıs kıs gülerken ve Damien gülümserken, şu anda neler olduğunun farkına varmak yüzüme tokat gibi çarpıyor.

Kyle beni terk etti. Tekrar.

Ancak bu kez, bunu mihrapta ve dünyanın önünde yaptı.

K Y L E

I yüzüstü yatıp tüfeğimin merceğine bakıyorum.

Vladimir her ne kadar güvenlik konusunda Nazi olsa da, çatılardaki görünmez askerleri ortadan kaldıracak kadar sıkılaştıramadı- özellikle de uzak yerler.

Ayrıca, kilise o kadar alçaktır ki, çevresindeki tüm binalar keskin nişancı yuvası olarak kullanılabilir.

Ne de olsa burası Brooklyn; yüksek mimari, görevleri yerine getirmenin kesin bir yoludur.

Objektifimin odağını, Sergei'nin yanında güzel bir kadının durduğu mihraba daraltıyorum. Kadını tam olarak görene kadar yakınlaştırıyorum.

Beyaz ona yakışıyor, görkemli, sanki insanlara işkence etmek için aşağı inmiş berbat bir melek gibi.

Yine de Rai'nin ifadesi melek gibi olmaktan çok uzak. Hâlâ sayısız kat makyajın ardına saklanıyor olsa da dudaklarının bükülmesini ya da parmaklarımın dolaşması için yalvaran narin boynunun kızarmasını kamufle edemiyor.

Öfkesini bastırma konusunda uzmanlaştı ama beni kandıracak kadar değil. Ne de olsa, asabi kişiliğinden kurtulmaya ya da en azından bunu gizli tutmaya çalışırken her adımında yanıdaydım. İşin aslı, uysal ve itaatkâr olmasına imkân yoktu, en azından bu hayattayken.

Rai, kendisine meydan okuyan veya ailesine tehdit oluşturan herkesi fethetmek ve ezmek için doğmuştur. Bir kez bile durmadı ya da tereddüt etmedi, cinsiyetine lanet olsun.

Bu kadın tanıdığım çoğu erkekten daha inatçı.

Ve bu yüzden, görevim için tehlikeli.

Tetiği çekip onu yolumdan silmek çok kolay olurdu. Zaten değmeyeceği kadar sorun çıkaracak önemsiz bir piyondan başka nedir ki?

Parmağım hareket etmiyor. Hareket edemez.

Bu durumun ne zaman başladığını, onu tekrar gördükten sonra mı yoksa yedi yıl önce mi başladığını bilmiyorum. Tek bildiğim, en büyük düşmanım olmasına rağmen Rai Sokolov'un tetiğini çekemeyeceğim.

Tüfeği diğer suç örgütlerinin korumalarının konuşlandığı kilisenin karşısındaki binaya doğrultuyorum. Düğünümün New York'un en azılı suçluları için bir engerek yuvası olacağını kim bilebilirdi? Sadece İtalyanlar, Çinliler ve Japonlar değil; Ermeniler ve Ukraynalılar da var. Çoğu Bratva'nın klasik müttefiki olsa da, Sergei'nin hükümdarlık dönemiyle yakından bağlantılı değiller. İlişkilerini güçlendirmek için kendi aralarında evlenebilirler, ancak çoğu klan kızlarını yabancılara vermeyecek kadar gelenekçi.

Şanslıyım ki, Sergei kesinlikle yapmazdı.

Tüfeğimi binanın arka tarafında duran üç muhafıza doğrulturken damarlarımda kana susamışlık dolaşiyor. Kaslarım geriliyor ama bedenim hareketsiz, sakin, neredeyse gözlerim açık uyuyormuşum gibi kalıyor.

Tek sınırim bulutlu gökyüzü.

Rüzgar yok, kargaşa yok. Sadece kaos ihtiyacı var.

Tetiği çekiyorum ve ilk muhafızı alnından vuruyorum. Diğer ikisi ona dönüp silahlarını kaldırdıklarında artık çok geçti. Birini kalbinden, diğerini de boynunun çukurundan vurdum.

Üçü hiç ses çıkarmadan ve telaşlanmadan birbirlerinin üzerine düşerler.

Temiz.

Hızlı. Etkili.

Görevin ilk kısmı tamamlandı.

Hâlâ yüzüstü yatarken geriye doğru süzülüyorum, tüfeği kılıfına saklıyorum ve bir hafta önce bu yere karar verdiğimde çıkardığım tuğlaları kaldırıyorum. Sonra, silahı kayaların arasına saklıyorum.

İşim bittiğinde, girişe doğru sürünüyorum ve sadece diğer binaların tepesinde kimsenin beni görmeyeceğini bildiğim zaman ayağa kalkıyorum.

Merdivenleri üçer üçer çıkarken kapüşonumun fermuarını çekiyorum, maskemi ve güneş gözlüklerimi takıyorum.

"Hedef bir ortadan kaldırıldı." İkinci keskin nişancımla kulağıma takılı interkom aracılığıyla konuşuyorum. "Kai ve Lazlo'nun icabına bakın."

"Anladım," diye cevap veriyor sıkılmış ses tonuyla. Onu İngiltere'den yanımda getirdim ve bunun şimdiye kadar verdiğim en parlak karar olup olmadığından emin değilim.

Ama şu da bir gerçek ki, Flame bana en başta nasıl su çulluğu yapılacağını öğreten kişi. Bu işi halledebilecek biri varsa o da odur. Yine de benim işime burnunu sokması hoşuma gitmiyor. Aynı örgüte mensup olsak da, o sadece ve sadece kendine hizmet ediyor.

"Ve Rai'nin saçının teline bile dokunmayın," diye ekliyorum. "Şimdiden am kırbacı mı yedin?"

"Siktir git."

"Pek bana göre değil. Ama madem sohbet ediyoruz, bana neden Kai ve Lazlo'yu vurmak istediğini söyleyecek misin?"

"Çünkü Kai Japonlar için Adrian'ın, Lazlo ise Luciano ailesi için Sergei'nin karşılığıdır."

"Onların beynini öldürüyorsun."

"Bunu biliyorum."

"Her zaman kibirli olan Kyle. Sanırım gruptan onursuzca atılman seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmemiş."

Geçmişle dalga geçilmesini görmezden geliyorum ve "Yerinize geçin" diyorum.

Flame benden daha kıdemli olabilir ama dediği gibi artık o gruba ait değilim, dolayısıyla hiyerarşiye saygı göstermek gibi bir yükümlülüğüm yok.

Düğmeye basıyorum ve binadan geldiğim gibi sessizce çıkıyorum. Henüz yeni olduğu için kameralar henüz tam olarak çalışmıyor, bu yüzden kör noktalarına başka bir bina seçmiş olsaydım girebileceğimden daha kolay girebiliyorum.

Arka girişe gizlice girdikten sonra siyah smokinimin içinde kalan maskeden, gözlükten, takma bıyıktan ve kapüşondan kurtuluyorum. Sonra onları çöp kutusuna atıyorum.

Porsche'mi bulmak için iki sokak yukarı koşuyorum. İçeri girer girmez spor ayakkabılarımı bir kenara atıp deri ayakkabılarımı giyiyorum. Dikiz aynasından yüzüme bakıyorum.

Düğün için hazır görünüyorum.

Kiliseye ulaşmam bir dakika sürüyor. Ön tarafta Vladimir'i görüyorum, yüz ifadesi asık, eklemleri bembeyaz. Beni gördüğünde gerginliği azalmıyor. Aksine, öfkesi aktif bir volkan gibi yüzeye çıkıyor.

Küçük bir kutu uzatarak arabamdan iniyorum ve yedek anahtarları gardiyanlardan birine atıyorum. Acil bir durumda yanımda her zaman bir tane daha bulundururum.

Vladimir bir saniyeden kısa bir süre içinde yüzümdeydi. "Hangi cehennemdeydin?"

Önündeki kutuyu sallıyorum. "Yüzükleri alıyorum. Neredeyse unuttuyordum."

Gözlerini bana diyor ama bir şey söylemiyor, ben de geç kaldığım için telaşlanmış gibi yaparak onu itip içeri giriyorum.

Sergei ve Igor'un yüzleri varlığımla rahatladı. Ortaya çıkmamış olsaydım, bu sadece Rai'ye değil, tüm kardeşliğe yapılmış bir hakaret olacaktı. Daha önce affedilmiş olabilirdim ama Sergei'nin torununu mihrapta terk edersem kafamı kendi elleriyle keserdi ya da muhtemelen Rai'nin yapmasına izin verirdi.

Bu utancın affı yok.

Kilise ben girdikten sonra sakinleşirken, kafasına bir kurşun sıkılması gereken Damien bana dik dik bakıyor, belli ki geldiğim için memnun değil.

Bekliyor, zamanını kolluyor, Rai'yi götürmeyi planlıyor olmalı ama kiminle karşı karşıya olduğunu bilmiyor. Onun en büyük kabusu olacağımdan haberi yok.

Rai'nin ifadesi değişmiyor, ne rahatlıyor ne de endişeleniyor ama o kıvılcım gözlerinden gitmiyor. Müstakbel karım beni parçalamaya hazır görünüyor. Bu gece ona ne yapacağımı düşününce gülümsüyorum.

Hazırladığım gösteriden sonra, benden başka gidecek yeri olmayacak. Sadece bana.

Ona doğru yürürken, sade beyaz elbisesinin üst kısımdaki göğüslerini nasıl şekillendirdiğini fark etmeden edemiyorum. Dekoltesi, kısmen dantelle kamufle edilmiş olsa da, daha fazlası için ağzımı sulandıracak kadar göğüs dekoltesine işaret ediyor. Kumaş kıvrımlarını sarıyor ve ayaklarına kadar iniyor. Sade ve zarif, tıpkı onun her şeyi gibi.

Bu kadar melek gibi görünen birinin içinde bir şeytan barındırabileceğini kim bilebilirdi? Onunla tanıştığıma çok memnunum. Ne de olsa beş yaşımdan beri şeytanların arasında büyüdüm.

Bazıları benim de onlardan biri olduğumu iddia edebilir, ama konunun dışına çıkıyorum.

Rai'ye ulaştığımda, nefesinin altından oflayıp benden uzaklaşıyor. Elini benim elime koyan Sergei.

"Ona iyi bak," diyor sadece benim duyabileceğim alçak bir ses tonuyla.

Onunla ilgilenmekten fazlasını yapacağım, yaşlı adam. Onun aracılığıyla tüm imparatorluğunu mahvedeceğim.

"Kendi başının çaresine bakarsa mucize olur," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Sergei boğazını temizliyor, başını öpüyor ve sonra ona elini uzatıyor. O da öpüyor, sonra ben de saygı göstermek için aynısını yapmak zorunda kalıyorum falan filan.

O yanımdan ayrılır ayrılmaz Rai yüzünü rahibe dönüyor, ifadesi kapalı ama kontrol edemediği bir şey var; gözleri. Gözleri kararıyor ve uzaklarda bir savaşın başlayacağına dair umutla parıldıyor.

Kulağına fısıldamak için eğildim, "Güzel karımı ne kızdırdı?"

Bir savaşçının gücüyle bana dirsek atıyor. O kadar sert ki neredeyse ciğerlerimdeki havayı söküp atacak. "Senin varlığın."

"Beni yaraladınız Prenses," diye şaka yapıyorum.

"Bir yaradan daha fazlasını hak ediyorsun." Bugün ilk kez gözlerimle karşılaşılıyor ve orada gördüklerimden hoşlanmıyorum. Mesele zırh gibi giydiği öfke ya da şiddet uygulayamamasına eşlik eden hayal kırıklığı değil. Çenesindeki hafif titremeden gözlerinde parlayan yaşlara kadar her şey. Bunları ne kadar öfke olarak göstermeye çalışsa da değiller. Hem de hiç değil.

"Gelmeyi planlamıyordun, o zaman neden geldin? Bana acıyor musun?"

Bir kolumu beline dolayarak onu yanıma çekiyorum. Bu kadından uzakta uzun zaman geçirdim, o kadar uzun ki aramıza daha da fazla mesafe koymak küfür haline geldi. "Geldim çünkü sen benim karım oluyorsun." Uzaklaşmaya çalışıyor ama yaşlı rahibe gülümserken onu olduğum yerde sabit tutuyorum. "Lütfen devam edin."

Boğazını temizliyor ve İngilizce konuşuyor ama kendine özgü Rus aksanıyla. "Bugün burada Kyle Hunter ve Rai Sokolov arasındaki kutsal birliktelik için toplandık."

Evliliğin öneminden, Tanrı'dan, onun sevgili meleklerinden ve aradaki her şeyden bahsedip duruyor. Sözleri kulaklarımdan süzülüp geliyor ama hiçbir zaman kayda geçmiyor. Tüm dikkatim, rahibin saçmalıklarına fazlasıyla konsantre olan Rai'nin üzerinde.

Odaklanma modundayken kaşları birbirine yaklaşıyor ve dudakları biraz aralanarak üst dudağındaki hafif gözyaşı damlasını ortaya çıkarıyor.

Çok narin ve yumuşak görünebilir - hatta kırılabilir - ta ki konuşana ya da harekete geçene kadar. İşte o zaman insanlar ellerinde alingan, saçmalamayan, asla kaybetmemek üzere eğitildikleri için karşılarında kazanmanın neredeyse imkansız olduğu türden bir insan olduğunu anlarlar. Ya kazanırlar ya da yok ederler.

"Neye bakıyorsun sen?" diye çıkışıyor dişlerini sıkarak, rahibe olan konsantrasyonunu bozmadan.

"Sen, Prens." "

"Odaklan."

"Odaklanma işini daha sonra evliliğimizi tamamladığımızda yapacağım." "Kyle!" diye tıslıyor.

"Ne? Beni baştan çıkarıyor sensin."

"Taşaklarını tekmelediğimde baştan çıkmaktan çok uzak olacaksın."

"Sapıkça, bayıldım." Sesimi alçaltıyorum. "Bu oyuncak kullanabileceğim anlamına mı geliyor?"

"Hayatınızı söndürmek için oyuncaklar, belki."

"Aklımda başka tipler vardı. Bilirsiniz, daha fazlası için çılgın attıranlar." Rahip boğazını temizliyor ve ben de devam etmesini işaret ediyorum. "Bizi boş verin, Peder. Gelecekteki 'kutsal' birlikteliğimizin temellerini atıyoruz."

Sanki bu birlikteliğin kutsal bir yanı olmadığını düşünüyormuş gibi bize tuhaf bir bakış atıyor. Haksız sayılmaz ama ben de kutsal şeylere inanmıyorum, bu yüzden benim için geçerli değil.

Monologunu bitirdikten sonra rahip Rus yeminlerinin kendi versiyonuyla karşıma çıktı. "Sen, Kyle Hunter, Rai Sokolov'u, bugünden itibaren ölüm sizi ayırana kadar, zenginlikte ve yoksullukta, hastalıkta ve sağlıkta, mutlulukta ve kederde her zaman seninle birlikte olmak üzere eşin olarak kabul ediyor musun?"

"Seviyorum." İfadesiz yüzüne bakıyor olmama rağmen kelimeler beklediğimden çok daha kolay çıkıyor. Sanırım bu son kısım. Hoşuma gitti.

Ölüm bizi ayırana kadar.

Evet. Kesinlikle beğendim.

Ona döner. "Rai Sokolov, Kyle Hunter'ı, bugünden itibaren ölüm sizi ayırana dek, zenginlikte ve yoksullukta, hastalıkta ve sağlıkta, mutlulukta ve kederde her zaman yanınızda olacak bir koca olarak kabul ediyor musunuz?"

Sessizlik.

Uzun bir sessizlik.

Saniyeler geçiyor, ama bana bakarken yıllar geçmiş gibi geliyor ve tam o anda boş ifadesi kırılıyor, yedi yıl önce tanıdığım kıza dair bir ipucu gösteriyor. Kırılma göstermese de, bir şey gösteriyor, bir yara ya da parmağımı koyamadığım başka bir duygu.

Sonra, onun özgür ruhunu görüyorum - hiç kimse ya da hiçbir şey tarafından bağlanmayı reddeden ruhunu.

Hay sikeyim. Kaçacak.

"Rai?" diye sesleniyor
rahip.

Yüz ifadesi tekrar kapanıyor ve tıpkı bir kaçak gelin filminde olduğu gibi hemen o anda kaçmasını bekliyorum. Ama o saçma sapan şeylerin aksine, onu dünyanın öbür ucuna kadar takip etmeye ve gerekirse kaçırmaya hazırım.

"İstiyorum." Kelimeleri sanki üzerinde ağırlık varmış gibi söylüyor.

Rahip ve kalabalık toplu bir nefes alıyor. Söylediklerini izlemeye devam ediyorum, bunun bir numara olup olmadığından ya da her an fikrini değiştirip değiştirmeyeceğinden emin değilim.

Nedenini bilmiyorum ama henüz rahatlayamadığımı hissediyorum.

Rahip yüzüklerimizi takmamızı istedi. Rai'nin elini elime alıyorum ve sanki ilk kez görüyormuşum gibi yavaşça, duygusal bir şekilde sırtını okşuyorum. Öyle de olabilir. Ellerinin bu kadar yumuşak olduğunu hatırlamıyorum. Çok açık renkliler, damarları yarı şeffaf. Yüzüğü parmağına yavaşça geçiriyorum.

Sonra da ona sırt.

Hemen savunmaya geçti. "Ne?"

"Eğer bu ellerle toplarıma vuracaksan, ben varım."

Hızlı, neredeyse fark edilmiyor ama elini çekip zorla benimkini tutarken yanakları kızarıyor.

Gülümsememi tutarak eğiliyor ve kulağının kabuğuna doğru mırıldanıyorum. "Diğer elim."

"Bunu biliyorum," diye ağzından geçiriyor ve sonra sol elime geçiyor.

Hay sikeyim. Rai'nin telaşlı tarafını göreceğimi ve bundan bu kadar keyif alacağımı kim bilebilirdi?

Yüzüğü takıyor, sonra işinin ortasında duraklıyor, ifadesi donuyor. Şimdi geri adım atmasını bekliyorum ama elime bakıyor.

Görüş alanını takip ediyorum ve o zaman ne yaptığını görüyorum. Yüzük parmağımın yan tarafına kan bulaşmıştı. Kurumamış da. *Hay sikeyim.* Benden önce bazı muhafızları fiziksel olarak bastırdığım zamandan olmalı.

binanın çatısına çıktı. Temiz kalmak için kimseyi bıçaklamayacak kadar dikkatliydim, peki kan buraya nasıl geldi?

Rai sorgulayan bakışlarını kaldırıyor ama elini tutup yüzüğümü sonuna kadar takıyorum.

Rahip, "Kilisenin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum," der. "Gelini öpebilirsiniz."

Rai bana yanağını uzatmaya çalışıyor ama ben bir kolumu beline doluyor ve dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Önce itiraz ediyor ama ağzımı onunkine değdirdiğim anda bir tahta gibi hareketsiz kalıyor.

Dilimi çıkarıp üst dudağını yalıyorum, sonra da alt dudağıyla ziyafet çekiyorum. Tadı bağımlılık ve kötü kararlar gibi, ama yine de her gün bir vuruş için geri gelirdim.

Rai bir elini göğsüme koyarak itiraz ediyor ama ben bu fırsatı dilimi ağzına sokmak için kullanıyorum. Dilimi onunkine karşı döndürdüğümde itirazları bir iniltiye dönüşüyor.

Ondan gelen seslerle gözleri açılıyor ve keşke bu anı zamanda dondurabilseydim de her gün yeniden yaşayabilseydim diyorum.

İlk öpücüğümüzü burada yaşayacağımızı kim bilebilirdi?

Kalabalıktan mırıltılar yükseldiğinde ya da rahip kötü bir öksürüğü varmış gibi boğazını temizlemeye devam ettiğinde bile onu bırakmıyorum.

Siktir et onları.

Bu odada önemli olan tek kişi kollarımda, ateşli, rahatsız ve benimle sikişiyor. Şimdi, tamamlama kısmıyla ilgili sözümü tutmalıyım.

Kilisenin camları kırılıyor ve çığlıklar boşluğu dolduruyor. Bir anlığına donup kaldım.

Lanet olsun.

Yeni gelinime kendimi çok kaptırmıştım ve bir an için görevi unuttum. Bu bir ilk.

İstemeye istemeye Rai'nin dudaklarını bırakıyorum ve herkes silahlarını çıkarırken onu kolundan tutup **a r k a m a** çekiyorum.

Kaos başlasın.

S kremler havayı dolduruyor.

Kısa bir süre sonra, farklı diller birbirine karışır ve neredeyse hiçbiri anlaşılmaz hale gelene kadar sesleri yükselir.

Liderler muhafızlarına emir yağdırırken kadınlar çığlık atıyor. Silahlar havaya kalkıyor ve dışarıdan gelen silah sesleri herkesin dikkatini çekiyor.

Vory'nin geri kalanı ve benim bunun arkasında kimin olabileceğini anlamamız bir saniye sürdü.

İrlandalı.

Suç ailesi liderleri ve arkadaşları da dahil olmak üzere herkes sığılıyor.

Kyle beni rahibin kaybolduğu yere doğru sürüklüyor. Elimi onunkinden kurtarıyorum, elbisemi kaldırıyorum ve Sergei ile Anastasia'nın olduğu yöne doğru koşuyorum. Kendi boynumu kurtarıırken ailemi ölüme terk etmemin imkanı yok.

Ruslan ve Katia bir saniye içinde yanımdalar, yüz ifadeleri tetikte ve silahları ellerinde.

İgor, Mikhail ve Kirill silahları kollarında gergin bir şekilde onları çember şeklinde sararken Büyük Dayı'nın Anastasya'yı koruduğunu görüyorum. En azından patronu koruyacak sadakate sahipler.

Damien doğruca dışarı koşuyor, insanları yolundan itiyor ve yolda silahının şarjörünü kontrol ediyor. Adamları da patlamaya hazır bir fırtına gibi onu takip ediyor.

Adrian ise İtalyanların yanında durmaktadır. Silahını çekmiş olmasına rağmen, sanki onu kullanma şansı olmayacağını biliyormuş gibi yanında gevşek bir şekilde asılı duruyor.

Sergei'yi korumaya gelmediği için ona bağırarak üzereydim ki kan görüntüsü beni durdurdu. Lucianos'un lideri ve Camorra'nın en önemli liderlerinden biri olan Lazlo vurulmuştu.

Sergei'yi omzundan tuttuğum için buna odaklanacak zamanım yok. Anastasia da ayağa kalkıyor, yüz ifadesi korkulu ve teni solgun, ama gençliğimizde yaptığı gibi ağlamıyor.

"Hadi," diye ısrar ediyorum. "Seni buradan çıkaralım *Ded*."

"Sanki onu götürüyorsun da," diye hırlıyor Mikhail yüzüme, silahını bana doğrultmaya hazır görünüyor.

"Dışarısı henüz güvenli değil," diyor Igor, aynı fikirde. "Damien ya da Vladimir dönmeden patronu dışarı çıkaramayız."

"Onu götürmüyorum." Rahibin gittiği yeri işaret ediyorum. "Eski kiliselerin saklanma yerleri vardır." Kyle'ın ortadan kaybolduğunu düşünerek arkama bir bakış atıyorum ama içimde derinlerde bir yerde, mantıksız bir yerde, kaybolmadığı umudunu taşıyorum.

"Öyle." Silahını kontrol ederken sesi yanımdan hızlı ve sakin geliyor. "Beni takip edin."

Mikhail homurdanıyor ama korumalarımız ve biz Sergei, Anastasia, Mikhail ve Igor'un eşlerinin etrafında bir daire oluşturduğumuzda, saklandığımız yere doğru birlik içinde ilerlerken her bir kişi farklı bir açıya bakıyor.

Kyle beni içeri itmeye çalışıyor ama elbisemi kaldırıyorum, kalçama takılı kılıftan silahımı alıyorum ve çenemi ona doğru uzatıyorum. Başını sallıyor ama beni itmeye çalışmaktan vazgeçiyor.

Onu takip ederek birkaç tur attıktan sonra bir seferde sadece iki kişinin inebileceği eski, dar merdivenlerden iniyoruz. Biz yavaşça aşağı inerken dışarıdan gelen gürültü yavaşça azalıyor.

Bodrum katında تنها bir odaya ulaştığımızda Sergei nefes nefese kalmıştı. Yüzü soldu ve bunun öksürüğünü tuttuğu için olduğunu biliyorum. Eğer kriz geçirir ve diğerlerinin önünde kan gelirse, çok kötü olur.

Rahibi bir köşede sessizce dua ederken buluyoruz. Çok belli etmeden Sergei'nin yanındaki sandalyeye oturmasına yardım ediyorum. Anastasia da ona katılıyor, can simidiymiş gibi koluna tutunuyor.

Mikhail'in karısı belirgin bir şekilde titriyor. Igor'un karısı Stella ise durumu tamamen kontrol altına almış görünüyor. Onun yanında duruyor ve elini tutuyor, yatıştırıcı olduğunu tahmin ettiğim sözler fısıldıyor. Stella her zaman Bratva dünyasına ait olmaması gerektiği halde Igor'un yaşam tarzına tamamen uyum sağlamayı başarmış sert bir kurabiye gibi görünmüştür.

Kocası korumalarıyla kesik kesik Rusça konuşuyor, ama Stella'nın güvende ve sağlam olduğundan emin olmak istercesine ona kısa bakışlar attığı anları yakalıyorum. Stella ona gizlice başını sallıyor ve hiçbir kelime konuşulmamasına rağmen, sanki aralarında bir iletişim zinciri oluşmuş gibi.

Aralarındaki bağa ilk elden tanık olmak takdire şayan. *Dedushka* her zaman Igor'un kendi neslinin en şanslısı olduğunu söylerdi, ama şimdi bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlıyorum. *Dedushka*, Sergei ve diğer pek çok kişi eşlerini hastalık ya da suikast gibi nedenlerle kaybetti ama Igor eşini canı pahasına korudu.

Silah sesleri tepemizde yankılanıyor, sanki kilisenin içinden geliyormuş gibi her saniye daha da yaklaşıyor.

"Burada kal," dedi Kyle. "Kirill ve ben neler olduğuna bakmaya gideceğiz."

Onlara katıldığımı fark ettiklerinde kapıya doğru bir adım bile atmadılar. Aleksander patronunun yanında kalır, yüz ifadesi tetiktedir.

Kyle olduğu yerde durdu ve bana baktı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Ben de gidiyorum."

"Hayır, gitmiyorsun."

"Evet, öyleyim. O piçler kendi düğünümde aileme ateş edip benden saklanmamı bekleyemezler."

"Ben hallederim," diye mırıldanıyor. "Etrafta olursam daha kolay olur."

"Siktir, Rai." Omzumu tuttu ve kulağıma doğru fısıldadı, "Lanet olası gelinliğinin içindesin."

Elbiseyi kaldırıp bağladım, böylece artık zemini sıyırmıyordu. "Elbiseyle koşabilirim."

"Rai..." Ses tonundaki uyarı gözümden kaçmıyor ama göz teması kurmaya devam ediyor, yerimden kıpırdamayı reddediyorum.

"Eğer flört etmeyi bitirdiysen..." Kirill gözlüklerinin altından gözlerini deviriyor. Önce ben çıkıyorum, Ruslan ve Katia iki yanımda duruyorlar.

Cevaplarını beklemeden ikisine de "Burada kalın ve Büyük Amca'yı koruyun," diyorum.

Aksiyonun dışında kalmaktan hoşlanmıyorlar, özellikle de ben aksiyonun ortasındaiken, ama Sergei'nin yanındaki rolleri daha önemli.

Geldiğimiz yere geri dönüyorum. Kyle ve Kirill beni ve birbirlerini koruyarak peşimden geliyorlar.

Kiliseye vardığımızda, yaralı adamlarını koruyan İtalyanlar dışında kilise bomboştu.

Adrian onu bıraktığımız yerde değil.

Aşırı Silah sesleri vardır geliyorgelen Dışarıda.
Düşünüyorum da Atışların rastgele olması

nedeniyle kaynaklarını tam olarak belirleyemiyorum.

"Hadi ayrılalım." Kirill gözlüklerini burnuna doğru kaldırır. "Ben arkayı alacağım.

Kyle, ön tarafa. Rai, burada kal."

O ve Aleksander ikimiz de aynı fikirde olamadan gidiyorlar. Kyle'a "Ben ön tarafı alacağım," dedim.

"Sen burada kal." "Komik."

"Şaka yapmıyorum. Benden daha iyi nişan alırsın ve herhangi bir hedefi içeriden vurabilirsin."

"Hayır."

"O zaman ben de seninle geliyorum." Kabul etmesini beklemiyorum çünkü etmeyeceğini biliyorum. Sırtımı duvara ve pencerelerden uzak tutarak girişe doğru sürünüyorum.

Kyle mı? Kurşun yağmurunun ortasında kapıdan içeri giriyor.

O kadar cesur mu yoksa hayatına değer vermiyor mu, ya da ikisi birden mi, hiçbir fikrim yok. Silah sesleri devam ederken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve o kendini tam ortaya atıyor.

Igor'un adamlarından bazılarını bulur, onlara bir şeyler işaret eder ve çitin üzerinden atlayarak otoparka doğru gider. Nereye gidiyor bu?

Mermileri silahımın haznesine yerleştirip yavaşça dışarı çıkarken başımı sallıyorum. Etrafımda birkaç el silah sesi yankılanıyor ve ben de iki el ateş ediyorum. Dört tane kaldı.

Kyle bana mermilerimi saymayı öğreten kişidir, özellikle de cephanem kalmadığında. Kendi hatan yüzünden ölmekten daha aptalca bir şey olmadığını söylerdi. Onun sözlerinin, özellikle de zor durumlarda aklımda kalması çok ironik.

Vlad'ın beni görmediğinden emin olarak adamlarımızın arkasından Kyle'ın gittiği yere doğru gizlice ilerliyorum. Eğer görürse, beni zorla tutup Serge'i'nin yanına geri gönderecektir.

Silah sesleri düzensiz bir hızla devam ediyor. Duvarların arkasına saklanıyorum, bir yüzeyden diğerine her geçişimde nefesimi tutuyorum.

Çoğu Alman olan arabalar park yerini dolduruyor ama Kyle'dan iz yok. Nereye gittiğini bulmaya çalışırken araçları kamuflej olarak kullanıyorum.

Onu bulmak neredeyse imkansız hale gelene kadar her zaman ortadan kaybolduğu bir şey yapıyor. Ve sonra, biri onu bulduğunda,

Birkaç kişinin işini bitirdi ve sanki bu normal bir olaymış gibi her tarafı kan içinde geri döndü.

Hepimiz katil olabiliriz ama Kyle'la aramızdaki fark şu ki ben sadece mecbur kaldığımda öldürüyorum, çoğunlukla nefsi müdafaa ya da ailemi korumak için. O ise bunu bir eğlence olarak yapan duygusuz bir psikopat. Sadece bu da değil, destek de almıyor. Sonuna kadar yalnız bir kurt.

Etrafımı incelemek için başımı bir BMW'nin üzerinden kaldırıyorum, ancak bir silahın açılışıyla yüz yüze geliyorum.

Sikeyim.

Silahı tutan adam anlaşılmaz bir aksanla "Silahını arkana at," diyor ama kökenini tahmin etmeme gerek yok. Asyalı gözleri ve gür saçları onun Çinli ya da Japon olduğunu ele veriyor.

"Ben Rai Sokolov, Sergei Sokolov'un torunuyum." "Silahını yere bırak yoksa beynini dağıtırim." *Kahretsin.*

Silahımı yavaşça bırakıyorum, patlamaması için yeterince uzağa ve sırt üstü attığımdan emin oluyorum.

Silahıyla bana işaret etti. "Ellerini başının arkasına koy ve dışarı çık."

Talimatlarını takip ediyorum, böylece onun önünde açıkta duruyorum. "Benim kim olduğumu bilmiyor musun? Büyük bir hata yapıyorsun."

"Belki de başardınız, Bayan Sokolov." Sağımdan gelen zarif ses beni şaşırtıyor, özellikle de onu iyi tanıdığım için.

Silahlı adam patronuna saygı için başını eğiyor. Kai Takeda.

Benden birkaç adım ötede duruyor, korumasından daha uzun ama daha zayıf ve gizli bir suikastçinin aurasına sahip. Törenin başında giydiğini hatırladığım ceketini bir yerlerde kaybetmiş, şu anda üzerinde sadece siyah bir gömlek ve pantolon var. Gözleri muhafızıninki gibi Asyalı ama daha koyu ve gizemli. Saçları kalın, mürekkep renginde, geriye doğru taranmış ve ensesine düşüyor. Yüzü de vatandaşlarının çoğundan daha güçlü ve rolüne uyan sessiz bir güzelliği var.

Kai buradaki Yakuza'nın beyni ve çok tehlikeli biri. Ancak, gerçek şu ki, o bizim müttefiklerimizden biri ve V Corp'un acımasız bir yatırımcısı.

Ellerimi iki yanına bırakıyorum. "Ne yapıyorsun, Kai?"

Kusursuz bir Amerikan aksanıyla sessizce konuşmadan önce bir süre duraksıyor. "Bunu sana sormalıyım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"İtiraf etmeliyim ki, kendi düğününüzde bir suikast gerçekleştirebileceğinizi düşünmemiştim ama bu bir daha tekrarlamayacağım bir hata."

"Bir vuruş mu?"

Eliyle yan tarafını işaret ediyor ve işte o zaman gömleğinden sızan kanı fark ediyorum. Kumaş siyah olduğu için daha önce fark etmemiştim. "Ya keskin nişancınız ıskaladı ya da belki... bunu bilerek yapmasını istediniz? Mesajınız nedir, Bayan Sokolov? Beni tehdit edebileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

Korumasının duruşu patronunun sözleriyle daha da gerginleşiyor ve silahı tutuşu ölümcül bir hal alıyor. Her an ateş edebileceğinden hiç şüphem yok.

Bu şekilde ölme düşüncesi beni sakat bırakıyor ama mantığıma tutunuyorum çünkü Kai sadece buna saygı duyuyor.

"Keskin nişancımız

yok." "Evet, var."

"Kardeşlikte kullandığımız tek keskin nişancı mihrapta benimle birlikte duruyordu."

"Farklı bir keskin nişancı olabilirdi, kiralık biri."

"Ve siz onları düğünümde ailemi korkutmaları için tutacağımı mı düşünüyorsunuz?"

"İlk başta inanmamıştım ama her geçen saniye daha akla yatkın hale geliyor."

Kai'nin arkasında bir gölge beliriyor ve kafasının arkasına bir silah doğrultuyor. Kyle'ın yüzünü görünce nefesim kesiliyor. Ayakları yere basıyor, silahı sabit tutuyor, sanki elinde ölümcül bir silah yokmuş gibi. "Korumana silahını bırakmasını söyle."

Kai'nin ifadesi sanki hayatı söz konusu değilmiş gibi aynı kalır. "Bayan Sokolov itiraf etmeden olmaz."

"O zaman muhafızlarınız cesedinizi toplayacak."

"Ve sen de karınınkini alacaksın."

"Ben yapmadım." Kai'nin nötr siyah gözleriyle karşılaştım. "Ailemi asla tehlikeye atmam, bunu sen de biliyorsun."

"Daha büyük bir iyilik için bir üyenizi feda edebilirsiniz."

"Biz kardeşlikte buna inanmıyoruz. Biz birimiz hepimiz, hepimiz birimiz i ç i n d i r . "

"Bir keskin nişancı vardı," diye ısrar ediyor Kai. "Bunu inkâr mı

ediyorsun?"

"Hayır." Camın kırıldığını kendim gördüm. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk bile olay yerinde bir keskin nişancı olduğunu bilirdi.

"Kim olduğunu düşünüyorsun?"

"İrlandalılar," diyorum kendimden emin bir şekilde. "İtalyanların ve bizim peşimizdeler. Lazlo ve Sergei onların hedefiydi. Ya siz tamamen kazara çapraz ateşte kaldınız ya da müttefikimiz olduğunuz için sizi de getiriyorlar."

Kai iki parmağıyla korumasına işaret ediyor ve o da silahını indiriyor. Kyle arkasından kaybolmuyor, muhtemelen Kai uşağına her an beni vurmasını emredebileceği için.

"Hangi seçenek olduğunu düşünüyorsun?" Kai bana soruyor. "Bu bir kaza mıydı yoksa kasıtlı mıydı?"

"Kasıtlı." Tereddüt bile etmedim. "Kaza olsaydı bu kadar şanslı olamazdın."

Bana yaklaşırken dudakları seğiriyor, yan tarafından sızan kanı durdurmaya çalışmıyor. Elbette çok fazla değil ama yine de bir yara.

"V Corp'u ziyaret edeceğim."

"Sergei'yi değil mi?"

Şaşkınlıkla sordum.

"Sergei değil." Belimi işaret ediyor ve bakışlarını takip ettiğimde önümde ve bileklerimde kan olduğunu görüyorum. Sinsi yolculuğum sırasında kapmış olmalıyım. "Düğün için tebrikler."

Muhtemelen benimkini sıkılamak için elini uzatıyor ama Kyle aramıza girerek Kai'yi görmemi engelliyor. "Onu öldürmekle tehdit ettikten sonra ona dokunamazsın. Defol git."

"Yeterince adil." Kai'nin yüzünü göremiyorum ama ses tonundaki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Tekrar görüşene kadar."

Muhafız saygı gösterisiyle başını eğiyor ve Kai'yi takip ediyor. Gözden kayboldukları anda Kyle aniden arkasını dönüyor, ben de geriye doğru irkiliyorum.

Yüzündeki bu ifadeyi daha önce hiç görmemiştim. Gözleri öfkeli ve genellikle taktığı maske tamamen yok olmuş, içindeki gerçek adamı görmeme izin veriyor. Peki orada ne görüyorum? Herkesin çözebileceğinden çok daha karmaşık.

"Burada ne *halt* ediyorsun?"

Kendimi onun manyetik tutuşundan kurtarmaya çalışmam bir saniyemi alıyor. "Seninle geleceğimi söylemiştim."

"Ben de sana olduğun yerde kalmanı söylemiştim."

"Evli olmamız, sana benim hareketlerimi dikte etme hakkını vermez."

"Lanet olsun, Rai." Arabayı tekmeleyerek alarının çalmasına neden olur. "Ya seni vursaydı, ha? İnatçılığın seni kurtarır mıydı?"

"Yapmazdı. Kai bizim müttefikimiz."

"Ya artık müttefik olmadığına karar verdiyse? Ya Sergei'ye bir mesaj göndermek için seni öldürdüyse?"

"O bunu yapmaz." "Ya yaparsa?"

"Ben olsam kendimi kurtarırdım."

"Kendinizi ölümden kurtaramazsınız. Kurşun içeri girdiği an -Anladın mı?"

Hâlâ bu durumdan mı yoksa tamamen farklı bir şeyden mi bahsediyor bilmiyorum ama yine de başımı sallıyorum. Ben bile farklı beceri seviyelerinde olduğumuzun ve bunun benim için gerçekten kötü sonuçlanabileceğinin farkındayım.

Bir elini arkamdan kavıyor ve beni gelin gibi kollarının arasına alırken inliyorum.

Denge için parmaklarımla gömleğini kavıyorum. "Ne yapıyorsun?" "Evliliğimizi tamamlıyorum, Prenses. Çok gecikti."

D Evliliğimizi tamamlayacağını mı söyledi?

Evet, sanırım yaptı.

Sözleri karşısında uzun bir sessizliğe gömülüyorum, uzuvlarım hareketsiz kalıyor ve gömleğini tutuşum gevşiyor.

Bazı nedenlerden dolayı göğsüm ağır bir şekilde inip kalkıyor ve bunun az önceki adrenalin patlamasıyla hiçbir ilgisi yok.

Beni taşırken yüzüne bakıyorum, *gerçekten bakıyorum* - çenesinin keskin hatlarına, onu pek çok yönden kusurlu kılan hafif çarpıklığa sahip düz burnuna, ben kabul ettiğim için kocam olan adama.

Rahibin bana ölüm bizi ayırana kadar karısı olmamı teklif ettiği o anda, geçmiş içime çöktü ve tek yapmak istediğim kaçmak ve asla geri dönmekti.

Kalbim o zamandan beri hala kanıyor ve bu sefer kanamasına izin verebileceğime güvenmedim. Çünkü şimdi? Şimdi, eğer izin verirsem beni geri dönülmez bir şekilde inciteceğine dair bir his var içimde.

Hayal dünyamdan sıyrıldığımda arabasına ulaşmış ve yolcu kapısını açmıştı.

Aramıza mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışarak onun elinde kıpırdanıyorum. "Bırak beni."

"Hayır."

"Sergei ve Ana'yı kontrol etmek için geri dönmem gerekiyor."

"Onlar iyi. Ortaya çıkan İrlandalıların icabına Vladimir ve diğerleri baktı."

"Hala-"

Sert ve güçlü eliyle enseme tutuyor ve beni kıvrınmayı bırakmaya zorluyor. Sert gözleri gözlerimin içine bakarken yüzü sadece bir nefes uzağında. "Düğün gününde başkaları için endişelenmeyi bırak."

"Bu gerçek bir düğün değil." Sesimin sert olmasını istemiştim ama neredeyse bir fısıltı gibiydi.

"Evet, öyle. Tanrı'nın ve tüm kutsal kullarının önünde 'Evet' dedin."

"Sen kutsal şeylere inanmazsın."

Sırıyor. "Hatırlıyorsun. Bana o kadar takıntılı mıydın?"

Öfkeyle ona doğru dönüyorum ama boynumu tutuşu beni yerimde sabitliyor. "Kendini övme. Ben sadece işime yarayacak şeyleri hatırlarım."

"Sen de benim öğretilerimi hatırlıyorsun."

"Yapmıyorum," diye tersliyorum, göğsüm ağır yükselişine ve düşüşüne geri dönüyor. "Mesele bu değil."

"O zaman ne?" Sesi aralıklı olarak düşer. "Kutsal şeylere inanmadığımla ilgili kısım mı?"

"Evet."

"Biliyorsun. Önemli olan da bu."

"Yaptığımı kim söyledi?"

"Kardeşliğin inandığı her şeye inanıyorsun. Baştan aşağı bir Bratva prensesi."

Kapalı bir yumrukla göğsüne vurduğum. Bana izin veriyor, sonra da dramatik bir irkilme numarası yapıyor. "Akşamın bu erken saatinde sapıkça mı? Bu gece seninle çok uğraşacağım, değil mi?"

"Aletini ait olduğu yerde tutmak istiyorsan hayır."

Kıkırdıyor, gözlerinin etrafındaki gülme çizgileri daha açık, daha parlak hale geliyor. "Oh, ait olduğu yerde kalacak ve belki de bir kereliğine o inatçı ağzını kapatmak için kullanacağım." Parmaklarını tenimde gezdirerek karnımın alt kısmında zap benzeri hisler uyandırıyor. "Dudakların aletimin etrafına dolandığında söyleyecek pek bir şeyin olmayacak, değil mi?"

Onun bu açık sözleri karşısında tüm vücudumdan bir ürperti geçiyor ve tepkimi kamufle etmek için ağzımdan bir şeyler kaçırıyorum. "Belki bir tabutun içindeyken."

"Gelin olduğunuzda dul kalmayı hayal etmek kötü bir alamettir, Prenses." Sıcak nefesi tenimde hissettiğim tek şey olana kadar ağzını kulağımla aynı hizaya getiriyor. "Düşündüğünden daha erken gerçekleşebilir."

Kendimi geri çekiyorum, sözleri beni bir elektrik şoku gibi çarpıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Sadece beni yolcu koltuğuna itebilmek için ayaklarımın üzerine yatırıyor. İtiraz etmiyorum, çünkü tek düşünebildiğim onun sözleri. Düşündüğümden daha erken dul kalacağım derken ne demek istiyor?

Kyle sürücü koltuğuna tırmanıyor ve ben tamamen ona dönüyorum. "Az önce ne dedin sen?"

Tüm vücudu bana doğru eğiliyor ve emniyet kemerini üzerime bağlarken burun deliklerim onun kendine özgü temiz kokusunun saldırısına uğruyor. Ağız benimkinden birkaç santim uzaktayken duraklıyor ve avucunu karnımda kan lekesinin olduğu yere doğru genişletiyor.

"Birlikte hayatımız kanla başladı," diyor sakın bir ses tonuyla. "Nasıl bitmesini bekliyorsun?"

Boğazıma düğümlenen tıkanıklığı uyarmadan yutuyorum. "Bana kendi kaderimizi kendimizin seçtiğini söylememiş miydin?"

"Yalan söyledim. Her zaman önceden karar verilir. Yaptığımız her eylem bizi her zaman takip etmemiz gereken yola geri götürür."

Bir saniyemi alıyor ama görüyorum: gözlerindeki kararlılık. Her sabah aynaya baktığımda gördüğüm türden normal bir kararlılık değil bu. Daha siyah, daha ateşli ve herkesi -kendisi de dahil olmak üzere- yakmak anlamına gelse bile nihai hedefine ulaşma niyetinde.

Geçen yıllar boyunca sana ne oldu, Kyle?

Bu soruyu düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum, hatta kendime bir daha asla onun labirentine yakalanmayacağıma dair söz verdiğimde bunu kafamda dile getirdiğim için.

"Benimle neden evlendin?" Son bir haftadır sormak istediğim soruyu mırıldanıyorum.

"Çünkü ben istedim."

"Bu bir cevap değil."

"İhtiyacın olan tek cevap bu. Seninle evlendim çünkü bunu istedim. Sen artık benim karımsın ve hiçbir şey ve hiç kimse bu gerçeği değiştiremez. Sen bile."

"O zaman hayatına getireceğim cehenneme hazır olsan iyi edersin."

"Oh, fazlasıyla hazırım." Alnımdan öpüyor ve ben bu yumuşak, samimi hareketi beklemediğim için donup kalıyorum. Dudakları sanki o anın ve yeniliğin tadını çıkarıyormuş gibi bir saniye oyalanıyor. Kyle beni daha önce hiç alnımdan öpmemişti, buna izin vermezdim ama şimdi ne isterse yapmaya kararlı görünüyor.

İtiraz edemedi geri çekiliyor, ama dudaklarının izi tenimde kalıyor, orman yangını gibi yanıyor.

Kyle arka koltuğa uzanıp yarısı dolu bir Jack Daniels şişesi çıkardı, bir yudum aldı ve sonra bana uzattı. "Getireceğin cehenneme, Prenses."

"Buna içerim." Şişeyi parmaklarının arasından kapıyorum ve cömert bir yudum alıyorum. Kyle gülümsüyor ve otoparktan çıkarken bana yan profilini gösteriyor.

Diğerlerinin yanından geçmiyoruz, bu yüzden muhafızları ya da Vlad'ı göremiyorum. Yine de silah sesleri kayboldu, yani bu saldırının sona erdiği anlamına gelmeli.

Yanımdaki vahşi hayvan olmasaydı, Sergei ve Ana'ya güvenli bir şekilde eve kadar eşlik ediyor olacaktım.

Kendimi tekrar yüzünü ve gülümsemesini izlerken yakalıyorum. Gerçek, hatta mutlu görünüyor, ama hepsi çok iyi takındığı yüz ifadesinin bir parçası. Gerçekten yürekte gülümsediği zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez.

Dudakları hareket ediyor ama gözleri hareket etmiyor, sanki aynı yüzün parçası değilermiş gibi.

"Çekici olduğumu ve bakmaktan kendini alamadığımı biliyorum, ama toplum içinde olmadığımız sürece bunu dizginle, Prenses."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Şişeden bir yudum daha alıp yakıcı sıvının boğazımdan aşağı kaymasına izin veriyorum.

"Masum rolü yapmana bayılıyorum. Garip bir şekilde sana yakışıyor."

"Kapa çeneni." Bu sefer daha büyük bir yudum alıyorum, ağızda kalan tattan irkiliyorum. "Sıvı cesaret." Göz kırıyor. "Güzelmış."

"Bunun sıvı cesaret olduğunu kim söyledi? Belki de şişeyi bitirip kışına sokmak istiyordumdur."

"Yine sapıkça. Beni cinsel açıdan bu kadar çok düşündüğünü bilmiyordum ama içkiyi fazla kaçırma, hafif sıklet olduğunu biliyorum."

"*Vardı.* Geçmiş zaman. Artık hafif sıklet değilim."

Kaşlarını kaldırıyor ve kısa bir süreliğine dikkatini yoldan bana çeviriyor. "Gerçekten mi?"

"Şişeyi bitirebilirim." Şimdiye kadar içtiğim en büyük yudumu yutuyorum, yanık ve ağızda kalan güçlü tattan irkilmemeye çalışıyorum.

"Sen öyle diyorsan."

Çenemi ona doğru uzatarak görevime devam ediyorum. O Brooklyn sokaklarında arabasını sürerken ben de elimdeki Jack Daniels şişesini şu anki savaşım olarak görüyor ve bir yudumdan diğerine içiyorum.

Kyle arada bir tuhaf bir şekilde beni izledikten sonra tekrar yola odaklanıyor.

Araba durduğunda, ben bitirmiştım. Boş şişeyi yüzünün önünde sallandırıyorum. "Bu dooone," diye mırıldanıyorum, sonra sonunda kıkırdıyorum.

Sesi kesmek için elimi ağızıma kapatıyorum.

Lanet olsun. Sarhoş oldum.

Ben sarhoşken çekingenliğini az çok yitiren bir tipim. Bu yüzden bu aşamaya gelmeme izin vermiyorum. Bir keresinde Kirill'in kulübüne gitmiş ve o kadar sarhoş olmuştum ki eve bile gidememiştım. Her şeyin çok fazla olduğu gecelerden biriydi ve beni unutturacak bir şeye ihtiyacım vardı. O gece Kirill'in kulübünde tanık olduğum şeyi hesaba katmamıştım.

İçki içmenin buna değdiği nadir zamanlardan biriydi. Ama bu durum tamamen farklı.

Başım bulutlarda yüzüyor ve tenim çok sıcak, sanki biri beni doğrudan yazın içine atmış gibi.

Kyle başını sallar. "Sana hafif sıklet olduğunu söylemişim."

"Değilim, seni pislik." Boş şişeyi tekrar yüzüne doğru salladım. "Hepsini bitirdim, çok teşekkür ederim."

Kyle dışarı tırmanıyor ve beni getirdiği yabancı yere gözlerimi kısarak bakıyorum. Uzun ağaçlar bizi her yerden çevreliyor. Sağımda kulübeye benzer bir ev var ve uzakta su parıldıyor.

Bekle... Bu bir göl mü?

Kapım açıldı ve Kyle emniyet kemerimi çözdü.

"Burası neresi?" Parmağımı havaya kaldırdım. "Burası ev değil."

"Geceyi burada geçireceğiz. Daha güvenli," diyor her zamanki rahatlığıyla.

"Hayır. Eve gidip Sergei ve Ana'nın iyi olduğundan emin olmak istiyorum." "İyiler."

"Nereden biliyorsun?" Söylediklerimin tonu yükseliyor.

Telefonunu eline alıp bana Igor'la aralarında geçen bir mesajlaşmayı gösterirken iç geçiriyor. Kyle dikkatimi çekmek için son satıra dokunuyor.

Igor: *Pakhan* ve Anastasia şu anda güvenli bir şekilde ana evdeler.

"Şimdi mutlu musun?"

"Hayır. Hâlâ eve gitmek istiyorum. Beni götür."

"Sabah gideceğiz." Beni yavaşça kolumdan tutup dışarı çekiyor ve ürperiyorum.

Alkol yüzünden. Kesinlikle alkol.

Dışarı çıkınca kolumu onunkinden kurtardım. "Kendi başıma yürüyebilirim." İlk adım attığım anda tökezliyorum ve sert bir göğse çarpıp geri düşüyorum. Kıkırdıyorum ve "Tüh" diye mırıldanıyorum.

"Ne diyordun?" Bir kaşını kaldırıyor, sırtım göğsüne dönük olmasına rağmen bakışları benimkilerle buluşuyor. İçkiden mi yoksa alacakaranlıktaki güneşten mi bilmiyorum ama gözleri daha parlak görünüyor, sanki gerçekten endişelenmiş gibi.

Hâlâ boş şişeyi tutarak arkamı dönüyorum ve çenemi göğsüne koyarak ona yakından bakıyorum. Kokusu beni bir kozayla sarıyor ve bu çok huzurlu ve... doğru hissettiriyor?

Hayır. Bu yanlış. Alkol kafamı karıştırıyor. "Senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum.

"Biliyorum."

"Hayır, senden *gerçekten* ne kadar nefret ettiğimi bilmiyorsun." "Neden bana söylemiyorsun?"

"Yüzünden nefret ediyorum."

"Bu konuda azınlıktasınız, Prens." "

"Aksanından nefret ediyorum."

"Hala azınlıktayım."

"Ciddi olmadığın halde arsızca davranmandan nefret ediyorum."

Kulağımın arkasındaki bir tutam saç okşuyor ve gözlerim dalgalanarak kapanıyor. "Ciddi olduğumda seviyorsun yani?"

"Canın cehenneme Kyle," diyorum gözlerimi açmadan.

"Seni içeri götürelim ve bunun üzerinde çalışalım." Beni tekrar taşıyor ve bu sefer kollarım boynuna dolanırken itiraz etmiyorum. Başımı göğsüne koyuyorum ve uykuya dalmaya başlıyorum. Bir kilidin açıldığını belli belirsiz fark ediyorum ama adımları her zamanki gibi sessiz ve çevik. Aradaki mesafeyi hissetmiyorum bile.

Ama sonra beni yumuşak bir şeyin üzerine yatırıyor. Gözlerimi açtığımda kendimi sıcacık bir odada buluyorum. Üzerinde uzandığım yatak ortada. Komodinlerin üzerindeki iki lambadan yumuşak bir ışık geliyor. Ön tarafta şeffaf perdeleri çekilmiş büyük bir pencere var.

Burası çok sıcak, ya da belki ben öyleyim. Saçlarımdan birkaç toka eksik, bu yüzden diğerlerini çekip saçlarımla serbest bırakıyorum ve topuklarımla tekmeliyorum. *İç çekiyorum*. Çok daha iyi. Doğruluyorum ve bir elimle elbisemin fermuarına uzanıp aşağı çekiyorum ama fermuar tam ortasından sıkışıyor. Tutuşumu bırakırken inliyorum.

Bir çözüm bulmak için önüme bakıyorum. Kyle ceketini ve papyonunu çıkarıp yatağın karşısındaki sandalyeye koyuyor, sonra da ceketinin kollarını kıvrıyor.

gömleğini dirseklerine kadar sıyırdı. Bir an için sahnenin büyüüne kapıldım, sadece yaptığı titizliğe değil, parmağındaki yüzüğe de -elinde kan olmasına rağmen oraya ben takmıştım-. Kanla başladık ve artık bunu değiştirmenin bir yolu yok.

"Kyyyyyle."

"Evet, Prenses?"

"Aç onu." "Neyi açayım?"

"Elbisem. Hoooot."

"Duş alacak mısınız?" "Şimdi değil."

Yavaş adımlarla bana doğru geliyor ve yanıma oturuyor, sonra omzumdan tutup beni çeviriyor. Tenini tenimde hissedince kıkırdıyor ve kıvranıyorum.

"Kıyırdama," diye azarlar.

"Okaaay, okaaay."

"Bu kadar sevimli olacağını bilseydim, seni daha önce sarhoş ederdim."

"Beni benden başka kimse sarhoş edemez ve bana sevimli deme."

"Sana nasıl istersem öyle seslenirim, *karıcığım*." Fermuarı sırtımdan aşağı çekerken sesi alçalıyor ama beni bırakmak yerine parmağı omurgamda geziniyor.

Parmakları tenimi okşamaya devam ederken tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor, yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı, sanki doyamıyormuş gibi.

"Bir yılan dövmesi," diye fısıldıyor. "İlginç."

"Bu bir engerek yılanı."

"Bir engerek yılanı, daha da ilginç bir seçim. Ne zaman aldın onu?"

"Sen etrafta yokken." Ondan uzaklaşıyorum ve elbisemi omuzlarımdan aşağı itiyorum, sonra ayaklarıma kadar tekmeliyorum, siyah pamuklu sütyenim ve külotumla kalıyorum.

Kendimi gösteriyorum. "Siyah, uzak dur demek."

Diliyle alt dudağını ıslatıyor, ben de sanki açlıktan ölüyormüşüm ve bu dünyadaki en lezzetli yemekmiş gibi gözlerimle hareketi takip ediyorum.

"Kim demiş?"

"Ben söylüyorum. Siyah cenaze gibidir."

"Şaka yapıyorsun. Siyahı seviyorum." Beni bileğimden yakaladı ve yatağa sırtüstü uzanırken ciyakladım. Üstümde sürünüyor ve her ikisini de hapsediyor

Bileklerim başımın üstünde. "Sen de öyle."

K Y L E

I Rai'nin söz verdiği gibi beni taşaklarımdan tekmelemesini bekliyorum. Dizini yakalamak için çoktan hazırlandım. Ama bu ayık Rai.

Sarhoş Rai bana öyle derin bir hüznle bakıyor ki keskin kenarı göğsümü işaret ediyor.

İçkinin etkisindeyken daha da öngörülemez ve özgür olduğunu çok iyi bildiğim halde neden en başta sarhoş olmasına izin verdiğime dair hiçbir fikrim yok. Buraya gelirken zincirlerinin bir kısmını kaybetti ve Nikolai hayattaykenki kaygısız kızın, geleneksel bağları ya da dünyanın onun hakkında ne düşündüğünü daha az umursamayan kızın bir anlık görüntüsünü görüyorum. "Siyahı sevdiğimi nereden biliyorsun?" diye mırıldanıyor.

bileklerini tuttuğum yerden kurtardım.

"Gittiğim için unuttuğumu mu sanıyorsun?"

"Yapmalısın. Olması gereken bu," diyerek pantolonunu indiriyor ve gözlerini tekrar açmadan önce sertçe kapatıyor. Bu kez alt göz kapaklarını nem kaplıyor.

Bir parmağımı gözlerinin altına silerek gözyaşlarını kendime alıyorum. Ona ait olan her şey artık benim olacak, ister gözyaşları olsun, ister öfkesi, hatta öfkeli inatçılığı.

Kai'nin uşağının altına silah dayadığını gördüğüm an, neredeyse ikisini de oracıkta öldürecektim. Bir an için görevimi ve planımın işe yaraması için Kai ve Lazlo'nun ölmesi değil, sadece yaralanması gerektiği gerçeğini unuttum. Örgütlerinin intikam almakta tereddüt etmeyeceği en güçlü iki lideri ortadan kaldırmanın bana hiçbir faydası olmazdı.

Ancak o anda Kai'nin boş gözlerini istiyordum ve ona dokunmaya çalıştığımda onları daha da çok istiyordum. Nihai hedefime tutunmak ve sadece o piçi tehdit etmek tanrısal bir sabır gerektiriyordu.

"Seninle ilgili hiçbir şeyi unutmadım, Prenses." Ve bu lanet bir seçim değildi. Rai, ne kadar denesem de aklımdan asla silemediğim bir şey oldu.

Ulaşılamayan bir kaşıntıya sahip olmak ve tam olarak nerede olduğunu bilmemek gibi.

Ellerini yumruk yaptı ve serbest olsalar muhtemelen bana vuracaktı. "Yalancı. Pislilik."

"Benim için sorun değil, ama benim için sorun olmayan ne biliyor musun?" Boştaki elimi boğazına doladığımda sesim keskinleşiyor. "Kendini tehlikeye atman ya da bugün yaptığın gibi doğrudan ona koşman. Bunu bir daha tekrarlarsan seni cezalandırırım."

"Sen... beni cezalandıramazsın." Cezalandırmak kelimesiyle sarhoş sesinin nasıl alçaldığını kaçırmıyorum.

"Oh, kesinlikle yapabilirim ve eğer lanet olası güvenliğini bu kadar az önemsemeye devam edersen yapacağım. Ayrıca..." Boynunu sıkıca kavriyorum, oksijenini kesecek kadar değil ama dikkatini üzerimde tutacak kadar sert. "Başka erkeklerin sana yaklaşmasına izin vermiyorsun. Onlara dokunmayacaksın, yanlarında arkadaşça davranmayacaksın ya da onlarla gereğinden fazla konuşmayacaksın."

"Yoksa ne olur?" diye soruyor nazlı nazlı. "Beni puuuunish yapacak mısın?" "Yapacağım."

"Hooow?"

"Benim yöntemlerim var."

"Neden bana göstermiyorsun?"

"Göstermek mi?"

"Evet." Kıkırdıyor ve sanki kimsenin duymasını istemiyormuş gibi fısıldıyor. "*Cezalandır beni.*"

Hay sikeyim.

Aletim, onun dayanıksız iç çamaşırını yırtıp atma ve onu yatağa öyle bir gömme isteğiyle pantolonuma sürtünüyor ki günlerce beni hatırlayacak. Açık tenini işaretleyeceğim, böylece ısırıklarımın dolu olacak ve kime ait olduğunun kanıtı olacak.

Beni bunu yapmaktan alıkoyan tek şey onun sarhoş hali. Ahlaksız olabilirim ama tecavüzcü değilim. Onun bölümlerini bildiğimden, çok az ya da hiç

Sabah olduğunda bunu hatırlayacak ve ben onun zihninde onu zil zurna sarhoşken beceren kişi olarak yer almayacağım.

Ayrıca, tamamen benimle birlikte hareket etmesini istiyorum ve sabah beni hatırlamasını kesinlikle istiyorum. Ne de olsa çığlık atmadığında hiç eğlenceli olmuyor.

"Neden yapmıyorsun?" Yatağa yaslanıyor ama elimle boğazını sıkmam onu yerinde tutuyor. İnliyor, yanakları çabayla ısınıyor. "Daha önce yapmıştın."

"Ne zaman?"

"Düğünde." "Hayır, yapmadım."

"Evet, yaptın. İşte böyle." Başını kaldırıyor ve ne yapacağını görmek için ona biraz hareket alanı bırakıyorum. Rai dudaklarını dudaklarıma mühürledi. Geri çekilmeye çalışmadan önce kısa bir süre, neredeyse bir gagalama gibi. Ona izin veriyorum ama dudaklarının benimkileri terk etmesine izin vermiyorum.

Siktir et. Sunakta yaptığım gibi ona ziyafet çekiyorum, yalıyorum ve kemiriyorum. Bir iniltiyle açılmadan önce dudaklarını bir saniyeliğine kapalı tutuyor ve onu bütünüyle yememe izin veriyor.

Onu sert ve kaba bir şekilde öperken gözleri geri dönüyor. İkimizin de nefes almasına izin vermek için durmuyorum. İnlediğinde de durmuyorum, vücudu altımda gevşiyor.

Sanki bu ilk ve son öpüşmemizmiş gibi, sanki hayatım boyunca bundan mahrum kalmışım gibi öpüyorum onu, ki muhtemelen öyleyim. Neden bu kadını daha önce öpmedim ki?

Ağzımı onunkinden ayırmak için kendime hakim olmam gerekiyor. Nefes nefese kalmış, bela isteyen, benim de fazlasıyla istekli olduğum ağırlaşmış gözlerle bana bakıyor.

Boğazının narin derisine yapışabilmek için boynunu serbest bırakıyorum.

Rai'nin sırtı yataktan kalkarken dudaklarından küçük, muhtaç sesler çıkıyor. Uyarıldığını ilk kez duyuyorum ve bu tahrik edici bir şey değilse ne olayım.

Onu daha hızlı tahrip ediyorum, yalıyorum ve sonra ısıriyorum, aynı anda nefes almasına ve inlemesine neden oluyorum, sanki hangisinin duruma uyduğunu bilmiyormuş gibi. Dışarıdaki taş gibi görüntüsüne rağmen, teninin tadı bal gibi.

Kokusu, alkolle karışmış gül ve narenciye gibi bir şey, beni sarhoş ediyor ve onunla sarhoş oluyorum. *Likörle* değil, onunla.

Tadı ve kokusu beni tam kafamdan vurdu ve içimdeki hayvan oynamak için ayağa kalktı.

Tenini ısırıp emiyorum, vücudunun her bir santimine şimdi ve burada sahip olsaydım nasıl hissedeceğimi hayal ediyorum.

"K-Kyle..." İniltisi benim de kafama vuruyor, çifte atış gibi. Sonra ayık Rai'nin asla yapmayacağı bir şey yapıyor. Karnını sikimin üzerinde aşağı yukarı kaydırıyor, yavaşça, hatta baştan çıkarıcı bir şekilde bana sürtünüyor.

Vay canına. Hay sikeyim. Buraya gelebilirim ve şimdi lanet bir ergen gibi.

Aşağı yukarı hareketini durdurmuyor, sabit bir ritim tutturuyor. "Beni cezalandıracak mısın, Kyle?"

"Evet, yapacağım," diye boğazını törpüledim.

"Şimdi mi?" Sesindeki belirsizlik beni duraksatıyor.

Boynunu son bir kez yaladıktan sonra, istemeye istemeye tenini bırakıyorum ve ondan uzaklaşarak gıcırdatmayı kesmesine neden oluyorum.

Geri dönülemez bir adım atmaya çok yaklaştım.

Rai bana göz kırpmıyor, yarı çıplak vücudu hala önümde yayılıyor, onu ve kendisini geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar becermem için beni baştan çıkarıyor.

Çarşafı altından çekip çenesine kadar örtüyorum.

"Peki ya benim cezam?" Ses tonundaki hayal kırıklığını gizlemiyor.

"Havamda değilim."

"Fuuuuck youuu." Gözlerini zorla kapatıyor ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor.

Kısa süre sonra nefesleri düzleşiyor ve derin, acılı bir iç çekiyor. Gözyaşlarını siliyorum ve sırt üstü uzanırken onu yanıma çekiyorum.

Dudaklarım alnını buluyor ve usulca inliyor, bacağı benimkinin üzerine sarılıyor.

"Seni cezalandırmayı ve sahiplenmeyi erteleyeceğim, Prenses." Çünkü bu olduğunda, geri dönüşü olmayacak.

L Gözlerime ışık hücum ediyor ve yüzümü buruşturmamla birlikte çırpınarak açılıyorlar.

Biri ışıkları kapatsın.

"Katia..." Arkamda bıçak gibi bir ağrı oluştuğunda inliyorum.

Başımı. "Katy, buraya gel."

Genelde saniyeler içinde yanımda belirir. Bugün sorun ne? Ve neden kafam patlamanın eşiğinde?

"Bu yönde sallandığını bilmiyordum."

Sağımdan gelen güçlü ses beni duraklatıyor. Çok yakın. Çok yakın, sanki...

Aman Tanrım.

Yavaşça yukarı bakıyorum ve başımın güçlü bir pazunun üzerinde durduğundan emin oluyorum.

Kyle'in.

"Odamda ne halt ediyorsun?" Baş ağrımı geçirmek için sarf ettiğim güçle sesim geriliyor.

"Odamdasınız Prenses." Elim kaldırıyor, parmağımdaki elmas yüzüğü ve onunkini görmemi sağlıyor.

Yüzükler. Evlilik. Saldırı. Her şey bir anda üstüme üstüme geliyor ve başım dönüyor. *Lanet olsun. Lanet olsun.* Düğün gecemizde Kyle'in yanında sarhoş oldum. Ne halt düşünüyordum ki?

Gözlerimi kapatarak dün gece ne yaptığımı hatırlamaya çalışıyorum ama anlayabildiğim tek şey şiddetli bir baş ağrısı. Vücuduma bakmak için çarşafı kaldırıyorum ve kendimi iç çamaşırlarımın içinde buluyorum. Bu iyiye işaret olmalı, değil mi?

Kyle'in kucağından kendimi kurtararak doğruluyorum. Yine de baş döndürücü kokusu hâlâ etrafımda. Artık üzerimde bıraktığı izlerden kurtulmanın bir yolu olduğunu sanmıyorum.

Kuruyan dudaklarımı yalayarak, saçma olmayan ses tonuyla konuşmayı deniyorum. "Dün gece ne oldu?"

Kyle dirseğinin üzerinde yana doğru eğilmiş, sanki bir sonraki hedefiymişim gibi beni yakından izliyor. Öyle de olabilirim.

Üzerinde sadece bir gömlek ve pantolon vardı. Bana dokunmadan önce ceketini çıkardığını ve manşetlerini güçlü, damarlı kollarının üzerine çektiğini hayal meyal hatırlıyorum ve...ne? Neden sonraki olayları hatırlayamıyorum?

"Sence ne oldu?"

"Bilmiyorum. Bu yüzden soruyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Çiftler düğün gecelerinde ne yaparlar?"

"Sen...?" Sesimdeki kekemelikten nefret ediyorum, sesimin bu kadar kararsız ve şaşkın çıkmasından nefret ediyorum.

"Ne düşünüyorsun?"

Bacaklarımın arasında hiç acı hissetmiyorum, o yüzden yapmış olamaz, değil mi? Tabii bana başka şeyler yapmadıysa? Sarhoş olmam kimin parlak fikriydi? Evet, benim. *Salak herif.*

"Yapmadın," diyorum, ondan çok kendime, ama göz temasını kesmiyorum. Bana anlatırken gözlerimin içine bakmasını istiyorum.

"Sarhoş olduğun için yapmadım." Ben daha rahatlayamadan çarşafın eteğinden tutuyor ve vücudumdan çekip çıkarıyor. "Ama şimdi değilsin."

"Kyle!" Onu azarlamak istiyorum, ama adı onun yerine şaşkın bir ciyıklama olarak çıkıyor.

"Ne? Bugün seni cezalandıracağıma söz vermiştim."

O tekrar çıkarmaya çalışırken çarşafı göğsümde tutuyorum. Savaşan bakışlarımız kumaşın üzerinde buluşuyor. "Ben böyle bir söz vermedim."

"Sarhoş Rai söyledi ve ben de onun sözüne güveniyorum."

"Yalan söylüyorsun. *Asla* böyle bir söz vermem." *Değil mi?*

"Tam olarak söyledikleriniz..." Sesi alçalıyor, benimkini taklit ediyor. "*Beni cezalandıracak mısın, Kyle? Şimdi mi?*"

"Kapa çenen. Ben öyle bir şey demedim." Söyleyemezdim. Ama öte yandan, içimde tuttuğum onca şeyi düşününce, bir sürü Jack Daniels'tan sonra çekingenliğimi bir kenara bırakabilirdim. Kendime not: Bir daha asla içki içme, özellikle de Kyle'ın yanındayken.

Parmaklarının ucunu yanağımda gezdiriyor. "O zaman neden kızarıyorsun? Dün gece beni arzulamaktan kurtulmak için hafıza kaybı oyunu mu oynuyorsun? Seni 'cezalandırmamı' isteyerek amını sikimin her tarafına sürttün ve cezalandırmadığımda hayal kırıklığına uğrayıp suratını asarak uyudun."

Onun kaba sözleri ve neler olabileceğine dair önerisi karşısında yüzümün her yerinde alevlerin tutuştuğunu hissedebiliyorum. Tam da o ana dair bir flashback kafama çarpıyor.

Beni cezalandıracak mısın, Kyle? Şimdi mi?

Sesim... o bendim.

Gözlerim açılırken baş ağrım unutuldu. Kyle haklı. Neredeyse bunun için o piç kurusuna yalvaracaktım.

Sarhoş ben ve ayık ben artık arkadaş değiliz.

Dudaklarım ayrılıyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Ne söylemem gerekiyor ki? O kelimeleri kastetmediğimi mi? Bana asla inanmaz. Kahretsin, şu anda ben de kendime inanmazdım.

Söyleyecek söz bulamayınca çarşafı yanıma çekip sendeleyerek yataktan çıkıyorum. Yerde duran kirli elbiseme takılıyorum ama son anda kendimi yakalıyorum ve odadaki diğer tek kapıya doğru uçuyorum. Neyse ki orası bir banyo.

İçeriden kilitliyorum ve sırtımı kapıya dayıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve sanki az önce bir antrenmanı bitirmişim gibi sert bir şekilde nefes alıyorum.

Bir daha sarhoş olmayacaksın, Rai. Bir daha asla.

Kapı çalındı ve beni düşüncelerimden uyandırdı. "Kapıyı aç."

"Git başımdan."

"Kendini benden uzak tutamazsın. Artık karım olduğun için uyman gereken kuralların bir parçası bu."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Artık kocam olduğun için uyman gereken kuralların bir parçası bu."

Son sözü bana bırakmayı sevmediği için cevap olarak bir şeyler atmasını bekliyorum ama hiçbir şey gelmiyor. *Hımm*. Yerini öğrendi.

Banyo, odanın büyüklüğüne bakarak düşündüğüm kadar küçük değil. Gri fayanslar, siyah bir lavabo, bir tuvalet ve üç kişinin sığabileceği büyüklükte bir duş kabini ile sade.

Birileri siyahı seviyor. Benim gibi.

Kyle bana buranın kiralık mı yoksa kendisine mi ait olduğunu hiç söylemedi. Son yedi yıldır ortadan kaybolduğuna göre, ben ilk seçeneğe oynuyorum.

Çarşafın yere kaymasına izin veriyorum, sonra sütyenimin düğmelerini açıyorum ve külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırarak yığına katılmalarını sağlıyorum.

Aynada bir şey dikkatimi çekiyor; yüzümü çerçeveleyen, daha genç ve güzel gösteren sadece dağınık saçlarım değil,

Reina'nınki gibi uysal bir şekilde. Boynumun çukurundaki menekşe rengi iz açık tenime karşı kızgın, sanki biri etimden bir parça koparmaya çalışmış gibi.

Piç herif üzerimde morluk mu bıraktı?

Parmaklarımı ona doğru uzatıyorum, sanki biraz daha bastırırsam kaybolacağını bekliyormuş gibi hafifçe dokunuyorum. Acıtmasa da, iz dün gecenin, onun bana, benim de ona dokunduğumun görünür bir kanıtı.

Ona dokundum. Durmak istemediğim bir an vardı.

Zihnimi bu düşünceyi kapatmaya zorlayarak, morlukla göz temasını kesiyorum ve kabine yöneliyorum. Parmak uçlarımda suyu test ettikten sonra sıcak akıntının altına giriyorum.

İz suyla karıncalanıyor ve kendimi daha fazla acımasını istercesine başımı eğerken buluyorum.

Göğüslerim ağırlaşıyor ve kendime baktığımda meme uçlarımda yavaş yavaş dikleştiğini görüyorum. Midem sanki bir şey istiyormuş gibi kasılıyor. Ne, bilmiyorum.

Su yüzünden. Sadece su.

Gözlerimi kapatıyorum, vücudumda olup bitenlerden dikkatimi dağıtmak için başımı duvara yaslıyorum. Zihnimi dağıtmak için bugün ne yapacağımı düşünmeye çalışıyorum: evi kontrol etmek, V Corp'un raporu, Vlad'la saldırı hakkında konuşmak ve-

Sırtımda sıcak bir beden beliriyor ve arkamdan bir el boğazımı sarıyor. Nefesim kesiliyor, gözlerim fal taşı gibi açılıyor ama hareket etmeye çalışmıyorum.

Yapamam.

Sanki kaslarım birbirine kilitlemiş ve tek bir adım bile atamıyorum.

"Kilitlediğiniz her kapıdan içeri dalarım, o yüzden bir dahaki sefere enerjinizi boşa harcamayın."

Kalçalarını ileri doğru itiyor ve göğsüm, kıkırımın çatlağında çok sert ve hazır bir şeyin hissiyle kabarıyor.

"Şimdi, şu cezaya gelelim... Nasıl başlayayım?" Kıç yanaklarımı ayırıyor ve sikinin uzunluğunu arka deliğine doğru kaydırırken parmak uçlarıma çıkıyorum. "Buradan mı?"

"Kes şunu." Sesim alçak, samimiyetsiz, kendime bile.

"Neden? Acıdan mı korkuyorsun? Merak etme, seni hazırlayacağım, böylece iyi bir küçük prenses gibi aletimi bakire kıkırına sokabilirsin."

Küfürlü sözlerinin beni eğilip onunla dövüşmeye, göğsünü tırmalamaya ve yüzüne vurmaya itmesi gerekiyordu ama tüm vücudum onun pençesinde rehin kaldı. Meme uçlarım acı verecek kadar geriliyor ve bu sefer kesinlikle su yüzünden değil.

"Ama buradan başlayacağız." Bacaklarımı ayırıyor ve her zaman olması gerektiği gibi kendi iradeleriyle açılıyorlar.

Bana bunu yapmasına, bana Tanrı vergisi bir hakmış gibi davranmasına neden izin verdiğimi bilmiyorum ama içimde bir yerlerde, Kyle'ın benden gerçek benliği kadar vahşice alacağı anı hep özlemişimdir sanırım.

Çünkü gülümsemelerin ve hızlı öldürmelerin ardındaki gerçek kişi? O kişi benden başka kimse tarafından görülemiyor ve şu anda tek yapmak istediğim tırnaklarımı o versiyona batırmak, onu kışkırtmak ve tüm ihtişamıyla ortaya çıkmasına izin vermek.

Reina bana her zaman tehlikeye çekildiğimi söylerdi ve belki de haklıdır çünkü ondan ne kadar nefret etsem de Kyle Hunter'ın tehlikesi için ağzım sulanıyor.

Sikinin tepesini kıvrımlarıma sürüyor, sürtünme o kadar derin ki bacaklarım titriyor.

Girişte durdu ve ben gerildim.

"Prezervatifin yok."

"Ve bu bir sorun çünkü...?" Kulak mememi kemiriyor.

"Çünkü sen Tanrı bilir nereye daldın ve ben cinsel yolla bulaşan bir hastalığa yakalanmaya hazır değilim."

"Sarhoşken ağzın daha uyumlu oluyordu." Aşağı yukarı hareketine devam ederek beni bulanıklaştırıyor. Sarhoş olmayı unutun - şu anda tüm düşüncelerimi siliyor. Odaklanabildiğim tek şey hassas kıvrımlarımın uyarılması ve içimdeki dinmeyen sızı.

Eliyle boğazımı sıkarken aynı anda aletini iki parmağıyla değiştirip içime daldırıyor. Suyun üzerinde soluk soluğa kalıyorum, boğazımdan bir inilti kopuyor ve havada yankılanıyor.

Vay canına. Kahretsin.

"Bu sadece cezan için bir hazırlık." Kulağıma karşı konuşuyor, kabuğunu ve kulak memesini kemiriyor. "Bu amcık bana ait olacak."

İçime girip çıkıyor ve ben uyarılmamın çıkardığı sestem utanç duyarak gözlerimi kapatıyorum.

"Duydun mu? Sana yaptığım şeyi işte bu kadar arzuluyorsun. Sarhoş ya da ayık olman fark etmez."

Çenesini kapatamaz mı? O hırıltılı İngiliz aksanıyla konuştuğunda daha da hassaslaşıyorum ve onun bakımları için yanıp tutuşuyorum.

Aleti kırımın çatlağındaki lezzetli sürtünmeyi sürdürüyor ve bunu amımdaki ritmiyle senkronize ediyor. "Bu kış da benim olacak."

Çifte saldırı yüzünden mi yoksa o olduğu için mi bilmiyorum, Kyle, kalemden atamadığım tek kişi, ama aşırı uyarılma beni kemiksiz hale getiriyor. Sanki tüm sinir uçlarım aynı anda patlamak üzere.

Elinin boğazımdaki acımasız tutuşu, dayanılmaz uyarımı daha da artırıyor.

Ritmini hızlandırırken başparmağı klitorisimi okşuyor, beni yok etme görevindeki bir adam gibi içime girip çıkıyor.

Ve öyle.

"Ahhh... Kyle!" Orgazm beni yıkıcı bir güçle vururken inliyorum. Bacaklarım beni ayakta tutamayacak kadar yoğun bir şekilde titrerken vücudum onun elinde gevşiyor.

Bunu yapan Kyle'ın güçlü vücudu. Beni duvara yasladı ve parmaklarını çekti ama aletini çekmedi.

Boyunu bacaklarımın arasına soktuğunda nefesim kesiliyor, neredeyse içeri girecekmiş gibi. Boynumdaki tutuşuyla, beni pusuya düşürdüğünden beri ilk kez ona bakmak için zorlanıyorum.

Koyu renk saçlarını şakaklarına yapıştıran su, boynundan ve göğsünden aşağıya perçemler oluştururken, günahkâr güzellikteki yüzü bir fotoğraf çekiminden fırlamış gibi görünüyor. Kaslarının sert çıkıntıları ve karnının üzerinden görünen mürekkep geçici olarak dikkatimi dağıtıyor.

Göğsüyle sırtımı tamamen kapattığı için dövmelerini tam olarak göremiyorum. Bu küçük rahatsızlık beni arkamı dönme nedenime geri götürüyor. "Ne yapıyorsun?"

"Seni becermeyeceğim," diye homurdanıyor hızı artarken. "O zaman ne..."

Kalçalarını ileri doğru salladığında kendimi bırakıyorum ve bu his beni neredeyse yeniden orgazma ulaştırıyor. İnlemeden önce bir, iki kez kalçalarımın arasına ve göbeğime doğru itiyor, göğsü sırtıma geriliyor. Dölleri kısa süre sonra akıntı tarafından yıkanmadan önce iç uyluklarımı kaplıyor.

"Lanet olsun! Lanet olsun," diye gergin bir ses tonuyla küfrediyor ve zor tutunuyor olsam da her zamankinden farklı bir aksanla konuştuğunu fark ediyorum.

Hâlâ kulağa İngiliz gibi geliyor, ama İngiliz değil, daha çok... İrlandalı mı? Kuzey İrlandalı mı?

Onu ilk kez böyle bir aksanla konuşurken duyuyorum ve nedense bunu bilerek yapmış gibi değil, sanki kendiliğinden ortaya çıkmış gibi geliyor.

"Ne dedin sen...ooh..." Dudakları ensemdaki çukur deriye yapıştığında sözlerim bir iniltiyle sona eriyor.

Kutsal. Cehennem.

O noktanın bu kadar iyi hissettirmesi mi gerekiyor?

Kyle orgazmını yaşarken tenimi emiyor ve ben sanki herhangi bir hareket bu anı mahvedecekmiş gibi hareketsiz kalıyorum. Boğazımı serbest bırakıyor ve boynuma daha iyi erişmesini sağlamak için saçlarımı yandan bir yumrukla tutuyor.

Dişleri dün bıraktığı aynı izi kemirirken diğer eli beni kalçamdan sahiplenerek tutuyor. Acı boğazımdan başlıyor ama doğrudan bacaklarımın arasında bitiyor.

"K-Kyle..."

"Ne var, Prenses? Daha fazlasını mı istiyorsunuz?"

Üzerimdeki etkisini itiraf etmek istemediğim için konuşmuyorum. Çünkü evet, daha fazlasını istiyorum. Yeni gelmiş olmam ya da her şeyin çok fazla görünmesi önemli değil.

"Söyle." Saçımı çekiyor.

"Neyi söyleyeyim?"

"Sana yaptığım her dengesiz şeyi istediğini söyle. Sadece ikimiz varken benim merhametime k a l m a k t a n hoşlandığını söyle."

Sözlerinin ne kadar doğru olduğunu kabul etmeyi reddederek dudaklarımı kapatıyorum.

"Söyleyecek misin, söylemeyecek misin?" Hassas noktayı daha sert ısırtıyor ve aynı anda hem irkilmeme hem de inlememe neden oluyor.

Neden bana tüm bu zıt duyguları aynı anda hissettiriyor?

Saçlarımı çekiştiriyor, böylece ben de onun gözlerine bakıyorum. Sıcak olmalarına rağmen buz gibi görünüyorlar. O lanet bir paradoks, yemin ederim.

"Kelimleri söyle, Rai. Kabul et. Kabul et." Son kelimeleri telaffuz ediyor.

Bakışlarını meydan okuyan bakışlarımla karşılıyorum, kıpırdamayı reddediyorum. Yüzümdeki kararlılığı görmüş olmalı ki gözlerini kısıyor.

"Ben yapacağım

bağırırısın." "Asla,"

diye mırıldandım.

Beni bırakıyor ve ben onun ağırlığının etkisiyle tökezliyorum, vücudum birden boş ve çorak hissediyor. Yüzümü ona dönüyorum ama o çoktan duştan çıkmış.

Kyle omzunun üzerinden bana bakıyor ve sanki hafızasına kazıyormuş gibi aç gözlerini çıplak bedenimde gezdiriyor.

Kıpırdamamak için kendimi zor tutuyorum. Çıplak olmanın beni onun önünde bu kadar teşhir edeceğini hiç düşünmemiştim ama yine de o aptal benlik bilinci yok olmuyor.

"Dışarı çıkın. Gitmemiz gerek." Ve böylece tamamen dışarı çıktı.

Geniş omuzlu, fit sırtını tam olarak görebiliyorum.

Ortasına bir hançer dövmesi işlenmiş ve altındaki havuza kan damlıyor. Hem güzel hem de ürkütücü ve çok fazla Kyle.

Kökeni ve ona mükemmel bir ölüm makinesi olmayı kimin öğrettiği herkes tarafından bilinmeyen katil.

Merak edip ona sorduğum tek seferde yedi yıl boyunca ortadan kayboldu.

Başımı sallıyorum ve içimden çıkardığı orgazm yüzünden vücudum hâlâ karıncalanıyor olsa da saçımı yıkamaya odaklanıyorum.

İşim bittikten sonra bir havluyu gövdemin etrafına, diğerini de saçıma sarıyorum.

Erkeklerden korkmadığım için her zaman kendimle gurur duymuş olsam da, Kyle belli ki oyun kitabımdaki diğer tüm kurallar gibi bunu da mahvetti.

Onu pencerenin önünde dururken buluyorum, sabah ışığı etrafında bir hale oluşturuyor.

Siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymiş. Parmakları manşetlerin üzerinde kayıyor, sert hareketlerle düğmelerini ilikliyor. Aynı parmaklar kısa bir süre önce içimdeydi ve-

Ona odaklanmamaya çalışıyorum ve elbisemi yerden kaldırarak kendimi meşgul ediyorum. O anda arkasını dönüyor ve ben kavanozdan bir şey çalarken yakalanmış bir çocuk gibi donup kalıyorum.

"Onu tekrar takma. Kirli ve kanlı." "Havluyla dışarı

çıkمامı mı öneriyorsun, dahi?"

"Karım lanet bir havluyla hiçbir yere gitmez."

Sahiplenici konuşma tarzı için onu lanetlemek istiyorum ama 'karım' deyişiyle içim sızıyaşıyor.

Yerde kal, içerdekiler.

arşafllarla dolu olduğunu sandığım bir dolabı açıp düz siyah bir gömlek ve eşofman altı çıkardı. "Bunları giy."

Bezi bırakıyorum ve önüne geçiyorum. Birkaç beden büyükler ama kanlı bir elbiseden iyidir.

Kıyafetleri son anda ulaşamayacağı bir yerde tutuyor. "O kadar hızlı değil." Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Ne?"

Beni belimden tutup çekiştiriyor, böylece o yatakta oturuyor ve ben de tam bacaklarının arasındayım.

Kıyafetlerini arkasına atıp komodini açarak küçük bir alet çıkarana kadar neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok. "Önce ceza, Prenses."

RAI

I Kyle'ın elindeki şeye boş boş baktım. İlk seferinde yanlış görmemiştim. Bu bir seks oyuncağı.

Şekli tuhaf, bir ucu uzun, diğer ucu kısa. Her zaman kendi parmaklarımla yetindim ve hiç vibratör kullanmadım, bu yüzden bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Tek bildiğim, o aletin yanıma yaklaşmasının mümkün olmadığı.

"O şeyi üzerimde kullanmana izin vereceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir." Kyle'ı itmeye çalışıyorum ama o belimi sıkıca kavrayarak beni bacaklarının arasına hapsediyor.

"İstediğin ceza bu, ama sana zevk vereceği için aslında bir ceza sayılmaz."

"Gerçekten beni cezalandırmana izin vereceğimi mi düşündün? *Beni mi?* Rai Sokolov?"

Parmağını yan tarafımda gezdirirken dudakları köşeye doğru eğiliyor ve teni havluyla benimkinden ayrılmış olsa da, neredeyse doğrudan beni okşuyor gibi. Nazik ama duygusuz, vahşi ve içimin en derin, en karanlık kısımlarını harekete geçirme niyetinde gibi hissettiriyor. O orgazmdan sonra hâlâ korkunç derecede hassas olmamın bir faydası yok.

"Cezalandırılmaktan hoşlanıyorsun. Sadece bunu itiraf etmekten hoşlanmıyorsun. Eğer bu havlunun altına uzansaydım, sanırım 'ceza' kelimesinden ne kadar etkilendiğinizi gösteren bir kanıt bulurdum."

Hava ciğerlerime girip çıkmayı durduruyor ve ben gerildikçe boğulduğumu hissediyorum. Ya gerçekten havlunun altını kontrol ederse? Şu anda isteyeceğim son şey, Kyle'ın yörüngesinden zorlukla çıktıktan sonra yakalanmak.

Ama beni sürekli geri sürüklüyorsa gerçekten ayrıldım mı? Var olduğunu bile fark etmediğim parçalarımı zahmetsizce kışkırtıyorsa?

"Yapma," diyorum sert bir ses tonuyla. "Ne yapmayayım?"

"*Dokunma* bana."

"Vücudunun sana ihanet etmesinden bu kadar mı korkuyorsun?" "Sadece pis ellerini üzerimde istemiyorum."

Belimi acı verecek kadar sıkarken çenesi titriyor. Bir saniyeden kısa bir süre içinde, ruh hali yarı hafiften tamamen şiddetli hale geliyor. "Bu pis eller tarafından bir sürtük gibi geldin, Prenses. Peki, şu yüksek ve kudretli tavrımı bırakmaya ne dersin?"

"Benimle evlenmeyi kabul ettin, kusurlarım ve her şeyimle, bu yüzden beni olduğum gibi kabul etmek zorundasın."

"Senin gibi, kirli eller ve her şey."

Birbirimize yıllar ve on yıllar gibi gelen saniyelik kesirler boyunca bakıyoruz. Bunu onun kökenine karşı bir iğneleme olarak söylemedim. Bu benim bir savunma mekanizmam, böylece aramızda mesafe yaratabiliyorum - şimdiye kadar epik bir başarısızlık olsa da.

Kyle bu kadar kısa sürede, dünyadan özenle sakladığım parçalarım çok yaklaşmayı başardı ve bu tehlikeli. Aslında, tehlikeden de öte. Uzun, acı dolu yıllar boyunca inşa ettiğim şeyi yok edebilir.

"O oyuncuğu içime sokmayacaksın." Yüzünün ortasına bakıyorum. "Beni zorlayamazsın."

Sanki bunu yapıp yapmamayı düşünüyormuş gibi bir an duraksıyor ama sonra beni şaşırtan bir sakinlikle konuşuyor. "Madem bunları bu kadar çok seviyorsun, bir pazarlık yapalım."

"Ne tür bir pazarlık?"

"İrlandalıların bir sonraki saldırıda nereye saldıracakları hakkında bilgi karşılığında istediğim oyuncuğu giyeceksin."

Gözlerimi kısıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bir casusum var."

"Kardeşliğin casusu mu?"

"Hayır, *benim*. Bir tür meslektaşım."

"Vlad'ın da casusu var. Öğrenecektir."

"Onun casusu benimki kadar yüksek rütbeli değil."

"Ne kadar üst sıralardan bahsediyoruz?"

"İrlandalıların tam da Bratva'nın istediği yeri vurması için işleri yeniden düzenleyebilecek kadar yüksek. Son planını hatırlıyor musun, İtalyanları tuzağa düşürüp suçu üstlenmelerini sağlamak?"

"Bunu benimle pazarlığa başvurmadan yapman gerekiyor.

Artık Vory'nin bir parçasısın ve yardım etmek senin görevin." "Bana faydası olmayacaksa hayır."

"Sergei'ye söyleyeceğim."

"Ve ben de bunu inkâr edeceğim. Casusumun varlığına dair kanıtınız var mı?"

Ugh. Çileden çıkararak pislik. Beni en çok inciten koluma vurdu. Böyle altın bir fırsatı kaçırmamın imkanı yok ve Kyle bunu herkesten daha iyi biliyor.

"Ne kadar olacak? Teklifimin süresi yaklaşık...üç, iki-"

"Tamam!" diye bağırdım. "Bitir şu işi."

Cheshire Kedisi gibi sırıtıyor. "Sizinle iş yapmaktan memnunum."

"Eminim öylesindir," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Havluyu çekiştiriyor ama ben elimi havlunun üzerine koyuyorum. "Çıkarmana gerek yok."

"Buna karar vermek bana düşer ve ben gitmesi gerektiğini söylüyorum." Elinin hızlı bir hareketiyle havluyu çekip çıkarıyor ve ayaklarımın etrafına dolanmasına izin veriyor. Karşısında yine çırılçıplak duruyorum.

Meme uçlarım sertleşiyor ve kendime bunun hava yüzünden olduğunu söylüyorum. Sadece hava. Önce burun deliklerimden, sonra ağızımdan nefes alıyorum. Yavaşça.

İçin

de.

Dış

arı.

Eğer izin vermezsem beni etkilemeyecek. Tek yapmam gereken bunların hiçbir anlamı yokmuş gibi davranmak.

Kyle parmaklarını kıvrımlarımın üzerinde nazik bir hareketmiş gibi kaydırıyor ama Kyle'ın naziklikle uzaktan yakından alakası yok. Zarif bir beyefendi gibi görünebilir, ama tüm pürüzleri ve yüzeyin altında kaynayan, dünyaya salınmayı bekleyen bir gücü var.

Parmakları giriş yerimi yokluyor, içeri itecek kadar yaklaşıyor ama bir türlü devam etmiyor. "Seni hazırlamayı düşündüm ama zaten ıslaksın."

Girişime yaklaşan parmaklarının hissine kapılmamak için dudaklarımı birbirine kenetliyorum.

"Pis elimi içeri davet eden amcığın bak." Bana sırıtıyor ve şimdi dokunuşunun beni kızdırmak için olduğuna eminim.

"Yap şunu artık," diye iniltiyi zar zor içimde tutmayı başarıyorum.

"Sabır." Hâlâ girişimi okşarken, oyuncağın başını ıslak kıvrımlarımın üzerinde kaydırıyor. Bu his karşısında parmak uçlarımda duruyorum. Tamamen aynı olmasa da, daha önce horozuyla yaptığına benziyor ve şimdi o orgazmı acımasız bir vahşi gibi benden çıkardığı zamanki görüntüyü kovalayamıyorum.

Tırnaklarım omuzlarına batıyor çünkü her an dengemi kaybedecekmişim gibi hissediyorum.

Kyle oyuncağı parmaklarıyla buluştuğu girişime doğru kaydırıyor, sonra tekrar klitorisime doğru ilerletiyor. Bir inilti çıkarıyorum ve o beni bir kötü adamın öpücüğü gibi çok samimi ve vahşi olan ateşli bir parıltıyla izliyor.

"Gitmiyor musun-" Kafasını tek seferde içime soktuğunda sözlerim kesildi.

Denge için onun omuzlarını kullanarak devrildim.

Vay canına. Kahretsin.

Sanırım ya boşalacağım ya da kusacağım. Ya da ikisini de.

"Çok darsın, değil mi?" diye düşünüyor. "Eğer bu oyuncağı alamıyorsan, benimkini nasıl alacaksın?"

Bundan daha mı büyük? Elbette, daha önce şişkinliğini hissetmişim, ama sikine hiç yakından bakmamıştım.

Soru yüzümün her yerinde yazılı olmalı çünkü Kyle sadist bir şekilde sırtıyor. "İçine girdiğimde hem zevkten hem de acıdan çılgılık atmanı sağlayacağım. Bu arada, bu dildo içindeyken yürümeni ve onun ben olduğumu hayal etmeni istiyorum."

"Hayal gücümü kontrol edemezsin."

"Az önce yaptım." Vibratörün küçük parçası kıvrımlarımın arasına sıkışana kadar bir şeyle uğraşıyor.

Tamamen rahatsız edici değil, ama yine de tuhaf, daha önce hiç hayal etmediğim bir şey gibi, denemeyi merak etmek şöyle dursun.

"Beğendiniz mi Bayan Hunter?"

"Ben Bayan Hunter değilim. Size soyadımı değiştirmeyeceğimi söylemişim." Ben bir Sokolov'um ve ömrümün sonuna kadar da Sokolov olarak kalacağım.

"Fark etmez. Sen zaten kafamda Bayan Hunter'sın." "Bu bir şey ifade etmiyor."

"Benim için öyle." Kıyafetleri aldı ve bana verdi. "Şimdi giyin."

"Bekle, içimde bu şey varken dışarı çıkmamı mı bekliyorsun?" "Tabii ki. Sen ne düşünüyorsun?"

"Burada oynarsın diye düşünmüştüm." "Bu hiç eğlenceli değil."

"Onunla dışarı çıkmayacağım."

"Evet, takacaksın. Bunu yemeklerde, toplantılarda ve hatta V Corp'ta bile takacaksın. Her hareket ettiğinde, attığın her adımda yanında olduğumu hatırlayacaksın."

"Sen hastasın."

"Teşekkürler."

"Bu bir iltifat değildi."

"Bunu bir olarak kabul ediyorum. Şimdi, sözünü tutacak mısın?"

Aptal oyunlarına uymam için hangi düğmelere basması gerektiğini çok iyi biliyor. Kıyafetleri elinden kapıyorum ama ona "Senden nefret ediyorum." demeyi de ihmal etmiyorum.

Kyle aniden ayağa kalkıyor ve kısa bir öpücük çaldığında beni şaşırtıyor. "Ama oyunlarımı seveceksin, Prenses."

I Eve komik bir şekilde girmemeye çalışıyorum ama Kyle'ın içime soktuğu şey attığım her adımda yer değiştiriyor ve rahatsız edici olduğunu düşünmek istediğim ama aslında hiç de öyle olmayan bir sürtünme yaratıyor.

Alışveriş merkezinde durduk çünkü kimsenin beni makyajsız bir yüzle ve bol, güzel olmayan kıyafetlerle görmesine izin veremezdim.

Şu anda sade, koyu gri bir elbise giymiş durumdayım, saçlarım toplanmış ve makyajım kusursuz. Bir dizi inci almak zorunda kaldım çünkü ağır fondöten bile boynumdaki koyu maviye dönüşen morluğu tamamen gizleyemedi.

Onunla buluşmak için dışarı çıktığımda Kyle bana onaylamayan bir bakış attı. Şu anda oyuncakla bana yaşattığı dayanılmaz hislerden sonra bana bu şekilde bakmaya ne hakkı var?

"Canınızı sıkan bir şey mi var, Prenses?" Alçak bir ses kulağıma fısıldıyor ve o kendini beğenmiş tonu silmek için dönüp yüzüne vurmamak için her şeyimi harcıyorum. Bana eziyet ederken çok eğleniyor.

"Benden uzak dur."

"Yapamam. Dün evlendik, unuttun mu?"

Nasıl unutabilirim ki? Sanki hayattaki amacı hep buymuş gibi, sanki beni herkesin önünde sahiplenmek onun misyonu, kaderi ve itici gücüyümüş gibi, beni dünyanın önünde sahiplenici bir şekilde öpmesi dudaklarımı hala sızlatıyor.

"Evli olmak hiçbir şey ifade etmiyor." Kafamda oluşan düşünceler zincirini öldürmek için umutsuz bir çabayla rahat konuşmaya çalışıyorum.

"Kabul etmeyi reddetmeniz, bunun bir anlamı olmadığı anlamına gelmez. Yine de buna alışacaksın."

Sanki geleceği biliyormuş ve benimle alay ediyormuş gibi büyük bir kibirle konuşuyor.

Dönerek ikimizin de durmasına neden oluyorum. "Igor bir şekilde seni oğlu yapmaya karar verdiği için bir şey olduğunu düşünme. Sen her zaman *Dedushka'nın sahiplendiği* ve birine dönüştürdüğü sokak köpeği olarak kalacaksın."

İfadesi değişmiyor ama sanki bir şey yapmasını engellemek istercesine elini cebine sokuyor. "Dikkatli olun, Bayan Hunter. Bana ne kadar hakaret ederseniz, sizi o kadar boğazınızdan aşağı çekerim."

Parmağımınla göğsünü işaret ediyorum. "Senden korkmuyorum."

Elimi olduğu yerde tutuyor ve kaçmaya çalıştığımda elimi o kadar sıkı tutuyor ki kırmak imkânsız. Yüzü benimkinden birkaç santim uzakta olacak şekilde alçalıyor. Çok iyi taktığı titiz maskesi biraz düşüyor ve ben onun gerçek yüzünü görüyorum.

Gözleri... boş. Issız.

Dedushka bana kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adamdan daha korkutucu bir şey olmadığını söylerdi.

Ve şimdi, birinin ruhuna bakıyorum.

"Olmalısın," diyor iliklerime kadar işleyen ürpertici bir sakinlikle. "Gerçekten, *gerçekten olmalısın.*"

Saatler gibi gelen bir süre boyunca öylece kalıyoruz, sözleri aklımızda yer ederken birbirimize bakıyoruz.

Uzun zaman önce bile, Kyle her zaman dikkatime el koymayı ve onu metal parmaklıklar ardına hapsedmeyi başarmıştı. Yedi yıl sonra, üzerimde hala bu etkiye sahip ve daha da kötüsü, sanki bu onun son vuruşuymuş gibi daha güçlü, daha sert bir şekilde geliyor.

Bir boğaz temizleme sesi bağlantıyı kesiyor. Kyle'ın kusursuz maskesi yerine otururken ve elimi tutuşunu gevşetirken bir kez göz kırpıyorum.

Şok geçirmiş gibi geri adım atıyorum, kalbim garip bir hızla çarpıyor.

Merdivenlerden inen Sergei'ye yeniden odaklanmam birkaç saniyemi alıyor,

Anastasia eşlik ediyor. Bakışları benden Kyle'a ve tekrar bana dönerken sırtıyor. Bu kız her zaman umutsuz bir romantik olmuştur.

Yüz hatlarımı düzelterip onlara katılıyorum ve Ana'nın ellerini tutuyorum. "Siz iyi misiniz?"

"Biz iyiyiz." Aptal gibi gülümsüyor. "Bana *kendinden* bahset."

"Anlatacak bir şey yok." Dikkatimi Sergei'ye yöneltiyorum. "Kayıplarımız neydi? Hiç adam kaybettik mi? Saldırı bittikten sonra ne oldu?"

"Her seferinde bir soru, Rayenka." Sergei bana diğer erkeklerin önünde asla kullanmadığı lakabıyla hitap ediyor çünkü bu bana iltimas geçtiği anlamına gelirdi.

"Anlat bana."

"Bana katıl." Başıyla Kyle'ı işaret eder. "Sen de."

Anastasia onun yanağına bir öpücük kondurduktan sonra parmak uçlarına basarak kulağıma fısıldıyor: "Dün gece ne kadar eğlendiğini bana anlatacaksın, tamam mı?"

Onu alaycı bir şekilde itiyorum ve o da merdivenlerden yukarı çıkarken kıkırdıyor.

Muhafızlardan biri Sergei için yemek odasının kapısını açıyor ve üçümüz içeri giriyoruz.

Dört kral arasında Rusça hararetli bir tartışma bizi karşılıyor. Adrian ve Vlad hiçbir yerde bulunamıyor. Adrian için bu bir sürpriz değil çünkü toplantılara katılmak onun sürdürdüğü bir alışkanlık değil ama Vlad'ın yokluğu endişe verici.

"Vlad nerede?" Sergei'ye sordum.

Diğerlerinin duymaması için alçak sesle konuşarak, "Bize bir şey olmaması için polis prosedürleriyle ilgileniyor," diyor. "Saldırı büyük bir kargaşaya neden oldu."

Igor, Damien'ı "Hepsi senin umursamaz davranışların yüzünden," diye suçluyor.

"Ben mi?" Damien güler. "Elbette, Igor, hadi senin beceriksizliğini benim üzerime atalım, olur mu?"

"Sıçtın batırdın, Orlov." Kirill kendi suçlamasını savurur. "Bizi ihtiyacımız olmayan bir savaşın içine attın."

"Korkaklığı bırak, Kirill. Bu gökkuşakları ve lanet olası tek boynuzlu atlar değil.

Bu Bratva."

"Adamlarımdan biri öldü," diye hırslıyor Kirill. "Annesine gidip haberi iletenecek misin?"

"Hayır, ama kardeşleri için öldüğü için ona onur madalyonunu vereceğim."

Mikhail elindeki votka bardağını yudumlarken, "Benim iki adamım da yaralandı," diyor. Aslında Igor dışındaki tüm adamların önünde içki kadehleri var. Sabahın köründe alkol içiyorlarsa, ortalık karışmış demektir.

"Kapa çeneni ihtiyar." Damien gözlerini devirir. "Adamlarının yeniden eğitime ihtiyacı var."

"Adamlarımın beceriksiz olduğunu mu söylüyorsun, Orlov?" Mikhail'in yüzü yorgunluktan kızarır.

"Aynen öyle. Amcıklarla uğraşmak seni de amcığa dönüştürdü mü?"

"Seni lanet olası-" Mikhail muhtemelen Damien'ı yumruklamak için ayağa kalkıyor ama Sergei'nin varlığı onları susturuyor.

Yavaşça koltuğuna oturur, ifadesi nötrdür.

Damien'in yanına oturmaya çalışıyorum ama Kyle benden önce davranıp koltuğu kapıyor, ben de Igor'un yanına oturmak zorunda kalıyorum.

"Birbirimizi suçlamak bir sonuç getirmez," diyor Sergei tanık olduğumuz kavgaya dolaylı bir yanıt olarak. "Biz kardeşiz ve ihtiyaç duyduklarında birbirimize yardım ederiz."

Damien diğer üçüne kendini beğenmiş bir bakış atarken homurdanmalar ve boğaz temizleme sesleri odayı doldurur.

"Lazlo ve Kai dün vuruldu," diyor Igor. "Bu İtalyanları ve Japonları yakınlaştırabilir ya da birbirinden ayırabilir."

"Her ikisiyle de suları test etmeliyiz," diyorum.

Mikhail dilini tıkırdatıyor. "Senin balayında falan olman gerekmiyor mu?"

Gülümsüyorum. "Ve işleri berbat etmen için seni mi bırakayım?"

Damien alttan alta kıs kıs gülüyor, ben de ona minnettar bir bakış atıyorum.

"Suyu test etmek mi?" Sergei soruyor.

"Kai bu işin arkasında bizim olduğumuzu düşünüyordu, eğer öyle olmadığımızı kanıtlarsak Japonların tüm cephaneliğini getirecek."

"İtalyanlar da öyle," diye araya giriyor Kirill. "Özellikle de İrlanda tehdidinden haberdar oldukları için."

Igor, "Her iki kampa da yüksek rütbeli insanlar göndermeliyiz," diyerek daha önceki önerimi tekrarladı.

"Kai ile görüşeceğim," diyorum. "Diyaloğa açık görünüyordu, evet... bugün."

İçimde bir şey kıpırdadığında sesim sonuna kadar titriyor. Oyuncak -Titriyor.

Kutsal. Cehennem.

Gürültü yok ama uyarım kesinlikle var.

Gözlerim açılıyor ve masanın karşısındaki Kyle'a doğru uçuyor. Bir eliyle içkisini tutarken diğer elini masanın altına saklamış oturuyor, buna sebep olduğuna şüphe yok.

Külotum sadece saniyeler içinde ıslanmış hissediyor ve yaptığım herhangi bir kıvrınma sadece sürtünmenin artmasına neden oluyor.

"Sen iyi misin?" Igor içten bir endişeyle soruyor, belli ki kıpırdanmalarımı fark etmiş. *Lütfen bana yüzümün kızardığını falan söylemeyin.*

"Ben iyiyim," diye mırıldanmayı başarıyorum.

Kyle'ın bakışlarına karşılık vermeye çalışıyorum ama o Sergei'yle aşırı ilgileniyormuş gibi davranıyor. Konuşurken keskin yüz hatları rahat, hatta umursamaz. "Kai ikna olmuş görünüyor. Yakuza ile buradaki herkesten daha iyi ilişkileri olduğu için Kirill'in bundan emin olmasını öneririm."

"Kontrol edebilirim," der Kirill.

İçimdeki uğultuya değil de ona odaklanmaya çalışıyorum ama uyarılmanın etkisiyle bu neredeyse imkânsız. Sanki Kyle'ın parmakları içimdeyken duşa geri dönmüş gibiyim ve-

Hayır. Kafamdan çık.

Kyle, Sergei'ye "Bu arada İtalyanları ziyaret etmeme izin ver," der. "Bu benim düğünüm olduğu için Don'dan özür dileyebilir ve ne düşündükleri hakkında bir fikir edinebilirim."

Igor, "İtalyanlar için özür dilemek çok şey ifade ediyor," diyor.

"Aynen öyle." Kyle babasına sırtıyor, sonra bakışları bana kayıyor, yavaşça, telaşsızca, dudakları bir sırtıyla yukarı kalkmadan önce.

Kes şunu, diyorum, denge için masanın kenarına tutunuyorum.

Sırtışını maskelemeden önce genişliyor ve erkeklerle dolu bir odada bana işkence etmiyormuş gibi davranıyor.

"Adrian'ı da yanına al," diyor Sergei ve Kyle başını sallıyor. "Ben de gidiyorum," diyorum sessizce, bir iniltiyi bastırarak. "Hayır, gitmiyorsun," diyor Kyle.

"Evet, öyle. Bu *bizim* düğünümüzdü. Eğer ikimiz de olursak daha açık olacaktırlar." Mikhail, "Ya da kadın olduğun için daha kapalı olurlar," diye iddia ediyor.

"Adrian ve ben yeterli olacağız." Titreşim yoğunlaşırken Kyle bakışlarımla buluşuyor.

Parmaklarım titriyor ve inlememek, sızlanmamak ya da utanç verici sesler çıkarmamak için kendime hakim olmam gerekiyor. Hayatım boyunca hiç böyle uyarılmamıştım ve bunu dindirememek beni delirtiyor.

"Rai," diye sesleniyor Sergei adıma ve kulaklarımdaki uğultudan zorlukla süzülüyor. "İyi değil misin?"

"Öyle misin?" Kyle iki saniye içinde yanıma ulaşıyor ve şefkatli bir koca gibi alnıma dokunuyor. Taşaklarına diz çökmek istiyorum ama odağımı içimdeki uğultudan uzaklaştırıyım.

Şakağımdan ter damlaları dökülürken dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Konuşamıyorum bile çünkü ağzımı açarsam, şu anda çıkacak tek şey utanç verici bir muhtaçlık sesi olacak.

"Özür dilerim, *Pakhan*. Görünüşe göre dün gece onu çok yormuşum."

Sözleri odaya bir kıyamet gibi çökerken sinirlerimin gerildiğini ve yüzümdeki rengin azaldığını hissedebiliyorum.

Sergei ve Igor boğazlarını temizliyor. Damien ve Kirill kıs kıs gülüyor ve Mikhail ikimizin de kafasını önündeki masada istiyor gibi görünüyor.

Bunu söylediğine inanmıyorum.

Yapmadı, değil mi? Lütfen bana duyduklarımın hayal ürünü olduğunu söyle.

"Onu dinlenmeye götüreceğim." Kyle beni kollarında zahmetsizce taşıyor. İstesem de karşı koyamıyorum çünkü o şey hâlâ titriyor ve bacaklarım jöle gibi.

Ama aynı zamanda, kollarındaki bu pozisyonun ne kadar tanıdık hale geldiğinden nefret ediyorum, neredeyse verili bir şeymiş gibi.

Dışarı çıkmadan önce titreşim artıyor. Bir çılgılık atıyorum ve sonra yüzümü omzuna saklıyorum, oyuncak klitorisime karşı titrerken sesi boğuyorum.

Dalga birdenbire bana çarptığında gömleğini sertçe ısırırım.

Vay canına.

Sanırım yeni geldim.

I Kyle beni rahatça odadan çıkarırken ıgılığımı gömleğinin kumaşıyla bastırıyorum. İçeriden gelen mırıltıları, Kyle'ın kendinden emin mazeretlerini ve nihayet gardiyanın kapıyı kapatışını zar zor fark ediyorum

biz çıktıktan sonra.

Buylece olmadı.

Büyük amcamın ve kardeşliğin liderlerininnnde orgazm olmadım.

Tam Kyle'ın bedeninden kurtulmanın en iyi yolunu düşünürken, bacaklarımla arasındaki uğultu şiddetleniyor.

"Kes şunu..." Sesindeki inilti beni durdurdu. İçindeki tahrik dahance hiç duymadığım bir şeydi.

"Neyi durdurmayı?" Merdivenlerin dibinde yavaşça durdu ve kulağıma doğru mırıldandı, "Sana zevk mi veriyor?"

Nefesinin sıcaklığı ve çenesinin kulağımın kabuğuna değen hafif kirli sakalı, işitme duyumdan başlayıp bacaklarımla arasından fırlayan farklı türde bir sürtünmeyi uyandırıyor.

Hayır, bu tekrar olmayacak. Bir daha olmayacak.

Beni bırakması için kıpırdanıyorum, ama o sadece klitorisimdeki yoğunluk seviyesini artırıyor.

"Lanet olsun..." Tırnaklarımı gömleğine batırarak nefes veriyorum. "İyi hissettiriyor mu?" Sırıtıyor.

"Siktir git," diye mırıldanmayı başarıyorum.

"Henüz değil, ama bu arada seni oyuncaklarımla tatmin edebilirim." Kulağımın lobunu yalıyor, dilini üzerinde gezdiriyor, sanki dilimle ziyafet çekiyormuş gibi fiskeler vuruyor ve ısırıyor. "Bu kadar hassas olmanı beklemiyordum. I

sikim daracak amının derinliklerine girdiğinde yüzünün alacağı ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum."

Sıkılmış dişlerimin arasından dökülen iniltiye engel olamıyorum. Kendime bunun sadece oyuncağın uyarıcılığından kaynaklandığını söylüyorum ama onun sözleri yangına daha fazla körükle gidiyor.

Sanki gerçekleşmesi gerekiyormuş gibi kesin bir ifadeyle söylüyor. Onun için soru "eğer" değil "ne zaman" sorusu ve nedense göğsüm bu vaatle, gelecekte beni beklediğini bildiğim patlayıcı zevkle inip kalkıyor.

"Bir kez daha boşalacaksın, değil mi?" diye mırıldanıyor ve dudaklarını nasıl yaladığını bana gösterebilmek için kulak mememi serbest bırakıyor.

Başımı çılgınca sallarken manzarayı görmezden gelmeye çalışıyorum. Beni tekrar ele geçirmesine izin verirsem lanetleneyeceğim.

"Evet, yapacaksın. Beni içinde hayal ediyor musun, ben sana sert, hızlı ve kaba bir şekilde sokarken iyi bir küçük prenses gibi aletimi alıyorsun?"

Kafamda çizdiği imge yüzünden kalçalarım sıkıştı. Denesem bile ondan kurtulamam. Çok kaba, çok açık ve yine de vücudum buna mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şekillerde tepki veriyor.

"Rai?"

Vlad'ın arkamızdan gelen sesini duyunca nefesim kesildi. Beni bu şekilde göremez. Kimse göremez. Bu, yıllarca inşa ettiğim ve uğruna fedakârlık yaptığım imajı yok etmenin kesin bir yolu.

Yine de, uzaklarda kopmakta olan fırtınayı durduramıyorum. İçimdeki havanın değiştiğini, ısındığını, beni sürükleyecek ve asla gitmeme izin vermeyecek darbeye hazırlandığını hissedebiliyorum.

"Her şey yolunda mı?" Vlad'ın sesi yaklaşıyor, bu da bize yaklaştığı ve bu işin peşini bırakmayacağı anlamına geliyor.

Hasta ya da yaralı olmadığım sürece kimsenin beni taşımaya izin vermediğimi herkes gibi o da biliyor. Kyle'ın beni bu şekilde kullanmasına izin vermek neden bu kadar kolay oldu? Ama istesem de buna bir son veremezdim. Bacaklarım beni yarı yolda bırakır ve zayıflığım Vlad'ın gözleri önüne serilirdi.

"Ona defolup gitmesini söyle," diye mırıldanıyor Kyle. "Kapa çenenini," diye tıslıyorum.

"O zaman belki de seni hemen şimdi burada bırakmalıyım ki küçük mafya prensesinin aslında ne kadar sürtük olduğunu görsün." Sesi her kelimeyle daha da koyulaşiyor.

"K-Kyle..." Başımı sallarken gözlerim açılıyor. "Yapma..."

"Bir lütfen ekleyin."

"Lütfen git kendini becer," diye mırıldandım.

"Bana ihtiyacın olduğunda bu doğru bir tavır değil." İçimdeki şey titreşimlerini artırırken ellerini üzerimden çekmeye başlıyor.

Kahretsin. Orgazm olacağım.

Beni bırakmaması için tırnaklarımla gömleğini tırmalıyorum. "Bırakma! Lütfen, *lütfen.*"

"Mükemmel. Şimdi parlak zırlı şövalyene söyle -daha önce de söylediğim gibi- işesin. Defol."

"Ben iyiyim, Vlad." Sesim titriyor ve başka seslerin çıkmasını engellemek için alt dudakımı ısırıyorum.

"Sesin iyi gelmiyor." Vlad çevresel görüş alanımda duruyor ve ben de Kyle'ın gömleğine saklanıyorum. Vlad'ın şu anda yüzümü görmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederim - benim bile tanıyamayacağım bir yüz.

"Sadece biraz rahatsız," diye konuşuyor Kyle, genellikle istediğini elde etmesini sağlayan o hoşgörülü ses tonuyla. "Onu odamıza götüreceğim."

Bizim odamız mı? Ne zaman *bizim* odamız oldu?

"Ona bir bakayım." Vlad önümüze geçti.

"Neden karıma bakıyorsun ki?" Kyle'ın tüm kayıtsızlığı kaybolur. "O senin özgürce erişebildiğin Rai değil. O artık bana bağlı, benimle evli ve benimle birlikte olmak için yemin etti, o yüzden gözlerini ve ellerini ondan uzak tut."

Vlad'dan bir homurtu geliyor ama o kenara çekiliyor. Kardeşlikte kimse bir koca ile karısının arasına giremez. Hiç kimse, *Pakhan'ın* kendisi bile. Bu ilişki bizim kendi aramızdakinden bile daha kutsaldır.

Bu yüzden Vlad bile zorlamıyor.

Başımı kaldırmadan onu rahatlatmak için "Ben gerçekten iyiyim Vlad," diye tekrarlıyorum.

Kyle nihayet merdivenleri çıktığında, içimde kaynayan şiddetli hissi hapsetmeye devam edemiyorum.

Orgazmın beni vurmasına izin verirken Kyle'ın boynundaki tutuşumu sıkılaştırıyorum. Uyarılma çoğunlukla bacaklarımla arasında olsa da, tüm vücudum kasılıyor ve Kyle'ın tutuşunda kontrolsüzce titriyorum.

"İşte bu," diye fısıldar. "Bana o terk edilmiş yüzünü göster. Gerçek özgürlüğünü."

Yüz ifadesine bakmak için başımı kaldırıyorum çünkü nedense maskesini çıkarmış gibi hissediyorum.

Katia ve Ruslan'ın odamın önünde beliren silüetleri merakımı dindirdi. Bize, daha doğrusu bana doğru koşuyorlar.

Beni bu halde görmesinler diye yüzümü Kyle'ın gömleğine saklıyorum. Beni zayıf olarak görecekle ve zayıf insanlar Vory'de hayatta kalamazlar.

"Rai kendini biraz kötü hissediyor. Ben onu yatırırım," diyor Kyle benim adıma ve bunun için çok minnettarım, her ne kadar böyle olmamın sebebi o olsa da.

"Onu hastaneye götürelim mi?" Katia sorar. "Ben arabayı getireyim." Ruslan gitmeye başlar.

"Gerek yok." Kyle onları işaret eder. "Siz aşağıya inin. Sana ihtiyacı olursa arayacak."

Tereddütlü görünüyorlar, ama başımla küçük bir selam verdikten sonra razı oluyorlar ve merdivenlere yöneliyorlar.

Odamın kapısını iterek açıyor ve içeride kimsenin olmadığından emin olmak için bir göz atıyorum. Yeterince eminim, boş.

Yatak odam sade. Orta boy bir yatak, bir konsol ve simetrik olarak hizalanmış iki kapı var. Biri banyoya, diğeri de gömme dolabıma açılıyor.

Balkonun kapısı her zamanki gibi kapalı. *Dedushka* bana küçüklüğümde beri keskin nişancılara karşı dikkatli olmamı öğretti. Bu yüzden bu evdeki her pencere kurşun geçirmez camdan yapılmıştır. Kurulumu bir servete mal oldu ama bizimki gibi tehlikeli bir hayat yaşadığınızda hiçbir şey hafife alınmaz.

Dedushka bana onlara karşı dikkatli olmamı öğrettikten sonra beni kollarında taşıyan bu katili getirmemeliydi. İşler böyle yürümemeli.

Kyle kapıyı kilitlemek için beni ayağa kaldırıyor. Ondan uzaklaşıyorum ve denge için kendimi duvara yaslıyorum çünkü şu anda bile o şey hala içimde titreşiyor ve daha fazla orgazm talep ediyor.

Terli ve titreyen bir elimle duvara tutunarak elbisemin altına uzanıyorum ve uyarılmışlığımın kanıtı parmaklarımı ıslattığında utanç içinde gözlerimi kapatıyorum.

"Dur."

Bu emredici kelime beni duraksatıyor, gözlerim yavaşça aralanıyor. Hiçbir zaman otorite karşısında boyun eğen biri olmadım, ama Kyle'ın bunu kullanma şekli her zaman kafamı karıştıran gizli bir yerime saplanıyor.

Kyle, tüm hayatımı birlikte geçirdiğim aşağıdaki erkekler gibi aşırı otoriter değil. Erkek egemenliğine alışkınım ve genç yaşta bundan korkmayı bıraktım.

Bununla birlikte, Kyle uysal, hatta cana yakın görünüyor, sanki bu iş kolunda olmak yerine bir doktor ya da seksi bir CEO olmalıymış gibi. Bunun aldatıcı bir dış görünüş olduğunu bilsem de, bunu o kadar iyi başarmış ki, erkeksi ve otoriter yönünü gösterdiğinde durup bakmaktan başka çarem kalmıyor.

"Eğer onu çıkarırsan, anlaşmamız geçersiz olur." Çenesini bana doğru uzattı. "Top senin sahadanda."

"Bütün gün içimde bu şeyle dolaşmamı mı bekliyorsun?" Sesimin bu kadar titremesinden, sesimin bu kadar muhtaç ve kontrolden çıkmış çıkmasından nefret ediyorum.

"Sizi biraz gevşetmeli, fildişi kulenizden aşağı indirmeli."

"Kyle..." Uyarlamak istedim ama onun yerine adı bir inilti gibi çıktı.

"Bir anlaşma yapmıştık: Sen benim oyuncaklarımı giyeceksin, ben de İrlandalıları istediğin yere götüreceğim. Kendi dünyanıza geri mi dönüyorsunuz, Bayan Sokolov?"

Bana böyle seslenmesinden nefret ediyorum. Birbirimizi tanıdığımız onca zamandan ve yaşadığımız onca şeyden sonra çok uzak ve tuhaf geliyor. Ama kimi kandırıyorum ki? O zaman benim için sadece geçmişte bir anlam ifade ediyordu. Şimdi ise hiçbir şey.

"En azından durdur şunu," diyorum dişlerimi

sıkarak. "Sana benden bir şeyler aldırarak kelimeyi söyle." "Ne kelimesi?"

"Yalvar bana. Bu iğrenç sokak köpeğine yalvar da seni

sefaletinden kurtarsın." "Ben Rai Sokolov. Kimseye yalvarmıyorum."

"Vladimir'in önünde yaptın. Tekrar yapabilirsin. Merak etme, zamanla alışkanlık haline gelecek."

"Sana yalvarmayacağım-ahhhh..." Sesi duyulana kadar vibratörün yoğunluğunu artırdığında sözlerim bir iniltiyle sona eriyor. "Dur...ahhh..."

"Hâlâ beş yoğunluk seviyem daha var, inatçı kaldığın her dakika için bir tane." Elini cebinden çıkarıp küçük siyah bir kumandayı gösteriyor. "Aslında, bir çentik atalım ve bunu her saniye yapalım -Şimdi başlıyoruz."

Düğmeye basıyor ve titreşim dayanılmaz bir seviyeye ulaştığında duvara yaslanıyorum. Meme uçlarım elbisenin sütyenine karşı sıkılaşıyor ve bacaklarım titriyor.

"Kyle..."

"Bu yalvarmak değil. Daha sıkı dene." Tekrar tıklıyor ve ben inliyorum, ıslaklığımın külotumu ıslattığını ve iç uyluklarımı kapladığını hissederken dudaklarım utanç içinde titriyor.

"Tanrım..."

"Evet, bu kutsal olmayan birlikteliğe yardım etmeyecek." Tekrar tıklıyor ve bu sefer dildo içimde daha da derinleşirken çığlık atıyorum. Bakire değilim, ama cinsel olarak en son on yıl önce aktif olmuşum, bu yüzden de olabilirim.

"İki tane daha kaldı...oh, bekle. Görünüşe göre yedi tane varmış. Senin gibi yaramaz kızlar için özel modları olduğunu unutmuşum."

"İyi, sen kazandın, kes şunu."

"Yalvarmadıkça ve ikna edici olmadıkça olmaz."

"Kes şunu... Lütfen..."

"Sondaki neydi? Tam olarak anlayamadım."

"Lütfen."

"İşte bu kadar." Bir düğmeye tıklar ve titreşim durur.

Yere kayıyorum, nefesimi tutuyorum ve midemin çukuruna yerleşen hayal kırıklığı hissini durdurmaya çalışıyorum.

Sesi havayı doldurmadan önce üzerime bir gölge düşüyor. "O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

Kendimi ayağa kaldırıyorum, elimi kaldırıyorum ve yüzüne bir tokat atıyorum. Ses etrafımızı saran sessizlikte yankılanıyor ve avucum acıyor. "Sakın beni alt kattaki adamların önünde zayıf bir duruma düşürme. Ben sadece senin karın değilim, V Corp'un idari müdürüyüm ve kardeşlik için bir değerim. Buraya kadar beni aşağı çekmen için gelmedim."

Çenesi kasılıyor ve beklediğim öfke yerine manik bir sırtış dudaklarına yapıyor. "Seninle istediğim gibi oynayacağım."

"Beni kıramayacaksın, beni duyuyor musun?"

"Bir yırtıcıyı avla kışkırtmamalısınız Prenses. Bu sadece benim avlanma ihtiyacımı kışkırtır."

"Bunun için seni geri alacağım. Sana söz veriyorum." Temizlenmek için onu geçip banyoya gidiyorum.

"Oyuncağı çıkarma," diye sesleniyor arkamdan. "Çıkarırsan anlarım." Yüzüne bile bakmadan omzumun üzerinden çeviriyorum onu.

İçeri girip kapıyı kilitlerken kısık bir kıkırdama beni takip ediyor. Kyle'in bunu yapmamam konusundaki uyarılarını siktir et.

Aynada yüzüme bakıyorum ve bu sabah olduğu gibi, beni karşılayan kadını zar zor tanıyorum. Yanaklarım kızarmış, dudaklarım şişmiş ve her zaman kusursuz olan saçlarım dağılmış gibi görünüyor. En kötüsü de ne? İçim hâlâ karıncalanıyor ve az önce Kyle'in ellerinde katlandığım işkencenin daha fazlasını talep ediyor.

Kısa sürede, beni ona ve hizmetlerine doyamayan bir mazoşiste dönüştürüyor.

Bana ne yapıyor böyle?

Kendime kızarak raftan bir havlu çekip ıslatıyorum ve kalçalarımın arasını siliyorum. Mahvolmuş külotumu çıkarıyorum ve artık kullanılamayacağı için çöpe atıyorum. Kendimi tekrar prezentabl hale getirmem biraz zaman alıyor.

Kyle beni bununla zapt edebileceğini düşündü ama belli ki kim bilir nereye kaybolurken arkasında bıraktığı Rai'yi tanımıyor.

Tam odanın kapısını açarken banyodan çıkıyorum. Son cümlesinin kokusunu alıyorum: "...yoldayım. Her şey plana uygun gidiyor."

Ya da o öyle sanıyor.

Kyle ortada kalana kadar felaketi hissetmeyecek. Söz verdiğim gibi, bugün bana yaptığı boktan gösterinin bedelini ödeyecek.

K Y L E

I Adrian'ı aşağıda arabasında buldum.

Selamlamak için çenesini kaldırıyor ve ben de onun yanına kayarken aynısını yapıyorum.

Yine de hemen yola çıkmıyoruz. Pencereden bakıyor ve tüm korumalarının yerinde olduğundan emin oluyor. Dikkatli olduğu bilindiği için bu bir sürpriz değil. Vory'nin en ölümcül olmasa da en güçlü sütunlarından biri olmasını sağlayan şey onun sessiz stratejik doğası.

"Korumaların nerede?" diye soruyor. "Onlara ihtiyacım yok."

Açık gri gözleri biraz titriyor. Donuk bulutlu bir gökyüzü gibi sessizler, ama aynı zamanda yoğun, sert ve acımasızlar. Acımasız kişiliğine bu kadar katkıda bulunmaları garip. Bunu pek sık göstermiyor ama gösterdiğinde de oyun bitiyor.

Genel görünüşü diğer liderlerden farklıdır. Simsiyah saçları ve kesilmiş sakalları her zaman titizdir ve yine de asi görünür. Amerikan ya da Rus aksanıyla konuşmasına bağlı olarak en az Rus görünümlü ya da en çok Rus görünümlü olarak geçebilir. Kardeşlik için yaptığı işlerde bu taktiği çok kullanır.

"Rakibini küçümsemek, daha başlamadan yenilmenin en kesin yoludur, Kyle." Amerikan aksanını kullanıyor.

"Benim seviyeme ulaşamazlar."

"Kibir kaybetmenin başka bir yoludur."

"Felsefi saçmalıkları bırak. Igor ısrar edince kendime bir koruma aldım." Kalabalığın içinde ağarmış saçlı veledi aradım. "İşte orada."

Adrian bir kaşını kaldırır. "Çocuk gibi görünüyor."

"Çünkü o bir tane. Henüz yirmi yaşında, yeni askere alınmış bir yetim, okulu terk etmiş. Ona Bratva'nın yöntemlerini öğretiyorum."

"İnanmadığınız bir şeyi ona nasıl öğretirsiniz?"

"Hey." Alınmış gibi yapıyorum. "Rus marşını söylemiyor olmam bu kutsal birliğin bir parçası olmadığım anlamına gelmez."

"Rus marşını söylemiyoruz. Bratva'nın neden başladığını biliyor musun?"

"Elbette - SSCB ve Dünya Savaşı saçmalıklarını duymak istemiyorum. Ancak ilgilendiğim şey İtalyanlarla olan aşk hikayeniz. Aşırı güvensiz Luciano ailesinin size bu kadar güvenmesini sağlayan neydi? Var olmayan cazibeniz olamaz."

"Rai'nin seninle evlenme nedenine benzer bir şey olabilir." "Ne demek istiyorsun?"

"Şantaj."

Hırlamak istesem de gülümsüyorum.

"Ne?" Ruh halimin değiştiğini anladı. "Seninle asla kendi rızasıyla evlenmezdi. Sergei bile bunu biliyor. Bu da beni şu soruya getiriyor: Senin kim olduğunu anladığında ne yapacaksın?"

"Yapmayacak."

"Peki ya yaparsa?"

"Öyleyse ne olmuş?"

"Hayatını cehenneme çevirecek."

Bunu yapacağından hiç şüphem yok.

Aklıma Rai'nin daha önceki meydan okuyan ifadesi, acı çekerken bile bana bakma şekli geliyor. Bir şeyi kanıtlamak için bana tokat atışı. Bu kadın eşsiz bir azimle sert çelikten yapılmış. Nikolai onun kemiklerinde Rus dayanıklılığını geliştirdi ve bu da kendini gösteriyor.

Ama o metal kaleyi eritecek ve içindeki kişiye ulaşacak biri varsa, o da ben olacağım.

Oyuncaklar ve oyunlar sadece bir başlangıç, asıl olacaklar için bir hazırlık aşaması.

Onun bedeniyle başlayıp ruhuyla bitireceğim. Bana ne kadar karşı gelirse, onu o kadar baştan çıkaracağım.

Bunun görevimin bir parçası olmadığını düşünürsek, bu garip. Eğer bir şey varsa, Rai Sokolov'a karışmak, yapmak için geri döndüğüm şeyi tehlikeye atabilir.

Yine de, ne zaman bana o meydan okuyan gözlerle baksa, tek düşünebildiğim onu ikna etmek oluyor.

"Prenses demişken," diyor Adrian ve benim ilk tepkim onun boğazına yumruk atmak oluyor. Ona sadece *benim* Prenses dememe izin var.

Pencereden bakıyorum ve Rai'nin kendinden emin adımlarla bize doğru yürüdüğünden emin oluyorum. Makyajı ve saçları düzeltilmiş, dünyayı ele geçirmeye hazır görünüyor.

Bir gün yaparsa hiç şaşırıyorum - tabii ki ben ortalıkta yokken.

Benim tarafımdaki kapıyı açıyor ve içeri dalıyor. Ben Adrian'ın yanına kaymayınca, kısmen kucağıma oturuyor. Sadece giysiler giysilere sürtünüyor, ama aletim onun yakınlığıyla, elbisenin altındaki teninin sıcaklığıyla ve hâlâ içine soktuğum oyuncağı takıyor olmasıyla canlanıyor.

Derin derin içime çekiyorum ve bu her şeyi daha da kötüleştiriyor çünkü kokusu burun deliklerime sızıyor. Köylülerini yok etmeye gelen egzotik bir tanrıça gibi kokuyor. Bu sadece onun varlığını belli eden yoğun parfümle ilgili değil, aynı zamanda onun doğal kokusuyla karışımıyla da ilgili.

Aklımı sikimden çıkarmam birkaç saniyemi aldı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Hoşnutsuz ses tonuma engel olamıyorum.

Duygularımızı kontrol etmek, yapmak için eğitildiğimiz ilk şeydir ve yine de, bu ateşli kadın etrafta olduğunda tüm o yıllar yok oluyor gibi görünüyor.

"Luciano'ları ziyaret ediyorsunuz, değil mi?"

"Evet," diyor Adrian benim hissetmediğim bir sakinlikle. Çenesini kaldırıyor. "Ben de geliyorum."

"Hayır, değilsin." Onu arabadan dışarı itmeye çalışıyorum ama o pazumu tutuyor, tırnakları kumaşa ve tenime batıyor. Küçük bir kedi yavrusu tarafından tırmalanmak gibi. Ama yüzündeki ifade hiç de öyle değil. Bir görevi var ve bunu başarana kadar durmayacak.

Bu onun hiç değişmeyen özelliklerinden biri: korkusuzlukla karışık kararlılık.

"Beni durduramazsınız. Eğer beni kovarsan, arabamla seni takip ederim." "Ve ne yaparsın?" İlgisizmişim gibi davranıyorum. "Lazlo'ya üzgün olduğunu söyle."

düğünümüzde

vurulmak mı?"

"Aynen öyle."

"Hayır. Onu ziyarete bir kadın gönderilirse bu saygısızlık olarak görünür."

Dudakları bir çizgi halinde inceliyor, çünkü haklı olduğunu biliyor. İtalyanlar da en az Ruslar kadar gelenekçidir. Kadınların liderlik pozisyonunda olmasını hiç hoş karşılamazlar. Vory'nin yakın çevresine girmesine izin verilmesinin tek nedeni Nikolai'nin torunu olması ve büyük amcası yönetirken arka planda kalabilecek kadar akıllı olması. Yine de bu, içine atıldığı dünyanın cinsiyetçi gerçekliğini sevdiği ya da kabul ettiği anlamına gelmiyor. Rai her zaman akıntıya karşı yüzen bir tip olmuştur.

"Bu benim düğünüm olduğu için saygısızlık sayılmaz," diye karşı çıkıyor. "*Bizim*," diye düzeltiyorum.

Bana ters ters bakıyor ama bu konuda yorum yapmıyor ve şöyle diyor: "Mesele şu ki, Lucianolar bu jesti takdir edecektir."

"Hayır, yapmayacaklar ve bunun için suçlanacak kişi sen değilsin. Sergei seni gönderdiği için saygısızlık etmiş gibi görünecek." "Göndermedi."

"Onun yaptığını varsayacaklar."

"Birlikte gidersek daha saygılı oluruz." Adrian'a bir bakış fırlattı. "Öyle değil mi?"

Hâlâ konuşmaya katılmıyor ve gösteriyi bir ucube gibi izliyor, başını bir kez sallıyor.

Rai'nin omuzları çöküyor, ifadesi düşüyor. Bir köşeye itildiğini ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağını biliyor.

Nedense onun gözlerindeki bakışa, umutsuzlukla karışık hayal kırıklığına içimden bir şeyler sıkılıyor.

Yüzünde o ifadeyi görmek istemiyorum. Asla. Neden bilmiyorum ama hoşuma gitmiyor.

"Tabii karısıyla tanışmak istemezseniz?" Ben öneririm.

Adrian, sanki aklımdan geçenlerin tam olarak nereye gittiğini ve onu kovmaya o kadar kararlıyken bunu neden söylediğimi biliyormuş gibi kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Yani onu teselli etmek mi?" diye soruyor.

"Bu tür bir şey, ama gerçekçi görünmeli ve acıma duygusundan kaynaklanmamalı."

"O zaman bu, şimdi seninle gelmem için iyi bir neden."

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü gerçek görünmezdi." Kolunu okşayarak duraklıyorum. O da bu jest karşısında benim kadar şaşırıyor, kocaman gözlerini bana diyor.

"Sadece kadınlar için bir brunch ayarla ve onu onur konuğu yap."

Hızlıca saklamadan önce yüzünü buruştururken burnu seğiriyor. Bu garip bir şekilde çok sevimli. "Kadınlarla bağ kurma konusunda iyi değilim."

"Anastasia ile gayet iyi gidiyorsun ve-"

Avucunu ağzımın üzerine koyarak beni susturuyor ve başını ihtiyatlı bir şekilde sallıyor. Doğru ya. Vory'de kimsenin ikiz kardeşinin varlığından haberdar olmasını istemiyor. Yine de Adrian'ın bunu çoktan anladığına dair şüphelerim var.

Elini çekiyorum ama hâlâ avucumun içinde tutuyorum. Ona dokunmak ne zaman bir bağımlılığa dönüşecek kadar tanıdık gelmeye başladı bilmiyorum. "Anastasia sana yardım etsin, bunu atlatacaksın."

Gözlerini şüpheli bir şekilde bana dikti. Onu suçlayamam. Tüm davranışlarım kırmızı-alert değerindeydi.

"Sana güvenmiyorum," diyor açık açık.

"Güvenmemen gerektiği gibi. Bana güvendiğiniz anda kendi mezarınızı kazmaya başlarsınız Prenses."

"O zaman bu plana uymamı nasıl bekliyorsunuz?"

"Sana hangisinin en iyi seçenek olduğunu söylememe gerek yok. Beynin zaten aşırı hızda çalışıyor, o yüzden sana ne diyorsa onu dinle."

Beni bir saniye kadar uzun süre izliyor. Göz temasını kesmeye çalışmıyorum. Rai ile bakış savaşında bağımlılık yaratan bir şey var - değişmeyen başka bir şey.

Bir boğaz temizleme sesi önce başka tarafa bakmasına neden oluyor.

"Eğer balayınız bittiyse..." Adrian sözünü kesiyor.

"Hayır, balayı bu gece başlıyor." Rai'ye imalı bir bakış attım.

"Sanki!" Omzuma vuruyor ve arabanın kapısını açıyor. Adrian'a fısıldıyorum, "Çok sapık," diye.

Bana doğru dönerek ters ters bakıyor ve yanaklarını kırmızı bir renk kaplıyor. "Bunu duydum ve ben değilim."

"Birimiz öyle."

Adrian'ın dudakları seğiriyor ama tam olarak gülümsemiyor. Bunlar İngiltere'nin güneşi üzerinden geçen tek boynuzlu bir at kadar nadirdir.

Mümkünse Rai'nin yanakları daha da kızarıyor ama beni görmezden gelmeyi tercih ediyor. "Lia'nın brunch'a geleceğine güvenilebilir miyim?"

Çok korunaklı karısından bahsedildiğinde, Adrian'ın ifadesi aynı kalsa da tavrı değişir. Kaslarında normal bir insanın fark etmeyeceği hafif bir gerginlik var. Fark etmemin nedeni

vücut dilini okumak için eğitildiler, özellikle de bir saldırıdan önce rakibin dilini. Adrian şu anda saldırmaya hazır.

Ne kadar ilginç, değil mi?

"Bugünlerde sağlığının iyi olmadığını biliyorsun," diyor Rai'ye gülümseyerek.

"Hadi, öğleden sonra olacak ve onu uzun süre tutmayacağım." Adam sessiz kalınca ekliyor: "Israr ediyorum. Sana günü ve saati mesaj atarım." Arabadan çıkmadan önce gömleğimin yakasını düzeltiyormuş gibi yapıyor, sonra eğilip dudaklarını kulağıma değdiriyor. Fısıldadığında, inatçı sesi sikimi sertleştiriyor. "Bu iş daha bitmedi."

Kesinlikle değil.

! !
A Kesinlikle hiçbir şey mi?" Odamın salonunda otururken Katia ve Ruslan'a bakıyorum.
Daha doğrusu oturuyorum. İki muhafızım hala dinlenmeyi reddediyor

Benim varlığımla, onlara emrettiğimde bile.

Ruslan sert sesiyle, "Yeraltına sormaya kadar gittim, hanımefendi," diyor. "Ve kimse Kyle Hunter hakkında Bratva'ya katılmadan önce hiçbir şey bilmiyor."

"*Dedushka*'nın zamanından önce bile mi?" Başını sallar.

"Başka bir şey daha var," diye araya giriyor Katia, kollarını önünde kavuşturmuş ve bacaklarını açmış, sanki beklemedeymiş gibi.

"Ne?"

"Hunter soyadı sahte ya da taklit olabilir."

Harika. Kocam olarak kabul ettiğim adam en büyük gizem. Muhafızlarımdan onu araştırmalarını istediğimde ayrıntılı bir rapor beklemiyordum ama en azından geçmişi hakkında bir şeyler öğrenebileceğimi düşünmüştüm. Ona karşı kullanabildiğim sürece her şey olabilir.

Adrian'ın arabasından atıldığım için hala kanım kaynıyor. Kyle daha birkaç gün önce geldi ve şimdi Sergei adına önemli işler yapıyor.

Cinsiyete bağlı adaletsiz bir dünyada yaşadığımı uzun zaman önce anlamıştım, ancak bu sefer acı farklı. Gücümün daha fazlasını ona kaptırışım gibi hissediyorum ki bu bir daha olmayacak.

Bunun tekrar olmasına izin veremezsin, diye kendimi azarlıyorum. "Hanımefendi?"

Katia'ya bakıyorum. "Evet?"

"Tüm saygımla, neden takip edemediğimiz biriyle evlendiğinizi sorabilir miyim? Biz..." Ruslan ile bakışlarını paylaşıyor. "Senin için endişeleniyoruz."

Ruslan, "Seni daha önce hiç hasta görmemiştik," diye ekliyor.

Bu sözleri gerçekten söylememeliydiler. Şimdi keskin bıçaklarla işlediğim ve sertleştirdiğim buz, onların endişeli ifadeleri karşısında eriyor.

Bu ikisinde gördüğüm kadar derin bir sadakat hiç görmemiştim. Beni kurtarmak için ateş hattına koşacaklarından hiç şüphem yok - buna asla izin vermeyeceğimden değil. Benim için sadece muhafız olmaktan çok daha fazlasını ifade ediyorlar. Geçen gün Reina'ya söylediğimde ciddiydim: onlar ailem ve ben ailemi dışı dış savaşmam gerekse bile korurum.

"Endişelenmenize gerek yok. Ben bir Sokolov'um ve her zaman kazanırız. Ayrıca, geçmişini gizli tutması, onun var olmadığı anlamına gelmez."

"Ne demek istiyorsun?" Katia sorar.

"Bu, adamın kendisiyle daha çok uğraşmam gerektiği anlamına geliyor."

Ruslan dikkatini Katia'ya ve sonra tekrar bana çeviriyor. "Yalan söyleyebilir."

"Araştırmalarımı belli etmeyeceğim, böylece anlamayacak. Her şeyden önce, Igor ile ebeveyn ilişkisinin gerçek olup olmadığını anlamak için gizli bir DNA testi yapmak istiyorum. Sana Kyle'ın saçını getireceğim."

"Igor'unkini elde etmek kolay olmayacak." Katia yüzünü buruşturuyor. "Onun güvenliği bir kale gibi."

Ruslan, "Hizmetkârlardan birine rüşvet verebiliriz," diye öneriyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Rüşvete yatkın değil ve her şey yüzümüze geri tepebilir. Igor onu gözetlediğimi bilirse kıpırdamadan durmaz, zaten mali durumunu araştırdığımdan beri onunla aramda ince bir çizgi var. Karısını ziyaret etmek için bir neden uyduracağım."

"Evet, Stella senden hoşlanıyor ve düğünde sürekli seni sordu."

"Umalım da ben bunu yaptıktan sonra fikri değişmesin." Çünkü gerçekten kayıvalidem olduğu ortaya çıkarsa, muhtemelen oğluna karşı samimi olmadığını anlayacaktır.

Gecenin geri kalanında korumalarım ve ben brunch için stratejik planlamamıza devam ediyoruz. Lazlo'nun karısı önderliğinde İtalyanların katılmasını istiyorsam, bunu bizim evde yapamam. İtalyanların hiçbiri karılarını Rusların yerleşkesine göndermez. Müttefik olabiliriz ama bu bir orman kanunu ve kimse diğerine tam olarak güvenmiyor.

İtalyanların bizimle aynı kontrole sahip olduklarını ve dolayısıyla güvende olacaklarını hissedebilmeleri için ortak bir bölgede bulunan halka açık bir yer olması gerekiyor.

Anastasia ve Lia'nın da bana katılması gerekecek, böylece halkımla birlikte kendimi daha rahat hissedeceğim. Reina da burada olsaydı mükemmel olurdu ama ikiz kardeşimi bu dünyaya getirmektense göğsümden vurulmayı tercih ederim.

Korumalarım gittikten sonra Ana'yla biraz vakit geçirip ona brunch'tan bahsediyorum ve o da heyecandan ayağa fırlıyor. Hayatı boyunca korunmuş olması, en ufak bir değişiklikte başının dönmesine neden oluyor.

Onu mutlu görmek bulaşıcı ve ben de yüzümden kocaman bir gülümsemeyle odama dönüyorum.

Kyle'ı salonda oturmuş, parmakları sehpanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarın klavyesinde gezinirken bulduğumda hemen düşüyor.

Midem bulanıyor ve hala içimde duran oyuncak hareket etmese de karıncalanıyor. Bu duygulardan, aşinalıktan, ona karşı hissetmekten kendimi alıkoyamadığım yakınlıktan nefret ediyorum.

Ben de doğrudan savunmaya geçtim. "Odamda ne yapıyorsun?"

"Bizim odamız," diyor başını kaldırmadan. "Biz evliyiz *Bayan Hunter*, unuttunuz mu? Yoksa içkiyi fazla kaçırdınız ve sizi tekrar cezalandırmamı mı istediniz?"

En yakın nesneyi, ki bu bir yastık oluyor, kapıp ona fırlatıyorum. Yastığı başının üzerinden yakalıyor, dikkati hâlâ dizüstü bilgisayarda ama dudakları sanki hangi düğmelerime basacağını çok iyi biliyormuş gibi sırtıyor.

Sürprizleri olan tek kişi o değil. Ama önce... "Oyuncağı çıkarıyorum."

"Hayır."

"Zaten gece oldu. Uyurken takmamı beklemiyorsun, değil mi?"

"Ne planladığım seni ilgilendirmez. Tek yapman gereken anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmek. Şimdi iyi bir prenses ol ve ben bir konferans görüşmesi yaparken sessiz kal."

"Kiminle?" Ona yavaşça yaklaşıyorum.

"Lucianos'un alt patronu ve iki kaptanı. Adrian ve benimle iş konuşmak istiyorlar."

"Sanırım Lazlo'ya yaptığınız ziyaret iyi geçti?"

"Mükemmel, aslında. Şahsen gitmem hoşuna gitti ve zaten Adrian'ın üzerine titriyor, o yüzden beklediğim gibi oldu." Sonunda başını kaldırıp gözlerimle buluştu. "Peşime takılarak bunu nasıl mahvedeceğini şimdi anlıyor musun?"

Dudaklarımı büzüyorum ama bunun tek nedeni Lazlo olayı değil. Kyle'ın yüzüne, parıldayan gözlerine, şehvetli dudaklarına, keskin yüz hatlarına ve şakağına gelişigüzel düşen saçlarına bakmaktan kendimi alamıyorum.

Ve şimdi onu süzüyorum. *Onu süzmeyi bırak.*

"Kalıp dinleyeceğim," diye geveliyorum dikkatimi dağıtmak için. "Neden?"

"Çünkü bu Bratva'nın işi ve ben de bilgi sahibi olmak istiyorum."

"Ve bunu tek başıma yapacağım konusunda bana güvenmiyorsun." İfadesi tuhaf, sanki belli bir cevap bekliyormuş gibi.

"Güzel. En azından bunu biliyorsun."

Gözleri tekrar dizüstü bilgisayara kayıyor ama talebimi ne reddediyor ne de onaylıyor. Bir süre sonra şöyle diyor: "İtalyanlar sesini duyarsa anlaşma geçersiz olur. Bize güvenemezler. Anlıyor musun?"

Sesindeki ton beni rahatsız ediyor. Mekanik, sanki beni reddediyor ya da benden uzaklaşıyor gibi.

Göğsümde patlayan sızıdan nefret ediyorum. "Tamam."

Kyle'ın tam da bu konferans görüşmesinde başına gelecekler hakkında hiçbir fikri yok. Dolabıma doğru kayıyorum ve Ana'nın bana düğün hediyesi olarak aldığı kısa, koyu kırmızı geceliği giyiyorum.

Göğüslerimi örten dantel transparan olduğu için biri yeterince yaklaşırsa meme uçlarım görülebiliyor. Yumuşak ipek vücuduma nazikçe düşüyor ama kışımın çatlağını zar zor örtüyor.

Aynanın karşısına geçtim ve ne yapacağımı düşündüm. Bu giyeceğim son şey gibi görünüyor. Ayrıca, baştan çıkarma benim mutlak zayıflığım. Daha önce hiç denemediğim gibi, beni savunmasız bir konuma da sokuyor.

Aynı zamanda, eğer bunun peşinden gitmezsem, benden koparılan gücü geri alma şansım olmayacağını da biliyorum.

Başımı yana eğerek parmaklarımın ucunu boğazımın dibindeki leylak rengi morluğun üzerinde gezdiriyorum. Battığında içime rahatsızlık iğneleri batıyor. Kalçalarım aynı anda sıkılsa da irkiliyorum.

"Bunu yapabilirsin," diye fısıldıyorum kendime, sonra arkamı dönüp hissetmediğim bir güvenle dolaptan çıkıyorum.

Reina'nın Asher'in dikkatini çekmek istediğinde nasıl yürüdüğünü hatırlıyorum - her zaman Asher'in tüm dikkatini çektiği için çok uğraşması gerekmiyor. Kapının önünde dururken kalçalarımı hafifçe sallıyorum.

Birisi İtalyan aksanıyla, "Adamlarımız şehir merkezindeki kulübün yakınında konuşlanacak," diyor.

"O tarafta sınırlı destek sunacağız, ancak asker sayısı tartışılabilir." Adrian'ın sesi.

"Bu hafta için istihbarat toplayabilirim." Kyle hâlâ dizüstü bilgisayarında hızlı hızlı yazıyor, belli ki telefonla konuşurken bir yandan da çoklu görev yapıyor. "Başlıca endişelerimiz neler?"

Boğazımı temizlemeden ya da ses çıkarmadan dikkatini çekmenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum. Tam konsolumdan bir şey düşürmek üzereyken, Kyle sanki başından beri orada durduğumu biliyormuş gibi başını kaldırıyor.

Gözlerimiz çarpışıyor ve bir an için içimi gördüğünü sanıyorum. Belki de beni tamamen görmezden gelecek ve görevimin daha başlamadan başarısız olmasına neden olacak.

Ama sonra elleri klavyede yazmayı bırakıyor ve dudakları aralanıyor. Ufacık bir şey ama ona doğru yavaş ve umarım baştan çıkarıcı bir hızla yürümem için gereken tek tepki bu.

İtalyanlar kulüplerinden birindeki bazı güvenlik sorunlarından bahsederken dikkati benim üzerimde. Kyle sanki elbisemin altına uzanıp bir silah çıkarmamı ve onu kalbinden vurmamı bekliyormuş gibi her hareketimi takip ediyor.

Bunu yapabilseydim, yedi yıl önce arkama bakmadan gittiğinde yapardım.

İçimden başımı sallıyorum. Bu geçmişle ilgili değil. Bu şimdiki zamanla ve benim haklı gücümle ilgili.

Önünde durduğumda, Kyle'ın gözleri beni yukarıdan aşağıya ölçerken ısınıyor, görünen göğüslerime ekstra dikkat etmek için duruyor.

Onun bakışları altında meme uçlarım dantellere karşı sertleşiyor ve kollarımı göğsümün üzerinde çaprazlamamak için tüm öz kontrolümü kullanmam gerekiyor.

Gözleri nihayet yüzüme döndüğünde, bana sessizce "*Ne yapıyorsun?*" diye soran sorgulayıcı bir bakış attı.

Sinirlerim daha fazla bozulmadan önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Gücümü geri alma zamanı.

K Y L E

Rai açık bacaklarımın arasına diz çökecek şekilde kendini alçaltıyor. İtalyanların Adrian'la ne konuştuğuna neredeyse hiç dikkat etmiyorum. Tek odaklanabildiğim önümdeki kadın.

kışkırtıcı transparan bir gecelikten başka bir şey yok.

Bakışlarım tekrar kırmızı kumaşın arasından görünen pembe meme uçlarına kayıyor. Ağzım azgın bir genç kız gibi sulanıyor. Tüm dürtülerim o meme uçlarını ağzıma alma, emme ve o irkilmiş, muhtaç sesi çıkarana kadar ısırma ihtiyacıyla doruğa ulaşıyor.

Düşünceler zincirim, emin ama hafif titrek elleriyle kemerime uzandığında kesintiye uğruyor.

Onu durdurmalı, dizüstü bilgisayarı almalı ve balkona çıkmalıyım. Ya da daha iyisi, oyuncağını açıp kendi zevkim için ona biraz işkence edebilirim, ama yerimde donup kaldım. Onlara emrettiğimde bile uzuvlarım hareket etmiyor.

Derin bir parçam bunu ne kadar ileri götüreceğini ve tam olarak nereye gitmek istediğini görmek istiyor. Rai aramızda cinsel olsun ya da olmasın hiçbir şeyi başlatmadı. Dünyadan daha güçlü ve asi bir ruha sahipmiş gibi görünebilir ama Nikolai'nin onu yetiştirdiği Rus tarzında bir gelenekçi.

Bu da onun gerçekten neler yapabileceğini keşfetmeyi daha da eğlenceli hale getirecek.

Kemerimi beklenenden daha hızlı çözüyor, ardından düğmeyi ve fermuarı açmaya devam ediyor. Görevine koyulurken kaşları konsantrasyon içinde çekiliyor.

"Kyle mümkün olan en kısa sürede bilgiyi alabilecek." Adrian'dan gelen ismimin sesi geçici olarak dikkatimi dağıtıyor.

"Evet," diyorum şaşırtıcı derecede sakin bir sesle, ilk kez ergenlik çağındaki bir çocuktan daha hızlı sertleştiğimi düşünürsek. "Sadece ihtiyacım var

Aklınızdaki yerlerin ayrıntılı açıklamaları."

Rai küçük elleriyle aletimi boxer külotumdan çıkarırken bir iniltiyi bastırıyorum. Tüm kan kasıklarımın hücum ediyor ve düşünce sürecim havaya karışıyor. Neyse ki video konferans değil, yoksa şehvetim herkesin görebileceği şekilde ortaya çıkacaktı.

Rai dizlerinin üzerinde sürünerek yaklaşırken bana utangaç bir gülümseme veriyor ve ardından alt dudağını müstehcen bir şekilde yalıyor. *Vay anasını. O gergin Rai'nin böyle bir yönü olduğunu kim bilebilirdi? Ya da benim için isteyerek dizlerinin üzerine çökeceğini?*

Uzun uzun yalıyor, dilini sikimin dibinden tepesine doğru kaydırıyor.

Bu sefer dizüstü bilgisayarın sesini kıstım ve bir homurtu çıkardım. Tekrar yapıyor ve enseme tutup saçlarını parmaklarımın etrafında topluyorum. "Beni uzun süre okşayacak mısın, Prenses?"

Yavaş ve telaşsız yalamaya devam ederek inliyor. "Mmmm."

"Eğer önümüzdeki iki saniye içinde bir şey yapmazsan, o ağzı kullanacağım."

"Kyle?"

Dizüstü bilgisayardan gelen ismim sesi açmamı sağlıyor. Tenime gülümsüyor, sanki lolipopmuş gibi aşağı yukarı yalıyor. Parmakları, dudaklarının ve dilinin ritmine uyan bir incelikle taşaklarımı okşuyor.

"Gerekli önlemleri alacağım," demeyi başarıyorum, az önce neyi kabul ettiğim hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen.

Rai bacaklarımın arasında diz çökmüş olabilir ama beni hem gerçek hem de mecazi anlamda taşaklarımdan tutuyor.

Beni ağzına alıyor, sadece bir saniyeliğine, sonra bir patlamayla beni bırakıyor, sonra yalamaya ve benimle kanlı oyunlarını oynamaya geri dönüyor.

İtalyanlardan biri, "Şehir merkezindeki kulübün önünde yirmi dört-yedi nöbetçiye ihtiyacımız var," diyor. Biri kafama silah dayasa ve bu üç kişiden hangisiyle konuştuğumuzu tahmin etmemi istese, hayatım boyunca onu tespit edemezdim.

"Tüm oyuncularımızı bir yerde toplarsak şüpheli görünür," diye cevap veriyorum, sonra parmaklarım yavaşça Rai'nin saçlarına girip topuz yapmasını sağlayan tokaları koparırken kendimi susturuyorum.

Sarışın, parlak saç telleri omuzlarına dökülüyor ama o işini bırakmıyor.

"Beni sıkıyorsun." Esniyormuş gibi yapıyorum. "Rolünü oynayamıyorsan, dizlerinin üstüne çökme."

Gözleri, genellikle bir meydan okumaya hazır olduğu ve kazanmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceği anlamına gelen o kıvılcımla parlıyor.

Beni boğazının arkasına doğru kaydırıyor ve onun küçük ağzı için çok büyük olmama rağmen, özenle mümkün olduğunca çok almaya çalışıyor. Sessiz seçeneği için şükürler olsun çünkü o olmasaydı, diğer taraftaki erkekler onun iniltisiyle eşzamanlı olarak benim iniltimi duyacaklardı.

"Fuuuck." Odaya ilk girdiğinde yaydığı titreşim kadar gürültülü ve deneysel olmasa da, beni şiddetle emerken başım kanepeye yaslanıyor.

Bunu benden önce başka bir adamla yaptığı düşüncesi kanımı kaynatıyor. Bu dudaklar bana ait. Rai bana ait ve bu gerçeğe karşı çıkmaya cüret eden herkes uykusunda vurularak öldürülecek.

Yapmak zorunda kalacağım en kolay cinayet olurdu.

Başı aşağı yukarı sallanırken, hâlâ saçlarını rehin tutarak ona bakıyorum. Hareketleri tercih ettiğim kadar hızlı değil ama kararlı ifadesi ve ısrarlı hamleleri bunu telafi ediyor.

"Külübe ne zaman gidebilirsin, Kyle?" Adrian bana sordu.

Sesimi açıyorum ama parmağımı düğmenin üzerinde tutarak "Sabah dokuz." diyebiliyorum.

Kendimi tekrar susturuyorum, ama Rai bir patlamayla sikimi bırakıyor, alt dudağını yalıyor, sonra dilini üst dudağına kaydırıyor.

"Oyun bitti mi?" Nefes veriyorum.

"Hayır." Elini şaftımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Ağzımı sikmeni istiyorum."

Lanet olsun.

Neredeyse o anda boşalacaktım ama aletim bu daveti geri çeviremedi. Fikrini değiştirmesi için ona zaman tanımıyorum, elimi saçlarına doluyorum ve sikimi boğazının arkasına sokarken bir yumruk gibi kavriyorum.

Gözleri sulanıyor, bu da öğürme refleksinin tetiklendiği anlamına geliyor, ama en içgüdüsel şey olmasına rağmen benimle savaşılmaya çalışmıyor.

Ben de onu orada tutuyorum, havasına ve ona verdiğim değerden çok daha güçlü olan lanet karakterine el koyuyorum.

Yüzü kızarıyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ama göz temasını kesmeye çalışmıyor. Parmakları her şeyden çok destek için kalçalarımaya yapışıyor.

Ondan çekiliyorum ve nefesi kesiliyor, salyaları çenesinden aşağı kayıyor ve dudakları titriyor.

"Kaç tane muhafız getireceksin, Kyle?" Adrian soruyor.

Sikimi dudaklarında gezdirip ön spermle ıslatıyorum. "Aç."

Öyle yapıyor, bana ters ters bakmasına rağmen dudakları beni içine almak için bir O harfi oluşturuyor.

Bu ateşli kadının önümde diz çökmüş olduğunu ve ağzını becermeme izin verdiğini bilmek beni daha da sertleştiriyor, ki zaten görünür pembe meme uçlarının her yerine dökülmek üzere olduğumu düşünürsek bu imkansız olmalı.

"En fazla on," diye yarı normal bir ses tonuyla kendimi tekrar susturmadan ve boğazının arkasına ulaşana kadar itmeden önce idare ediyorum.

Rai inliyor, tırnakları kalçalarımaya öyle sert batıyor ki neredeyse kumaş ve deriyi parçalayacaklar. Başını saçlarından tutuyorum ve ağzına girip çıkıyorum. Aletimi bir süre arkada tutuyorum, hareket etmesine izin vermemek için saçlarını sıkıca kavriyorum. Bunu her yaptığımda yanaklarından taze gözyaşları dökülüyor ve salyaları yarı saydam tenini kirletiyor.

Yine de durmuyorum. Tekrar tekrar yapıyorum, ona dün gece neredeyse yalvardığı cezayı veriyorum.

Muhtemelen beklediğinin aksine, hızlı boşalmıyorum. İçimde tutuyorum, ağzını olabildiğince derinlemesine sikiyorum ki tekrar dizlerinin üzerine çöktüğünde, sanki hayatını iki elimin arasında tutuyormuşum gibi bana baktığı bu anı düşünsün.

Ki öyle de olabilir.

Serbest bırakılmam beni vururken, taşaklarımı ve sırt kaslarımı sıkarken onu yerinde tutuyorum. Dilinin ve dudaklarının üzerine dökülüyorum.

"Yut." Aletimi çekiyorum ve işaret parmağım ile çenesini kavriyorum, sonra ağzını kapatıyorum. "Bir damlasını bile ziyan etme."

Yutkunuyor ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bu kadının inatçılığının sınırı yok. Hâlâ önümde diz çökmüş, saçları darmadağınık, gözyaşları, salyaları ve yüzünü kirleten bir döl izi var ama sanki beni dizlerimin üstüne çöktüren oymuş gibi bana bakıyor.

Ki öyle de olabilir.

Bu muharebeyi kazanmış olabilir ama savaşı asla kazanamayacak.

İtalyanlardan biri bana tekrar hitap ediyor. Saçlarını serbest bırakıyorum ve bilgisayarımdaki mikrofonun sesini açarak kendimi içeri sokuyorum.

Rai ayağa kalkıyor ve banyoya gitmeden önce çenesini bana doğru uzatıyor.

Geri çekilen sırtını ve geceliğin kışına nasıl yapıştığını, kalçalarının her hafif sallanışında siyah külotunun çizgisini nasıl ortaya çıkardığını izlemeye devam ediyorum.

Aletim yeniden canlanıyor, boxer'ımın sınırlarına karşı yarı sertleşiyor. *Hay sikeyim.* Çok kısa bir sürede am kırbacı gibi oldu.

Konferans görüşmeme devam ediyorum ve Rai'nin banyoda temizlendikten sonra doğruca yatağa gittiğini fark ediyorum. Bana doğru bakmıyor ya da bir şey söylemeye çalışmıyor.

Bitirdiğimde aklımda kalan tek düşünce ona katılmak oluyor.

Pantolonumu ve gömleğimi çıkarıyorum, boxer külotumla kalıyorum ve arkasına geçiyorum.

Nefesleri eşit, gözleri kapalı.

Neden bu kadar çabuk uykuya daldı? O bile sormadı Oyuncak.

Yorganı atarak aramıza uzandım ve geceliğini kaldırdım. Sonra da külotunu indir.

Bir an için onun muhteşem kalçalarına dalıp gidiyorum ve elimle bir yanağını kavriyorum. İnliyor, başını yastığa gömüyor.

"Bu kış benim olacak," diye mırıldanıyorum uyuyan formuna. "Yakında."

İşe koyuluyorum, yavaşça bacaklarını ayırıyorum ve oyuncağı çıkarıyorum. Onu tutmayı sevsem de, tüm gün ve tüm gece boyunca tutmak hijyenik değil.

Tekrar inliyor, bu sefer parmağı nazik bir ritimle şeffaf kumaşın üzerinden meme ucunu okşuyor. Ve şimdi sertleştim.

Sikeyim.

O böyle uyurken bir şey yapabileceğimden değil. Oyuncağı halının üzerine atıyorum ve kollarımı ona dolamaya çalışıyorum. Bu aletimin durumunu iyileştirmek yerine daha da kötüleştirecekti ama bu da katlanabileceğim bir ayrıntı.

Rai başını pazuma yaslayacak şekilde dönüyor ve elini koluma koyuyor. Huzurlu yüz hatlarını incelemek için bir an duruyorum. Saçları

ve dudakları hafifçe aralanıyor. Uyurken çok farklı görünüyor, hatta melek gibi.

Keşke uyanırken de bu kadar uyumlu olsaydı. Ama kimi kandırıyorum ki? Bu onun beni her zaman içimden yakalayan versiyonu. Onun kişiliğinde değiştirebileceğim hiçbir şey yok - çileden çıkarıcı olsa bile.

Onu kendime doğru çekiyorum, böylece başlarımız karşılıklı uzanıyor.

İşim bittiğinde bu kadını geride bırakmak muhtemelen görevimin en zor kısmı olacak.

Inci k pemi takıyorum ve telefonumu omzumun üzerinden tutabilmek için başımlı eğiyorum.

Ruslan bana iki gün boyunca harcadığımız güvenlik önlemleri hakkında bilgi veriyor.

Bugünkü brunch için haftalarımı verdim. Telefon görüşmeleri yaptım ve Lazlo'nun karısı, kız kardeşı ve diğer birkaç İtalyan mafya liderinin kadınlarının da katılmasını sağladım.

Sergei ve Igor bile bunun iyi bir plan olduğunu söyledi. Kyle bunu planladığından bahsetmedi ve tüm övgüyü benim almamı sağladı - ona ihtiyacım olduğundan değil. Yine de, fikirleri her zaman başkalarına atfedilen biri olarak - bilerek ya da bilmeyerek - bu sefer topu benim sahamda bırakması iyi hissettirdi.

Katia belki de bilerek yaptığını bile söyledi.

Kim bilir? Emin olduğum tek Şey bu günü hiçbir Şeyin berbat etmeyeceği. Ruslan sözlerini bitirdikten sonra, "Arabayı hazırla," diyorum. "Anastasia ve ben

Birazdan aşağı inerim."

Bu sabah Ruslan ve Katia ile yaptığım uzun koşuya rağmen kaslarım geriliyor. Formumuzu korumak için sık sık birlikte antrenman yapıyoruz ama son zamanlarda fiziksel antrenmanlar bile yeterli gelmiyor.

Telefonu kapattıktan sonra diğer k peyi takmayı bitiriyorum. Kyle'ın aynadaki yansımasını yakaladığımda hareketlerim yavaşlıyor. Tam arkamda duruyor, göğsü sırtımdan sadece bir nefesle ayrılıyor.

Bu bana gizlice yaklaşabildiği onuncu sefer ve ben onu sadece niyet ettiği zaman görüyorum. O izin vermediği sürece gerçekleşmeyecek başka ne gibi sürprizleri var?

Açık mavi bir gömlek ve koyu gri bir pantolon giymiş. Saçları Şekillendirilmiş ve standart duş jeli kokuyor, ancak kokusunda standart bir

şey yok. Sadece benim fark edebildiğim özel bir erkeksi misk kokusu var.

onun kokusu. Ya o çok eşsiz ya da ben ona o kadar uyumluyum ki doğal kokusunu zahmetsizce tanıyorum.

"Senin aşağıda olman gerekmiyor mu?" Boynumdaki incileri düzeltir gibi yapıyorum.

"Güzel karımı sürmeyi tercih ederim." "Ruslan var."

"Israr ediyorum." İki elini de omuzlarıma koyuyor ve başparmağı boynumda bıraktığı yeni morluğun üzerinden geçtiğinde donup kalıyorum.

Çoğunlukla fondötenle kaplı olmasına rağmen, onun dokunuşuyla yeniden canlanıyor ve kıpırdanmama neden oluyor.

İki hafta önce boğazıma girdiğinden beri oyun oynama yöntemlerini artırdı. Şimdi, oyuncağı içimde ne zaman hareket ettireceği konusunda hiçbir fikrim yok.

Tanıdık bir titreşimi beklerken bütün gün diken üstündeyim. Bilinmeyen duygusu, neredeyse... heyecan verici olana kadar beklentiyi daha da artırıyor.

Heyecan verici - bu benim sözlüğümde çok garip bir kelime, ama eğer bunun bir tanımı varsa o zaman kesinlikle Kyle'dır.

Oyuncak patladığında, neredeyse o anda boşalıyorum. Eğer yakınımdaysa ya da sadece beni uyarmak için ararsa, orgazm genellikle bir veridir ve on kat daha güçlüdür.

Dinamiklerimiz tuhaf ve genellikle her konuda çatışıyoruz. İkimiz de hala hedeflerimize ulaşmamızı sağlayacak güç için savaşıyoruz.

Ben, çünkü ailemi ve *Dedushka'nın* geride bıraktığı mirası korumak istiyorum.

Kyle, sanırım Vory'nin merdivenlerini tırmanmak istiyor. *Sarıyorum* çünkü onu ilgilendiren hiçbir şeyden emin olamıyorum. O hala çıkışı olmayan karanlık bir tünel.

Çalışmak zorundaymış gibi davranarak toplantılardan istediği zaman ayrılıyor, ama sonra sanki sevgilisiymiş gibi telefonuna bir şeyler yazıyor. Toplantılar sırasında Igor'un önerilerine katılmasa bile benim önerilerime ince bir şekilde katıldığını fark etmemeye çalışıyorum. Bunu mizahla ve dikkat çekmeyecek şekilde yapıyor. Kyle zeki biri ve benim adıma konuşmadan arka planda kardeşlikteki konumumu sağlamlaştırmama yardım etme şekli beni şaşırtıyor.

Ona niyetini sorduğumda, bunun karı koca olduğumuz için olduğunu söyledi. Onun sözlerine inanmaktan çok uzağım, ama aynı zamanda

Bütün bunları neden yaptığını anlamaya çalışıyorum.

Sonra bazı geceler ben uyuduktan sonra eve geç geliyor. Onu sadece beni arkamdan kaşıkladığında ve oyuncağı içimden çıkardığında hissediyorum.

Sabahları dişleriyle boynumu kemirerek ve parmaklarını içime sokarak beni uyandırıyor, sonra ben orgazm çılgınlıkları atana kadar gitmeme izin vermiyor.

Bu rutinin iki hafta içinde bu kadar doğal hale gelmesinden nefret ediyorum. Dün gece bana katılmadığında bütün gece dönüp durmamdan nefret ediyorum. Geçmişten gelen hayaletler alanımı doldurdu ve ne kadar denesem de onları kovamadım. Ya da bu sabah oyuncağı içime koymadığında bir şeylerin eksik olduğunu hissettim.

"Nerede olduğumu sormayacak mısınız?" Boynumu okşamaya devam ediyor.

Biraz sıkılmış olmama rağmen parfüm şişemi kaldırıyorum. "Umurumda değil."

"Dün gece ve bu sabah beni özlemediğini mi söylüyorsun?"

Bileğime biraz parfüm sürüyorum. "Hiç de değil."

"Azıcık bile mi?"

Dudaklarım titriyor ama "Hayır" diye mırıldanıyorum.

"Eminim vücudun beni özlemiştir." Parmaklarını arkadan boğazıma doluyor, diğer eli sırtımda gezinirken güçlü avucuyla kığımın yanağını kavırıyor. "Eminim amını kontrol etsem bana doğruyu söyleyecektir."

Karnımın alt kısmında karıncalanmalar oluşuyor ve gözlerimi kapatıp vücudumda uyandırdığı hislere kapılma dürtüsüne direniyorum. Beni boğazımdan tutuşu, sert ve acımasız, beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar uyarıyor.

Ama yine istediğini yapmasına izin vermeyeceğim. Dün gece gitti, tıpkı yedi yıl önce gittiği gibi. Peki ya bu sefer? Bu sefer, telefon numarasına bakmaya devam ettim ama yeşil telefona basmadım. Geçmişte aradığımda duyduğum tek şey aynı mesajdı ve o mesaj bana kâbuslar gördürüyordu.

Vücudum onun dokunuşuna isteyerek teslim olsa bile, teslim olmayacağım. O parçamı öldürdü.

Kendimi geri çekerek beni bırakması için onu zorluyorum ve arkamı dönüp ona bakıyorum. "Zamanını nerede ya da kiminle geçirdiğin umurumda değil."

"Gitmiyorum," diyor sakın, yatıştırıcı bir şekilde, sanki önceki düşüncelerimi okumuş gibi.

Çenem titriyor ve onu yerinde kalmaya zorluyorum. "Gitmen umurumda değil."

"Ve sana söylemiyorum. Nerede olduğumu bilmek istemeyebilirsin ama yine de örnek bir koca olup sana anlatacağım. Nicolo Luciano ile kulübünde bir görüşme yaptım ve kendisi ile kardeşlerinin evinde bir şeyler içmem için ısrar etti."

"Umurumda değil, dedim."

"Ondan önce, senin iyiliğin için test yaptırdım ve klinikten sonuçları sana e-posta ile göndermelerini istedim," diye devam ediyor sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi. "Yarı sarhoş dönseydim seni becerirdim, bu yüzden Luciano malikanesinde kalmayı tercih ettim."

Odadan çıkıp aşağı inerken sözlerinin hiçbir anlamı yokmuş gibi davranıyorum. Yemek odasının kapısı kapalı, bu da Sergei'nin başka bir sabah toplantısı yaptığı anlamına geliyor.

Vlad muhafızlarıyla konuşurken Anastasia girişteki bir kanepede oturmaktadır. Üzerinde sofistike, çiçekli bir elbise var. Saçları açık ve topuklu ayakkabıları yepyeni.

Beni görür görmez ayağa kalkıyor ve sırtarak etrafında dönüyor. "Nasıl görünüyorum?"

"Her zamanki gibi mükemmel." Yanağına bir öpücük konduruyorum ve Vlad'a hitap ederken kolunu benimkine dolmasına izin veriyorum. "Güvenlik prosedürlerini muhafızlarla birlikte çoktan gözden geçirdik."

"Bunları tekrarlamaktan zarar gelmez." Bakışları benden Anastasia'ya kayıyor ve tekrar geri dönüyor. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Gerek yok." Kyle'ın sesi arkamızdan kesildi. "Ben bayanlara eşlik ediyorum."

Onunla bu konuda kavga etmek anlamsız. Vlad'la yeni bir sözlü savaş başlatacak ve benim buna ayıracak vaktim yok. Bu yüzden Sergei'nin ikinci adamına başımı sallayarak sorun olmadığını belirtiyorum ve dışarı çıkıyorum.

Kyle bir elini sırtımın küçük kısmına koydu. Bu sahiplenici jest gözümden kaçmıyor. Bunu Vlad uzak durması gerektiğini bilsin diye yapıyor. Onun ve kardeşlikteki diğer liderlerin, özellikle de Damien'in önünde bunu alışkanlık haline getirdi.

Kyle'ın tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama bu sadece daha da sıkmasına neden oluyor ve omurgamda bir ürperti uyandırıyor.

Ana ve beni brunch için kiraladığımız kafeye götürdü. Sakin bir mahallede yer alıyor ve Adrian'ın karısını göndermeyi kabul ettiği kadar özel sayılıyor.

Yine de hem bizim hem de İtalyanların muhafızları çevredeki sokakları ve kafenin arkasındaki alanı dolduruyor. İrlandalılar bir süredir sessiz ve bu her zaman iyiye işaret değil.

Olsa olsa, daha büyük bir saldırıya hazırlanmak için radarın altında kalmış olabilirler.

Binaya varır varmaz, Kyle arabayı düzgünce park etmeden önce ben arabadan iniyorum. Anastasia da Kyle gibi peşimden geliyor. Onu uzaklaştırmak için arkamı dönüyorum. "Sadece kadınlar girebilir. Geri dön."

"Arkadaşlığımdan memnun kalacaklarına eminim."

Tam konuşacakken, uzun bir araba tam önümüzde durdu. İtalyanlardan biri.

Bir koruma dışarı çıkar ve arka kapıyı açar. Araçtan, kocaman bir şapka ve beyaz çerçeveli güneş gözlükleri takan minyon bir esmer çıkar.

Emilia Luciano, Lazlo'nun kendi elleriyle büyüttüğü en küçük kız kardeşi.

Bize doğru koşup kendini Kyle'ın kollarına atarak yanağından öperken kırmızı boyalı dudaklarına bir sırtış yerleşiyor. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Bu da ne...

"Ben olsam uzun demezdim," diyor Kyle, onu üzerinden sıyırmaya çalışmadan.

"Haklısın. Dün gece çok uzun zaman önce değildi, ama neden

Bu

mu Dün gece.

?" *Dün gece mi?*

Kardeşleriyle birlikte olduğunu sanıyordum ama kız kardeşinden bahsetmeyi unutmuş.

Ellerim çantamın askısını yumruk haline getiriyor ve hem onun hem de onun yüzüne vurmamak için k e n d i m i z o r t u t u y o r u m .

Neden umurumda olsun ki? Daha önce söylediğimde ciddiye dim, nerede ve kiminle olduğu umurumda bile değil.

Yine de asit benzeri bir his anında içimi eritiyor.

Bu aşağılanma. Hepsi bu. Şu anda yanma noktasına gelmiş gibi hissetmemin tek nedeni bu.

Dedushka bana onurumun ve haysiyetimin h e r şeyden önce geldiğini ve eğer biri bunları lekelemeye çalışırsa buna izin vermem gerektiğini

öğretti.

Bu yüzden aralarına daldım ve Emilia'ya elimi uzattım. "Rai Sokolov, bugünkü hostesiniz."

Kyle'dan uzaklaşarak güçlü elimi yumuşak bir şekilde sıktı. "Emilia. Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum. Kardeşlerim senden *çok* bahseder."

"O zevk bana ait. Ünümün benden önce gelmesine sevindim."

"Her zaman iyi hikayeler değiller." Gülümseyerek iğnelemeyi gizlemeye çalışıyor. "Daha da iyi." Elimini Kyle'ın koluna sokuyorum.

"Görüyorum ki çoktan tanışmışsınız.

kocam."

Dilim kelimenin etrafında garip hissetmiyor. Hatta doğal geliyor.

Ne oluyor be?

"Ah, doğru." Samimiyetsiz gülümsemesine devam ediyor. "O bir koruyucu, bu."

Gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık veriyorum. "Onunla evlendiğimden beri bunu herkesten daha iyi biliyorum. İçeride görüşürüz."

Sanki burada daha fazla zaman geçirmek istiyormuş gibi tereddüt ediyor ama sonra "Elbette" diye mırıldanıyor.

"Ana." Büyük kuzenime gülümsüyorum. "Lütfen ona yolu gösterir misin?"

İpucunu alıyor ve gittiğinden emin olmak için Emilia'nın yanında yürüyor. O gözden kaybolana kadar arkasını kollamaya devam ediyorum.

"Kıskançlık yeteneğiniz olduğunu bilmiyordum, Prenses."

O anda tırnaklarımı tüm gücümle Kyle'ın koluna geçirdiğimi fark ediyorum. Bir sarsıntıyla bırakıyorum ve çenemi kaldırıyorum. "Kıskanmadım."

"O zaman az önce olanlara ne diyorsunuz?"

"Ben sadece onurumu koruyordum. Bana bir daha saygısızlık edersen ben de sana saygısızlık ederim."

"Peki bunu nasıl yapacaksınız, söyler misiniz?"

"Göze göz, Kyle. Buna inandığımı biliyorsun. Bir dahaki sefere bir kadının sana sarılmasına izin verirsen, bil ki sarılacak başka bir erkek bulurum. Bir kadınla yatarsan iki erkekle yatarım, havamdaysam bir kadınla da."

Beni boğazımdan yakaladı. Hareket o kadar hızlı ki nefesim kesiliyor, gözlerim açılıyor. Arkam bir arabaya çarpana kadar beni geri itiyor. Genelde soğukkanlı olan gözleri öylesine derin bir fırtınayla öfkeleniyor ki, boğazıma dayandığını hissediyorum. "Sakın ama *sakın* bunu tekrarlama. Sen benim karımsın, haddini bil."

"Ve sen de benim kocamsın," diye mırıldanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Haddini bil."

"Ateşimle oynamaya kalkma Rai. Bir erkek sana dokunmayı bırak,

baktığı an boğazını keserim ve

Hayat gözlerini terk ederken, benim olana dokunmaması gerektiğini son saniyesine kadar biliyor."

"O zaman bana da aynı şekilde davran. Ben senin karınım ve dolayısıyla eşitimin, istediğin gibi davranabileceğin ikinci sınıf bir vatandaş değilim. Bana çifte standart uygulamayın, vereceğim tepki hoşunuza gitmeyecektir."

"İnan bana, benim vereceğim tepkiden de hoşlanmayacaksın. Ben intikama inanırım, Rai."

"Bu yüzden mi dün gece Emilia'yı becerdin?" "Emilia'yı becermedim."

"Buna inanmamı mı bekliyorsunuz?" "Kıskandınız mı, Bayan Hunter?"

"Sadece birini aramam gerekirse diye soruyorum. Kai ya da Damon bunu yapabilir."

Çenesi gerilir. "Rai..."

"Ne?" Tersledim. "Önce sen yaptın."

"Emilia'yı becermedim. Sen varken bunu neden yapayım ki?"

"Sözlerin seni hiçbir yere götürmez. Kanıtı ihtiyacım var."

"İhtiyacın olan tek kanıt benim sözlerim. Bu evliliğin yürümesi için buna inanmaya başlamalısın."

"Bu evliliğin yürümesini istediğimi sana kim söyledi?" "O zaman birbirimizi yok etmemizi mi tercih edersin?" "Zaten öyle değil miyiz?"

Birbirimize bakmaya devam ediyoruz, bakışlar çarpışıyor ve bedenler geriliyor. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama bir noktada boynumdaki tutuşu tehditkâr olmaktan çıkıp cinselliğe dönüşüyor. Bu değişim ne zaman oldu ya da hepsi zihnimde mi bilmiyorum ama tenim karıncalanıyor ve uyluklarım da öyle.

Kyle başını eğerek ağzının benimkinden birkaç santim uzakta olmasını sağlıyor ve "Çok inatçısın," diye fısıldıyor.

"Benimle evlenirken bunu biliyordun," diye mırıldanıyorum, dikkatimi onun dudaklarından alamıyorum.

"Öyle yaptım. Sadece bunun beni ne kadar delirteceğini bilmiyordum." "Hala gidebilirsin."

"Sana yapmayacağımı söyledim."

Midem sanki kelebekler onu delip geçiyormuş gibi dönüyor, kayıyor ve kasılıyor. Hayır, kelebekler değil. Daha güçlü bir şey.

Ben yaklaşıyorum, Kyle da yaklaşıyor. Dudaklarımız birbirine değmek üzereyken bir araba sesi bizi şimdiki zamana geri çekiyor.

Kahretsin. Aslında halka açık bir yerde olduğumuzu unutmuşum.

İşte bu yüzden Kyle benim için tehlikeli. Beni kendi yarattığı labirentlere çekebilir ve bir gün çıkmama izin vermeyebilir.

Arka kapı açılır ve yumuşak yüz hatlarına sahip minyon bir kadın dışarı çıkar. Koyu renk saçları zarif bir at kuyruğu şeklinde bağlanmış. Tasarımcı elinden çıkma bej rengi bir etek takım giyiyor ve evlilik yüzüğünü taktığı elini diğerinin üzerinde tutuyor.

Lia Volkov, Adrian'ın karısı.

Tanıdık bir yüz gördüğümde içimi bir rahatlama duygusu kaplıyor - olabildiğince tanıdık. Onu en son üç ay önce Sergei'nin doğum gününde görmüştüm. Adrian onu çok gizli tutuyor. Düğüne bile katılmadı. Dürüst olmak gerekirse, büyük amcanın doğum gününe gelmesinin tek nedeni Adrian'ın onu getirmemesinin saygısızlık olacağıydı.

"Gitmeliyim," diye fısıldadım Kyle'a. "Gidebilirsin."

Boğazımı serbest bırakmadan önce dudaklarımdan hızlı bir öpücük çalıyor. "Bu gece, Bayan Hunter."

Bununla neyi kastettiğini bilmiyorum ama arabasına bindiği için konuyu açacak vaktim yok.

Onu görmezden gelerek, Lia'yla karşılaştığımda yanaklarımdan alevini dizginlemeye çalışıyorum. Bana belli belirsiz gülümsüyor ve bu bile üzgün görünüyor. Genel olarak sefil bir ifadesi var, sanki sürekli üzgün ya da lanetli ya da her ikisi de.

Çoğu toplantıya katılmadığı için diğer eşler ondan pek hoşlanmıyor ve bu nedenle sahip olduğu tek arkadaş benzeri benim.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Lia." Yanağından öperim.

O da jeste karşılık veriyor. "Biraz rahatsızdım ve Jeremy'nin ne kadar çok ilgiye ihtiyacı olduğunu bilirsin."

"Sadece hayal edebiliyorum. Oğlunuz iyi mi?"

Oğlundan bahsedince yüz ifadesi aydınlanıyor. "Öyle. O çok akıllı."

"Tıpkı babası gibi."

"Sayılır." Binaya doğru ilerlerken sesi neredeyse fısıltıya dönüşüyor. Yürüyüşünde daha önce hiç fark etmediğim tuhaf bir şey var. Mekanik, hatta zorlama.

Onu izlediğimi fark edince, "Düğününüz için tebrikler. Gelemediğim için üzgünüm."

"Yapmamanız daha iyi oldu. Pek güvenli sayılmazdı. Adrian sana söylemedi mi?"

"Bir şeylerin ters gittiğini anladım," diyor aynı zoraki yürüyüşüyle.

Girişte durup onunla yüzleşiyorum. "Her şey yolunda mı, Lia?"

"Ne?" Panik gözlerini dolduruyor ve teni beyazın soluk bir tonuna dönüşüyor. "Neden?"

Dirseğine dokunuyorum ve irkiliyor, ben de elimi bırakıyorum. "Pek iyi görünmüyorsun. Gitmeyi mi tercih edersin?"

"Hayır. Adrian burada olmam gerektiğini söyledi."

"Gelmen için seni zorladı mı?" Neredeyse bağıracaktım.

"Lütfen bağırma, *lütfe*n" diye fısıldıyor, etrafımızı izlerken elleri titriyor. "Demek istediğim bu değildi... Ben... lütfen son birkaç dakikada olanları unutabilir misin?"

"Hey," diye yatıştırıyorum, "sorun yok. Eğer bir sorun varsa bana söyleyebilirsin ve ben de sana yardım ederim, tamam mı?"

Bakışları arkamızdaki muhafızların bulunduğu yere kayıyor.

"Kimse bir şey söylemeyecek. Buradaki herkesten üstünüm ve bana söyleyeceğin her şey bizim sırrımız olacak. Sana söz veriyorum." Hâlâ tereddütlü görünüyor, ben de gülümsüyorum. "Bana hemen söylemek zorunda değilsin. Düşünmek için zaman ayır."

Bir kez başını sallıyor ve o zaman alnında kırmızı bir nokta fark ediyorum - kırmızı bir keskin nişancı noktası.

Kaslarım sertleşiyor ama sakın kalıyorum, yüz ifadem değişmiyor. "Lia, hareket etme."

"Neden?" Sesi benim hissettiğim kadar ürkmüş geliyor.

Onu aşağı itiyorum ve bir kurşun kapıya doğru fırlıyor. Arkamdan bir vücut bana çarptı ve beni yere serdi.

A Büyük bir beden arkamdan beni tamamen sarıyor ve bir an için ne olduğunu anlayamayacak kadar şaşıyorum.
Hiçbir şey duymuyor ya da koklamıyorum. Görüşüm bulanık ve

Neredeyse önceki olayları hatırlamadan beyaz bir odada uyanmak gibi.

Çok tanıdık bir ses kulağıma "Eğil," diye fısıldıyor ve bununla birlikte diğer tüm duyularım harekete geçiyor.

Suyun altından çıkarılmak ve ilk yudum havayı almak gibi. Ciğerlerim yanarken, benim de nefes almadığımı fark ediyorum. Kulaklarım uğulduyor ve dilim damağıma yapışıyor.

Kafenin girişi, altımızdaki beton, kapıdaki fotoğraf...

"Rai, beni duyuyor musun? İyi misin?"

"Ben iyiyim," diyorum kulaklarımdaki sürekli çınlamanın üzerine.

Altından yuvarlanmaya çalışıyorum ama Kyle bir eliyle ensemden tutarak beni yerimde sabitliyor. "Hareket etme."

Sıkıca kavırıyor, yer değiştirmeme izin vermiyor, ki beni ağırlığıyla ezdiği düşünülürse bu mümkün değil. Her santimim onun tarafından kaplandı.

Yaptığı şeyin farkına yavaş yavaş varıyorum.

Kyle üzerime atladı. Vücudunu benimkine kalkan olarak kullandı. Benim için ateş etmeye hazırды.

Nefesim kesiliyor, çatlıyor ve her saniye daha da sığlaşıyor. Sadece Katia ve Ruslan'dan bekleyebileceğim böyle bir kahramanlık yapması mantıklı gelmiyor.

Umurunda değil. Yedi yıl önce ayrıldı.

Bu sözleri hafızama kazımaya çalışıyorum, çünkü kazımasam? O zaman boku yerim.

"Keskin nişancı gitti mi?" Sordum, sesim kısıktı. "Olabilir. Gidip kontrol edeceğim."

"Neden gidip kontrol ediyorsun? Muhafızları göndereceğim."

"Ve özenle planladığınız brunch'ta kargaşaya mı neden olacak? Korumaların hiçbiri kurşunu ya da kırmızı noktayı görmedi. Lia'nın konuşmamasını sağlarsan İtalyanlarla diplomatik bir sorunumuz olmaz. Eğer bir keskin nişancının ortalıkta dolaştığını öğrenirlerse, sizi kadınlarını öldürtmekle suçlarlar."

Sözleri kulaklarımın sınırlarını aşıyor ve gerçeklik yüzüme çarpıyor. En iyi seçeneğim soğukkanlı davranmak.

Bakışlarım restoran kapısının yanında çömelmiş, avuç içleriyle kulaklarını kapatmış ve dudakları duyulamayan mırıltılar çıkarırken gözlerini sımsıkı yummuş olan Lia'ya kayıyor.

Travma sonrası stres bozukluğu mu var? Adrian'ın karısının TSSB olması mantıklı değil. Beş yıldan fazladır onunla evli ve kardeşliğin nasıl olduğunu biliyor. Hiçbir şekilde iyi bir grup değiliz ve yaşam tarzımız tehlike parametresinde üst sıralarda.

Mikhail'in karısı ve Anastasia gibi en sofistike Vory kadınları bile korkudan titreyebilir, ancak hüngür hüngür ağlamaya başlamaz ya da TSSB atakları yaşamazlar. Biz mermi sesleriyle büyüdük.

Lia da aynı olmalı. Mikhail'in doğum gününde Adrian'ın suikast girişimi sırasında oradaydı. Hatta ben Adrian ve Damien'ı suikast girişimcisini yakalamak için takip ederken, Igor'un karısı Stella'nın kadınları bodrumda toplamasına yardım etmişti.

Onu ensesinden vurulmuş halde bulduk. Vlad ve Adrian adamın resmini kullanarak binlerce geçmiş araştırması yaptılar ama bir şey çıkmadı. Bugüne kadar Adrian'ı kimin öldürmeye çalıştığını ya da suikastçiyi kimin öldürdüğünü bilmiyoruz.

Mesele şu ki, Lia o sırada tamamen sakindi. Şimdi travma sonrası stres bozukluğu yaşaması mantıklı değil.

"Üç kadar sayacağım ve sen de ona katılacaksın, tamam mı?" Kyle kulağıma çok yakın bir şekilde söylüyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

"Destek al," dedim.

"Benim için endişeleniyor musunuz, Prenses?"

"Sen öyle san." Mırıldanmam kendi kulaklarıma bile inandırıcı gelmiyor.

"Destek yok. Tek başıma daha iyi çalıştığımı biliyorsun. Şimdi, bir, iki..." Vücudunu benimkinin üzerine şınav tarzında kaldırıyor. "Üç."

O tamamen ayağa kalkıyor ve ben de Lia'nın çömeldiği yere doğru fırlıyorum. Korumaları alması için ısrar etmek üzere arkamı dönüyorum ama ondan hiçbir iz yok.

O asabi adam benim ölümüm olacak.

Lia'nın pozisyonunu taklit ediyorum ve hafifçe eline dokunuyorum. Terli ve soğuktu. "Hey... Lia... beni duyuyor musun?"

İlk başta anladığına dair bir işaret vermiyor ama sonra yavaşça gözlerini açıyor ve gözlerinde yaşlarla bana bakıyor.

"Hey, sorun yok." Onu kolundan tuttum ve yavaşça ayağa kaldırdım. "Bir şeyin yok."

"Özür dilerim... Bunu yapmak istememiştim..."

"Kontrol edemediğin bir şey için üzölmek zorunda değölsin, Lia."

"Lütfen Adrian'a bundan bahsetme." Elimi iki elinin arasına aldı. "*Lütfen.*"

"Şimdilik söylemeyeceğim ama eninde sonunda öğrenecek. Saldırı altındaydık, Lia." Ya da belki de hedef oydu. Ne de olsa kırmızı nokta onun alınıdaydı, benim ya da bir başkasının değil.

Çantama uzanıp ona bir mendil veriyorum. "Hadi, yüzünü sil ve içeri girelim, tamam mı?"

Kabul ediyor ama yüz ifadesi yarı dehşete düşmüş, yarı şok olmuş bir halde kalıyor.

Elbisemin tozunu alıyorum, kendime bir mendil kullanıyorum ve sonra başımı dik tutup kafeye giriyorum. Bacaklarımın hala hafifçe titriyor olması ya da aklımın hala Kyle'ın kim bilir nereye kaçtığı yerde olması önemli değil.

Bu brunch benim kardeşlikte bir rol oynama yolum ve hiçbir şey bunu mahvedemeyecek. Katia ve Ruslan'a Kyle'ın peşinden gitmeleri için bir mesaj gönderiyorum ve bunun yeterli olacağını umuyorum.

İçerideki kadınlar az önce dışarıda gerçekleşen casusluk gösterisinden tamamen habersizdir. Tanrıya şükür.

Dekor, tavandan sarkan çok sayıda yumuşak ışık ile rahattır. Korumalarımı koltukları yeniden düzenledim, böylece ayrı, kişisel olmayan masalara sahip olmak yerine geniş bir oturma alanı oldu.

Herkes kanepelere oturmuş, her birinin elinde bir içki var. Bizim tarafımızdan katılan kadınlar Anastasia, Lia ve Igor'un karısı Stella. Tabii ki Mikhail'in karısı katılmadı çünkü kocası bir piç. Kocası bir piç olduğu için

Bu buluşmayı ayarladığımı duyunca, kendisini 'iyi' hissetmediğini söyledi ve sonra Damien kıs kıs gülerken bana, eğer bir karısı olsaydı onu buraya göndereceğini fısıldadı.

İtalyanlar tarafında Lazlo'nun karısı Sofia, dışarıda tanışma şanssızlığına uğradığım Emilia, müsteşarın nişanlısı ve Emilia'nın arkadaşları ya da liderlerin kızları olduğundan emin olduğum birkaç yeni yüz var.

Toplantı çoğunlukla iyi geçti. Lia bütün geceyi solgun ve titreyerek geçirirken, Emilia bana karşı pasif agresif davranmaya devam ediyor, Stella'ya iyi bir gelin olup olmadığını sormak gibi bir iğneleme yapmak için her fırsatı değerlendiriyor.

Stella her zamanki gibi zarif bir şekilde kolumu okşuyor. "O hepimiz için önemli bir role sahip. Gelin olmak onun sorunlarının en küçüğü."

Emilia ofluyor, belli ki bu cevabı beklemiyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum Stella'ya.

Gülümsüyor. "Birbirimiz için ayağa kalkarız."

Ve mutfağı kontrol etmek için iznini istedi. Bunun onay anlamına gelip gelmediğini bilmiyorum ama Stella ve Igor her zaman bir gizem olmuştur. Düşüncelerini kendilerine saklıyorlar, bu yüzden hepsinin sahte mi yoksa gerçek mi olduğundan asla emin olamıyorum.

Emilia'nın aksine Sofia benden hoşlanıyor gibi görünüyor çünkü orada bulunan tüm kadınlar arasında en çok benimle konuşuyor.

Anastasia sevimli ve sevecen kişiliğiyle mükemmel bir yardımcı sunucu. Kimse bu masum, memnun etmeye hevesli ruhtan nefret edemez. O bu dünya için fazla iyi.

Fırsat buldukça grup sohbetinde muhafızlarımla olan mesajlaşmalarımı kontrol ediyorum.

Katia: Kyle'dan iz yok.

Ruslan: Aynısından.

Katia: Koruması bile nereye gittiğini bilmiyor.

Ruslan: O ağarmış saçlı çocuk hiçbir işe yaramaz.

İçimden küfrediyorum, sonra Sofia bana yetişkin oğullarından ve evlilik hayatından bahsederken gülümsüyorum.

Evli erkekler ve kadınlar mafyada genellikle daha fazla saygı görürler. Bir aile kurabilmek herkesin yapabileceği bir iş değildir.

Hemen Kyle'a bir mesaj yazıyorum.

Rai: Neredesin? Müsait olduğunda mesaj at.

Hemen bir cevap beklemeden telefonumu bir kenara koyup Sofia'yı dinliyorum. Daha yaşlı, ellili yaşlarında ama konuşurken hâlâ sakın görünüyor.

Genç yaşta mafyanın bir parçası olmak, kızların Sofia gibi görevlerini bilen ve onlardan sapmayan kadınlara dönüşmesini sağlıyor.

"Artık evlendiğine göre kendi aileni kurabilirsin Rai," diyor bana her zamanki rahatlığıyla.

"Henüz o aşamada değiliz." *Ve asla da olamayacağız.* Kyle gibi öngörülemeyen biriyle, geçmiş hakkında hiçbir şey bilmediğim ve geleceğini asla tahmin edemeyeceğim biriyle bir aile kurmanın imkanı yok.

"Neden olmasın?" Emilia elindeki smoothie'yi höpürdeterek baldızının yanına kayıyor. "Cennette sorun mu var?"

Sen bilirsin, sürtük. Bunu söylemek yerine diplomatik yolu seçtim. "Sadece çocuklar doğmadan önce birlikte daha fazla zaman geçirmek istiyoruz."

Söylediğimde yalanın yalan gibi gelmemesinden nefret ediyorum.

"Oh," diye somurtuyor Emilia. "Ben de onu dışarı atacağını düşünmüştüm." Ona ters ters baktım. "Öyle bir şey olmayacak."

"Anlıyorum. O aksarıyla çok çekici biri." "Emilia," diye yumuşakça azarlıyor Sofia.

Emilia sonunda konuyu kapatır ve gelen diğer İtalyan kadınlara doğru ilerler.

Sofia onun adına özür diliyor ve ben de içimden Emilia'nın smoothie'sine zehir katmanın en iyi yolunu planlasam da sorun yokmuş gibi davranıyorum.

Böyle bir toplantıyı bir daha yapmak için belli belirsiz planlar yaptıktan sonra, herkes korumaları eşliğinde ayrılır.

Anastasia'yı alıp Ruslan ve Katia'nın aracımın önünde bizi bekledikleri yere yürümeden önce Lia'nın arabasında olduğundan emin oluyorum.

"Kyle'dan bir iz var mı?" Telefonumu tekrar kontrol ederek soruyorum. Cevap yok. Ruslan başını bir kez sallıyor, kaşları birbirine yaklaşmış.

"Peki ya muhafızının adı neydi?" "Peter," diyor Katia.

"Evet, Peter. Nerede o?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Aramaya devam edeceğini söyledi ama o çocuğun işe yarar bir şey bulabileceğini sanmıyorum."

Bu gidişle Kyle sırta kadem basacak gibi görünüyor.

"Neden? Kyle'a ne oldu?" Ana'nın şaşkın bakışları her birine kayıyor Biz.

"İçeri gir, Ana." Elimi sırtının üst kısmına koyarak ona yol gösteriyorum. Uzuvarım

Beni bıraktığı andaki titremem devam ediyor.

Eve vardığımızda, yanma noktasına yaklaşmıştım. Kendimi Sergei'nin ofisine, eskiden *Dedushka*'nın olan ofise girmeye zorluyorum.

Genelde buradan uzak dururum çünkü büyükbabamın anıları beni tüm gücüyle etkiler. Pürüzsüz ahşap masa ve Rusça kitaplarla dolu temiz kütüphane Nikolai Sokolov'un dokunuşuna sahip. Beni burada eğitmeyi, bana kitap okumak için kucağına oturtmayı ya da ben köşede okurken işine devam etmeyi severdi.

Ancak şimdi kendimi uyuşmuş hissediyorum, sanki dünya renklerini kaybediyor ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum. Sergei'yi Vlad'la birlikte evrak işlerini hallederken buluyorum.

Onlara saldırı hakkında bilgi verirken ayakta kalıyorum. Gerçekleri aktarırken sesimin sakin olmasına şaşırdım.

Sergei ayağa kalkıyor ve elimi buruşuk elinin içine almadan önce yavaşça bana yaklaşıyor. "Kyle iyi olacak. Yolunu bilir."

"Neden sanki onun için endişeleniyormuşum gibi konuşuyorsun? Endişelenmiyorum."

Vlad bana tuhaf tuhaf bakıyor ama bir şey söylemiyor. Onlardan ayrılıp odama gidiyorum. Endişelenmediğimi kanıtlamak için telefonumu kontrol etmeyi bırakıyorum, duş alıyorum ve yatıyorum.

Ya da en azından denerim.

On dakika içinde ayağa kalktım, mesajlarımı kontrol ettim ve tekrar kontrol ettim. Cevap gelmedi. E-postalarımı okudum ve kliniğin temiz olduğunu söyleyen testini buldum. En üstteki tarih, dün gece geç saatlerde ve acil serviste yaptırdığını gösteriyor. Bunu nasıl acil bir durum haline getirdiğini ve sonuçları nasıl bu kadar çabuk aldığını merak ediyorum. Gerçi bunu yapabilecek biri varsa o da Kyle'dır. Eminim bir hemşireyle flört etmiş ve bir doktoru tehdit etmiştir. Pislik.

Balkonda durup onu aradım. Standart ulaşamıyor mesajı beni karşılıyor.

Tıpkı yedi yıl önce olduğu gibi.

Aynı mesaj. Aynı koşullar.

Gözyaşları gözlerimde toplanıyor. Annem Reina ve bana gözyaşlarının bir zayıflık olduğunu ve güzel gözlerimizde olmaması gerektiğini söylerdi ama yine de istesem bile onları durduramazdım.

Tam tekrar arayacakken kokusu beni sarıyor ve ardından şehvetli sesi geliyor. "Bu sefer beni özlediniz mi, Prenses?"

M Etrafımda dönerken nefes alışım yavaşlıyor.
Kyle
burada.
O...geri
döndü.

Ona bakıyorum, saçlarının nasıl geriye tarandığına, gömleğinin hala daha önce ayrıldığı zamanki gibi titizlikle pantolonunun içine sokulduğuna bakıyorum.

Vücudunda görünür bir yara, morluk ya da kir bile yok. Her zamanki gibi kusursuz görünüyor.

Geri döndü.

Bu sözler vücudumda orman yangını gibi yayıldı, şiddetli ve etkili. Yedi yıl önce ondan duyduğum son şeyin kişisel olmayan mesajlar olduğu zamanki gibi değil.

Başparmağını gözümün altından geçirip nemi silerken kaşları çatılıyor. "Hey... Sorun nedir?"

Gözyaşlarımı, zayıflığımı durdurma ihtiyacıma rağmen, bunu yapacak gücüm yok. Göz kapaklarıma hapsolmuşlar, o günün bir hatırlatıcısı gibi - bu odada tek başıma durduğum, onun hiç gelmediği gün. Arkamdan sinsice yaklaşıp onu özleyip özlemediğimi sormadı.

"Sen gittin," diye mırıldandım.

"Yaptığımı biliyordun." Sanki o da benim gibi gözyaşlarımın arkasındaki anlamdan ya da onları durduracak iradeyi bulamamandan hoşlanmıyormuş gibi gözyaşlarımı silmeye devam ediyor. "Keskin nişancıyı takip ettim ama gözden kayboldular. Benden öndeydiler ve bu yüzden kaçmayı başardılar."

"Gittin. Sen gittin, Kyle."

Şu andan bahsetmediğimi anlamış olmalı çünkü yanağımı okşamaya

devam etmeden önce bir an durakladı

Orada. "Bunu asla unutmuyacaksin, değil mi?"

Başımı bir kez sallıyorum.

"Burada seninle olsam bile mi?" Belli belirsiz gülümsüyor. "Beni özlediğinde bile mi? Ve sen özlemediğini söylemeden önce, beni beklemen aksini kanıtlıyor..."

Ayak parmaklarımın ucunda durup dudaklarını dudaklarımla yakaladığımda duraksıyor. Öpücüğüm en iyi ihtimalle kararsız, nabzımın kükremesi onu biraz titretiyor.

Kyle bir saniye kıpırdamadan duruyor, gözleri hafifçe açılıyor. Tüm tereddütü bu kadar.

Öpüşmeyi derinleştirirken eli boynumun arkasına dolanıyor ve dilini benimkine doğru itiyor. Benim verdiğim masum başlangıcın yakınından bile geçmiyor. Kyle ağzımı öpüyor olabilir ama beni tutuşu dudaklarımın ve dilimin sınırlarını aşır tüm bedenimi istila ediyor.

Sahiplenici, sert ve özür dilemeyen biri, tıpkı onun her şeyi gibi.

Dillerin ve dişlerin çarpışması, sanki güç için savaşımız intikamla öpüşmemize kanıyor.

Bir eli hâlâ boynumdan tutuyor, diğer eli ise sırtım duvara çarpana kadar beni iterken kalçama saplanıyor. Bu konuda hiç de nazik değil, vücudumu vahşice hırpalarken gerçek yüzünü gösteriyor.

Lezzetli, duygusuz elleme.

Normalde yaptığım gibi onunla savaşmak yerine, tamamen farklı bir yol seçiyorum. Onun içinde, onun gerçek doğasında, tutunmak ve asla bırakmak istemediğim bir sütun haline gelen kokusunda boğuluyorum. Belki de bunun için uzun süre beklediğimdir. Belki de her zaman Kyle'ın benim üzerimdeki tüm kontrolünü kaybettiğini hayal ettiğim içindir.

Belki ikisi de.

Kyle'ın parmakları saçlarımda kıvrılıyor ve elastik bandı ustalıkla çözerken sarı tellerin omuzlarıma düşmesine izin veriyor.

Tam buna odaklanmışken geceliğimin ince askılarını çekip indiriyor. Dayanaksız şeyler vahşi bir hareketle yırtılıyor, göğüslerimden aşağıya ve yere düşüyor.

Ağzına karşı irkiliyorum, ama dudaklarımı bırakıp boynumdan aşağı ustaca öpücükler süzdüğünde, derimi kemirip emdiğinde, hiç şüphesiz morluklar bıraktığında bu bir iniltiye dönüşüyor. Vücudumu mümkün olan tüm acımasız şekillerde işaretlemek gibi bir huyu var ve bir bakıma bu bizim bağlantı noktamız. O zamandan beri

Bu alışkanlık başladığından beri banyo aynasının karşısına geçip parmaklarımı onun izlerinin üzerinde gezdirmedığım tek bir gün bile olmadı.

Kyle'ın dili, dişleri ısırmadan önce sivri bir meme ucunun etrafında dönüyor. O kadar sert ki, bacaklarımın arasından zevk zımları fırlıyor ve sırtımı kamburlaştırıyorum.

Kyle beni yerimde tutmak için boğazımdan tutuyor ve aynı işkenceyi diğerinde de tekrarlamadan önce meme ucuma saldırmaya devam ediyor. Sinir uçlarım karıncalanıyor ve ağrıyor ve en korkutucu kısmı da bunun durmasını istememem.

Hatta tam tersi.

Bu hisse alışmaya çalışırken diğer eli külotumu indiriyor ve avucunu sıkılmış kalçalarımın arasına yerleştiriyor.

"Aç şu bacakları." Göğsümün hassas etine karşı konuşuyor, nefesi meme ucumu daha da sertleştiriyor.

Hala vücudumda yarattığı uyarıma odaklanmış bir şekilde itaat etmediğimde, devam ediyor, "Eğer yapmazsan, yöntemlerime başvuracağım. Bunlar arasında seni istediğin gibi 'cezalandırmak' da var."

Tepkimi ne kadar saklamak istesem de bu kelimeyle nefesim kesiliyor. "Beni nasıl cezalandıracaksın?"

"Seni o kadar sert sikeceğim ki beni düşünmeden hareket edemeyeceksin. Tek düşüncen bu olana kadar küçük amını aletimle dolduracağım. Ama önce, bununla başlayacağım..." Elini ıslak kıvrımlarıma vuruyor. Acı fark edilmeden önce sesi duyuyorum.

Nefes alıyorum, kalçalarım titriyor, ama farklı bir şey var, daha önce hiç hissetmediğim bir karıncalanma, sıkışma farkındalığı.

"Açacak mısın, yoksa tekrarlayayım mı?" Meme ucumu sertçe ısırıldı.

Bacaklarım kendiliğinden açılırken dudaklarımdan bir inilti çıkıyor.

"İyi prenses."

Kyle parmaklarını ıslak kıvrımlarımdan aşağı kaydırıyor ve ben bunun samimiyeti karşısında, ben kendim öğrenmek için hiç zaman ayırmamışken onun sadece birkaç hafta içinde vücudumu ne kadar iyi tanıdığı karşısında gözlerimi kapatıyorum.

Tek seferde iki parmağını içime sokuyor, sonra onları içimde kıvrıyor. Bu mu yoksa daha önceki simülasyon mu ya da her ikisinin bir kombinasyonu mu bilmiyorum ama dünyamı sarsmak üzere olan fırtınayı hissedebiliyorum.

"Bunca zamandır seni hazırlıyor olmama rağmen amin hâlâ çok dar," diyor Kyle kulak mememi ısırmadan önce. "Sikimi nasıl alacaksın?"

Tek cevabım bir inilti. Şu anda tek istediğim içimde inşa ettiği şey: serbest kalmak, tatmin olmak. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, ne kendi elimle ne de bir başkasının eliyle.

Hayatım boyunca erkeklere rakip ya da müttefik olarak baktım. Hiçbirini bir kez bile gece fantezilerime ait biri olarak görmedim.

O zaman bunun gerçek olmasını hiç istemediğimi fark ettim. Kyle'dan başka biri olsaydı aynı olmazdı.

Bende tüm bu yabancı duyguları uyandıran *kişi o*.

O, uğruna bedenimin bir Anka kuşu gibi küllerinden dirildiği kişidir.

Ve bu gerçeklik yok olmaya mahkumdur.

Tam boşalmak üzereyken Kyle parmaklarını içimden çekip diğer eliyle değiştiriyor.

Dudaklarımda tahrik edici misk kokulu bir şey var. Gözlerimi açtığımda içimde olan parmakların aynısını ağzımda buluyorum.

"Kendini bana emdir. Parmaklarımın temiz olmasını istiyorum."

"Ne-" Parmaklarını içimde makaslarken aynı anda parmaklarını ağzımın içine soktuğunda sözüm kesiliyor.

Ben gidiciyim. Tüm bedenimi saran bir ürpertiyle boşalıyorum.

Kyle çifte saldırısını durdurmuyor, parmakları içimde kıvrılıyor ve diğer parmakları dilime karşı ileri geri kayıyor.

Kendimi onun üzerinde tatmak tamamen farklı bir yakınlık türü, ama orgazmımın kalıntılarıyla savaşırken bile beni rehin tutan tek şey bu değil. Gözlerinin pırıl pırıl mavi denizindeki mutlak sahiplenme duygusu.

"Bu amcık ve bu dudaklar bana ait. *Sen* bana aitsin."

Parmakları dilime bastırırken konuşma şansım yok, sözlerine herhangi bir yanıtım da yok. Şu anda, onun güçlü bedeni tarafından duvara hapsedildiğimde, sadece hissedebiliyorum.

Sadece bırak ve *hisset*.

Kyle parmaklarını içimden çekerek orgazmımın artçı şoklarını yaşamama izin veriyor.

Tek eliyle çözerken kemerin açılma sesi havada dalgalanıyor. Pantolonu bir *vinlamayla* yere düşüyor ve onu boxer külotu takip ediyor. I

gözlerini başka tarafa çeviremeden ağırlaşmış gözlerle aşağıya bakıyor.

Sikini birkaç kez tam olarak görmüş olmama rağmen, o şey beni hâlâ şaşırtmayı başarıyor. Kyle kocaman olduğunu söylerken şaka yapmıyormuş.

Öyle ve şu anda olduğu gibi tamamen erekte olduğunda, damarları ne kadar sert olduğu ile görünür, sanki bir şeyi kırmaya hazır gibi.

Bir şey-ben değil.

Bacaklarımdan birini kaldırıp kalçasına doluyor.

İşte o zaman anladım. Konuşmama izin versin diye parmaklarına karşı mırıldanıyorum ama orta parmağını dilime bastırıyor.

Omzunu iterken dudaklarımdan anlaşılmaz sesler çıkıyor. Başım dönüyor ve muhtemelen yeterince oksijen alamadığım için böyle oluyor.

Sonunda ağzımı bırakıyor, tükürüğüm benden ayrılırken bir çizgi halinde parmağına yapışıyor.

Sanki ilk kez nefes alan yeni doğmuş bir bebek gibi soluk soluğa kalıyorum. Yine de Kyle söyleyeceklerimi beklemiyor. Aletini giriş yerimle hizalıyor, başı içeri giriyor.

Elim gömleğini sıkıyor, tırnaklarım kumaşa batıyor. "C-kondom."

"Siktir et prezervatifi." Kalın kaşları kararmış mavi gözlerinin üzerine çekiliyor. "Sen

Sadece temiz olduğuma ve seni asla bu şekilde incitmeyeceğime güvenmelisin."

"O değil..." Kelimelerim muhtaç bir solukta çıkıyor ve bir an için beynimin az önce ne anlatmaya çalıştığını tamamen kaybetmiş gibi hissediyorum.

Kyle'in üzerimde olması beni etkiliyor.

"Dar amının sikimi boğduğunu hissetmek istiyorum," diye kulağımı tırmalıyor. "Ve onu çıplak hissetmek istiyorum."

Kaba sözleri karşısında vücut ısım bir kademe daha yükseliyor. Zaten önizlemesini gördüğüm için, yatakta bu kadar pis olmasına o kadar da şaşırmamalıydım. Buna hazırlıklı olmalıydım ama yine de istesem de istemesem de beni kendi yörüngesine çekmeyi başarıyor.

"K-Kyle..."

"Sen benim karımsın, Rai. Vücudun sadece ve sadece bana ait. Buna alış." Ve bununla birlikte, tek seferde içime girdi.

Nefesim kesiliyor, o kadar derine iniyor ki onu rahmimin dışında bir yerde ve karnıma çok yakın hissedebiliyorum.

Kalçalarının gücü, uzunluğu ve kalınlığıyla kıyaslandığında bu oyuncak çocuk oyuncağı. O kadar büyük ki beni ne kadar hazırladığı ya da

benimle oynadı. Aletini daha önce görmüş, emmiş ve gırtlığıma kadar almış olmam önemli değil; içimde olması tamamen farklı bir şey.

Yarılmış gibiyim. Acı o kadar gerçek ki, beni her yönden parçalıyor ve çaresiz bir rehine gibi kapıyor.

"Rai," diye seslendi Kyle. "Lanet olsun. Bana bak, Rai!"

Gözlerim az önce kullandığı aksana takılıyor. Geçen seferki gibi - tamamen İngiliz İngilizcesi değil ama yine de yakın geliyor.

Bu küçük dikkat dağıtıcı şey dikkatimi acıdan biraz olsun uzaklaştırmayı başarıyor - sadece birazcık.

Başparmağıyla ağzımı açıyor ve parmağını dilimin üzerinde gezdiriyor. "İçinde tutma. Nefes al."

O zaman içime girdiğinden beri nefesimi tuttuğumu fark ediyorum. Talimatına uydum ve nefes nefese kaldım. Oksijen ciğerlerime ulaştığı anda, içime geri dönen yaşamın gücüyle öksürüyorum.

Ben nefesimi tutarken hareketsiz duran Kyle yavaşça içimde hareket ediyor. Onu içimden çıkarmak niyetiyle iki elimle gömleğine yapıştım. Beni bununla becermesine izin vermemin imkanı yok. *Gerçekten* acıtıyor.

Bir şey beni durdurdu.

Artık mevcut olan tek his acı değil. Kalçalarını yavaşça, erotik bir şekilde döndürüyor ve içimde kıvılcımlar patlarken bedenim onun ritmini takip ediyor.

Acı hissi tamamen yok olmadı ama nefesimi yeniden kesecek kadar derin bir zevkle karıştı.

Kyle ağzımı tekrar açtı. "Nefes al. Sakın bayılma, Prenses."

Burnumdan hava emiyorum ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlatıyorum. İnsanlar ölmek için bunu yapar. Sanki şu anda düzgün çalışmıyormuşum gibi, sanki tek yapabildiğim şeyin hissetmek olduğu en temel formuma indirgenmişim gibi - o kadar çok hissediyorum ki, bunun gücünden çökmek üzereyim.

"Bu kadar kırılğan olacağını hiç düşünmemiştim, karıcığım." Kyle ılımlı temposunu sürdürürken kelimeleri zorluyor ve tenimin her yerinde zevk sarsıntıları yaratıyor. "Sanki tek bir yanlış hareketle seni kırabilirim." Ağzımı bırakıyor ve elini boğazıma götürüyor, bastırıldığında gözleri kararıyor. "Bak, tenin izlerimi ne kadar kolay alıyor, ne kadar kolay morarıyorsun."

Söyleyecek hiçbir sözüm yok - şu anda tutarlı bir yanıt formüle etmek şöyle dursun, doğru dürüst düşünemiyorum bile.

Kyle neredeyse tamamen çekiliyor, sonra tekrar içeri giriyor ve ciğerlerimdeki sık nefesleri kesen yeni bir derinliğe ulaşıyor.

Kalçasında olan bacağım, bunun gücüyle aşağı kayıyor. Gerilmenin acısı hala orada, ama şimdi doğrudan merkezime vuran kötü bir uyarımla karışıyor.

Nefesleri tenimi gıdıklayacak şekilde eğiliyor. "Eğer sikimle doldurulduğunda bu kadar uyumlu olacağını bilseydim, seni uzun zaman önce sikerdim."

Cevap veremeyecek kadar sayıklıyorum ve Kyle buna izin vermiyor. İki elini de kalçalarımın altına sokup beni kaldırıyor, sonra da sonuna kadar sokuyor.

İki kolumu boynuna doluyorum ve bacaklarım geniş sırtına sarılıyor. Bunu yapmazsam düşüp parçalanacakmışım gibi hissediyorum.

"O kadar darsın ki, sikimi boğuyorsun." Kalçalarını yukarı itiyor, ritmini her saniye artırıyor.

Hızı vahşi ve kontrol edilemez. Zaten düzensiz olan nefesim titriyor ve sırtım her itişte duvarda yukarı ve aşağı kayıyor.

"K-Kyle...oh...s-yavaşla..." Konuşmanın zorluğundan sesim titriyor.

Yapmıyor. Aksine, ritmi artıyor ve itişlerinin sertliği de artıyor. "Yavaşlamak için çok uzun süre bekledim."

"Ben... Ben... Tanrım..."

"Bırakın çıksın. Onunla savaşmak yerine, onu hisset... hepsini."

O ana konsantre olmaya çalışıyorum ama bu imkansız. Farklı yönlerden gelen tüm uyarımlar aynı anda bana çarpıyor.

Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak parçalanırken gözlerim Kyle ile çarpışıyor. Orgazm daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Parmaklarının ve oyuncağın getirdikleri bununla kıyaslanamaz bile.

Depremden önce yerin titreşimini hissetmek ve depremin ortasında kalacağımı bilmek gibi bir şey. Ve olan da tam olarak bu. İçten dışa doğru parçalara ayrılıyorum. Serbest bırakılmamın vahşiliği ve yabaniliği ödümü koparıyor ve görüş alanımdaki tek güvenli kişiye tutunuyorum.

Aynı zamanda bu patlamayı ilk patlatan kişi.

Tek bir yanlış hareketle beni kırabilecek kişi, ama aynı zamanda parçalarımı yerden toplayabilecek kişi.

Depremde paramparça olduktan sonra beni yeniden inşa edebilecek kişi. Kyle nefesinin altında o farklı aksanıyla küfrettiğinde ben hâlâ dalgamın üzerindeydim. Sırt kasları bacaklarımın altında sertleşiyor ve ılık bir sıvı iç duvarlarımı kaplıyor.

Gözlerimi irkilerek yavaşça kapattım. İçime boşaldı.

Bu konuda kavga edecek enerjim olmadığı için titreyen parmaklarımla omuzlarımı tutmaya devam ediyorum.

Kyle içimden çekiliyor ve bunun kaybını, dolmamanın boşluğunu gerçekten hissedebiliyorum. Beni sallanan ayaklarımın üzerine yerleştiriyor ve ayaklarım beni dik tutamayınca boğazımdan kavırıyor.

Sadece Kyle beni normal bir insan gibi omzum ya da kolum yerine boğazımdan tutarak ayakta tutabilirdi.

Hâlâ ayaklarının dibinde duran pantolonunu çıkarıyor ve diğer eliyle gömleğinin düğmelerini açarak yağsız kaslarını ortaya çıkarıyor. Etrafımda dolanarak geçirdiği onca geceden, kaslarının sert ve gergin olduğunu biliyorum.

Karnının alt kısmında bir hançerin üzerinde kıvrılan bir yılan dışında göğsünde dövme yok.

Görüntü dehşet verici ama aynı zamanda güçlü ve kendi tarzında güzel; bu da ironik bir şekilde Kyle hakkında edindiğim ilk izlenime benziyor.

Ben onu süzerken, o beni izlerken gözleri ham bir sahiplenmeyle ısınıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve dikkatini çeken şeyin ne olduğunu anladığımda yanaklarım yanıyor.

Şimdi ayaktayım, döllerini ayaklarıma ulaşana kadar kalçalarımla arasından damlıyor. Hem onun döllerini hem de kendi sularıyla kirlenmiş durumdayım.

Konsolun üzerindeki mendillere uzanmaya çalışıyorum ama Kyle boğazımı tutarak beni yerimde tutuyor. "Bırak onu. Döllerimin bacaklarından aşağı damlamasını izlemek hoşuma gidiyor. Seni ne kadar kirlettiğimi görmek hoşuma gidiyor."

"Böyle şeyler söylemeyi kes." Azarlamaya çalışıyorum ama mırıltı olarak çıkıyor.

"Neden? Şimdiden açtın mı?" "Hayır!"

"Evet, öyleyim." Kyle beni kollarının arasına alıyor ve gözümü bile kırpamadan yatağa fırlatıyor.

Üstümde sürünüyor, vücudu benimkini örtüyor.

Ellerimi göğsündeki sert çıkıntıların üzerine koyuyorum. "Daha yeni geldin."

Aleti girişimi dürtüyor. "Ve ben daha fazlası için hazırım."
Gözlerim açılıyor. "şimdiden mi?"
"şimdiden. Seninle işim bitmeye yakın bile değil."

K Y L E

I Erken kalk.

Aslında uyuduğumdan değil.

Bütün gece adrenalin dalgası içindeydim ve tek yaptığım şey Rai'yi tekrar tekrar almanın en iyi yolu olduğunu düşündü.

Üçüncü raunttan sonra bayıldı. Durmam için bana yalvardıktan sonra içine girdiğimde daha fazlasını istedikten sonra vücudu dayanıklılık savaşını kaybetti ve sonunda kendinden geçti.

Dirseğime yaslanıyorum ve onun uyuyan çıplak halini seyrediyorum. Uyurken çok uysal görünüyor, o küçücük yüz hatları ve ince vücudu o kadar kırılğan ki, porselen bir bebek gibi parçalara ayrılabilirler.

Ama yıkıcı düşünceler yerine, yapmak istediğim tek şey onun o hassas tarafını korumak - sadece bana gösterdiği tarafını. O tarafını serbest bırakmak istediğinde başvurduğu kişi olmak istiyorum. Çünkü dışarıdan ne kadar sert davranırsa davranırsın, içten içe hala şefkatli. Hâlâ çok fazla şey hissediyor ve bir o kadar da acı çekiyor.

Dünkü keskin nişancı saldırısından sonra, arkasındaki kırmızı noktayı gördüğümde onu kaybedeceğimi düşündüm, her şeyin daha başlamadan biteceğini sandım.

Kalbim hiç o anki kadar sıkışmamıştı. Bedenimi ne zaman kalkan olarak kullandığımı düşünmedim bile, çünkü o anda önemli olan tek kişi bu ateşli kadındı.

Ne kadar ararsak arayalım ne Flame ne de ben keskin nişancıyı bulamadık. İlk başta Flame'in tatsız bir şaka yapıyor olabileceğini düşündüm ama tüfeği tanıma uymuyordu. Lazer hedeflemeli olanları asla kullanmayız. Kendimizi fark ettirmek bize göre değil.

Ama onu parmaklarımın arasından neredeyse kimin kaçırdığını bulacağım ve bulduğumda hiç doğmamış olmayı dileyecek.

Benim gözetimim altında kimse Rai'ye zarar veremez.
Benden biri bile. Dudaklarımı alnına değdiriyorum ve o da bir iç çekiyor.

Cinsel bir ses bile değil, ama aletim hayata geri dönüyor ve sunağında başka bir tapınma seansı talep ediyor.

Dudakları ayrılmış, aralarında sikimin olması için yalvarıyor.

O uyurken bunu yapamayacağım için, çarşafı iterek yataktan aşağı kayıyorum ve dizlerimin üzerinde ayakucuna yerleşiyorum.

Bacaklarını ayırırken, bacaklarının arasında kurumuş tohumumu görünce içimi hayvani bir sahiplenme duygusu kaplıyor.

Kendini temizlemeye çalıştı ama benim sahipliğimin kanıtlarını silmesine izin vermedim. Sonunda uyku savaşını kaybettiğinde bunu unuttu.

Parmaklarımı kalçalarının ipeksi teninde gezdiriyor, onu süslediğim her bir morlukta duruyorum. O benim tuvalim ve ona dokunacak tek fırça benim.

Onu izlerken, yayılmış ve işaretlenmiş, ona tekrar sahip olma ihtiyacı derimin altında dalgalanıyor ve kemiklerime çarpıyor. Bunun bir saplantı mı yoksa bir bağımlılık mı ya da her ikisi mi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim bu dürtünün beni içten dışa yaktığı.

Bu karanlık ve planlarım göz önüne alındığında muhtemelen yanlış, ama şu anda doğru ya da yanlış umurumda değil.

Hiç yapmadım.

Onu yavaşça kenara kaydırıyorum ve bacaklarını omuzlarımın üzerine yerleştiriyorum.

Kendinde değil ve kıpırdamıyor bile.

Parmaklarımla kıvrımlarını ayırıp dilimi doğrudan içine sokuyorum. Şimdiye kadar sahip olduğum en lezzetli şey: tatlı, biraz naif ve beni çıldırtacak kadar alıngan.

Rai yataktan fırlıyor, gözleri açılırken dudaklarından bir inilti dökülüyor. Önce şaşkın bir ifadeyle çevresini inceliyor. Sonra parlak mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda genişliyor.

"K-Kyle...? Nesin sen...oh, *kahretsin...*" Başparmağım ve işaret parmağımın klitorisini kızdırıp girişini sikerken sözleri kesiliyor.

Sırtını eğiyor ve muhteşem göğüsleri benim seyir zevkim için havada asılı kalıyor. Parmakları saçlarıma yapışıyor ve saçlarımı çekişinin acısıyla kendimden geçiyorum. Orgazmıyla savaşıyor ve kaybediyor.

Ritmim hızlandıkça inlemeleri de artıyor. Uzun süre dayanamıyor. Dayanamaz.

Adımı haykırırken başı geriye düşüyor. Ama sonra, orgazmını atlatırken bakışları benimkine dönüyor, sanki göz temasını kesmek istemiyormuş gibi.

Benim prensesim olmasının bir sebebi var.

"Boşaldın mı?" Kıvrımlarına karşı konuşuyorum, tatlı tadını dudaklarımdan yaladığımı gördüğünden emin oluyorum. "Daha yeni başlıyordum."

"Yine mi?" Sesi hafif uykulu, hafif tahrik olmuş ve bunun neden bu kadar tahrik edici olduğunu bir bilsem.

"Tekrar ve tekrar." Amına öpücük üstüne öpücük konduruyorum. "Ve tekrar lanet."

Yüzü pembenin soluk bir tonuna dönüyor. "Beni orada öpmeyi bırak."

Vücuduna tırmanıyorum ve her iki bileğini de başının üzerine hapsediyorum. "O zaman seni buradan öpeyim mi?"

Onu nefessiz bırakan bir sertlikle dudaklarını yakalıyorum. Onu sadece öpmekle kalmıyorum, onu tüketiyorum. Dilini emiyorum, derisi neredeyse kırılana kadar ısıyorum, sonra inleyene kadar dudaklarına yapışıyorum.

Takıntı. Bu takıntılı olmaya çok yakın.

Ve öyle olduğum için de duramıyorum. Aramıza uzanıyorum ve sikimi onun girişine yerleştiriyorum.

Rai bir şey söylemeye çalışıyor ama dudaklarını bırakmıyorum. *Bırakamıyorum. Sanki* etrafım kapkaranlık ve görebildiğim tek ışık, duyabildiğim tek ses, tüm vücudumla tadabildiğim tek kanlı şey o.

Taşaklarımı içine sokarak yatağın üzerinde kaymasına neden oluyorum. Parmakları avucunun içine batıyor ve ağızma doğru ciyaklıyor ama geri çekilmeye çalışmıyor.

Kendime onun acı çektiğini, benim iri olduğumu, ona karşı ağırdan almam gerektiğini söylemeye çalışıyorum ama onu yanıma aldığım anda canavar gibi doğam kontrolü ele alıyor ve yapabileceğim tek şey ona sahip olmak, onu sahiplenmek, onu kelimenin tam anlamıyla kendime bağlamak oluyor.

İticilerim yavaş başlıyor çünkü onu bundan daha fazla incitmek istemiyorum. Kendime hakim olma konusunda kusursuz bir sicile sahip olsam da, söz konusu bu kadın olduğunda bunların hepsi geçersiz ve hükümsüz.

Karım.

O artık benim karım.

Tek yapmak istediğim, kötü ve çirkin yönlerim de dahil olmak üzere kendimi tamamen onun üzerine bırakmak ama bunun sadece benim hakkımdaki şüphelerini doğrulayacağını ve beni terk etmesi için ona bir teşvik sağlayacağını biliyorum.

Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım: Onu kendimin yapıyorum, çünkü o kadar bencilim, çünkü bana dağıtılan kartlar berbat.

İticilerim derin ama telaşsız, onu yatağa doğru dillerken vücudunun benimkiyle sinerji içine girmesine izin veriyorum. Bacaklarını kıcıma dolayarak beni içine hapsediyor.

Bu benim ritmimi arttırmam için bir ipucu. Ellerini bırakıyorum ve onu ensesinden tutup kaldırıyorum, böylece kalçalarımın üzerine oturuyor. Bu pozisyon bana daha fazla yer açıyor ve ona sert ve hızlı bir şekilde giriyorum, karın kaslarım her itişte sıkılaşıyor.

Kollarını bana doluyor, ağzı açık kalıyor. Dudaklarını yakalıyorum, onu öyle sert sikiyorum ki neredeyse düşecek.

Rai bir çılgınlıkla boşalıyor, iç duvarları sikimin etrafında kenetleniyor ve beni ona katılmaya davet ediyor.

Ve ona katılıyorum.

Kendi orgazmım tüm bedenimi kaskatı keserken lanet okuyorum. Rai'nin içine her boşaldığımda bir kara büyü oluşuyor. Ona doyamıyorum, asla.

Tam içine boşalırken Rai beni itmeye çalışıyor.

"Kıpırdama," diye inledim. "Tabii memelerini döllerimle boyamamı istemiyorsan."

Çılgınca başını sallıyor. "D-do it."

Sik beni. Gerçekten göğüslerine boşalmamı mı istiyor? Bu fikri ilerisi için saklamam gerekecek, çünkü artık çok geç.

İçini boşaltıyorum, iniltelerim havada yankılanıyor. Beni anında emip kurutacak güce sahip.

Elim boğazının etrafından gevşiyor ve onu yaptığım yapışkan pisliği görmek için çekiyorum. Bu hızla en sevdiğim manzara olmaya başladı.

Rai de benimle birlikte kendine bakıyor ama benden farklı olarak yüzü solgun, ifadesi donmuş.

"Hey..." Ona elimi uzattım. "Neyin var?"

Elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor ve yataktan sendeleyerek kalkıyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve sonra tekrar ayağa kalkıyor. "Pislik."

Tehditkar bir şekilde gülümsüyorum. Birdenbire ne oldu ona? "Bu seninle sevişmek için bir davet mi, Prenses?"

Bir yastık kaptı ve bana vurdu. "Sana içime girme demiştim."

Yastığı aramızda tutuyorum, sonra onu yaklaştırmak için çekiştiriyorum. "Bana yapmamı söyledin. 'Yap' her yerde olabilir ve artık çok geçti."

Ağır ağır nefes alıyor, göğüsleri yükselip alçalıyor ve o pembe meme uçları emilmek, ısırılmak ve işaretlenmek için yalvarıyor. Onu altımda çevirip yeniden yutmayı ne kadar çok istediğim yerine öfkesine odaklanmaya çalışıyorum.

Sanki Rai düşüncelerimi hissediyor. Yastığı bırakıp hışımla banyoya gidiyor ve kapıyı arkasından kilitliyor.

Çenem sıkıştı. Bu alışkanlığı bırakmak zorunda. Benden saklanamaz ya da kendini benden uzak tutamaz.

Artık değil.

Ama önce, onu bu kadar kızdırmanın şeyin ne olduğunu öğrenmeliyim.

Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir.

I kapıyı çarparak kapattım ve kendimi bırakarak ona yaslandım.
Bacaklarım beni ancak dik tutabiliyor ve az önce yaşadığım korkutucu derecede güçlü boşalmadan dolayı göbeğim hala nabız gibi atıyor.

Çıkış yolu olmayan kapana kısılmış bir hayvan gibi sertçe nefes alıyorum. Kendimi sakinleştirmek için umutsuz bir çabayla titreyen iki elimle yüzümü kapatıyorum.

Kendime gelmeliyim ve hemen kendime gelmeliyim.

O pisliğin, o vahşinin bana bu kadar açık bir şekilde sahip olmasına nasıl izin verebildim? Sanki böyle bir zevk için yıllardır bekliyordum gibi her saniyesinden nasıl zevk alabildim?

Hiç gitmedim, değil mi?

Gözlerimi kapattıkça, dün gecedен ve bu sabahтан kalan görüntüler daha da sertleşiyor.

Önce onu öptüm.

Hiçbir çıkış yolu olmayan bu sonsuz döngüyü başlattım ve şimdi, batırdığımın kanıtı hala kalçalarımın arasından damlıyor.

Kyle hiç geri durmadı. Aldı, aldı ve karşılığında ne verdi? Evet, işte benim yıkımım ve şu anda bir korkak gibi saklanmamın nedeni bu.

Hain içim hâlâ daha fazlası için yalvarırken, nefret etmişim gibi davranmam.

Bana ne yapıyor böyle?

Kapının diğer tarafından bir hışırtı geliyor ve donup kalıyorum, onu görmeme ya da sesini duymama bile gerek kalmadan onu hissediyorum. Açıklanamaz bir şekilde ona uyumluyum, görünmez ipler beni her zaman ona doğru çekiyor.

"Rai... kendini benden uzak tutma konusunda ne demiştim? Kapıyı aç." Sözlere ölçülü -hatta sakın- ama altındaki tehditkâr tonu hissedebiliyorum.

"Beni yalnız bırakın."

"Eğer açmazsan, o lanet şeyi kıracağım."

"Sadece... bırak beni," diye mırıldanıyorum ve bakışlarım yüzüğe takılıyor - tüm bu karmaşanın nedeni, kaderimin hiçbir çıkış yolu olmadan mühürlenmesinin nedeni.

"Üç kadar sayacağım. Bir, iki..." Sert bir şey çarpınca geri çekilme şansım bile olmadı.

Sağlam kapı çarparak açıldığında öne doğru sıçırıyorum, eklemleri neredeyse yerlerinden sökülüyor.

Kyle girişte, savaştan çıkmış görkemli bir savaşçı gibi çırılçıplak duruyordu. Güçlü olduğunu biliyordum ama sanırım gerçekte ne kadar güçlü olduğunu hiç fark etmemiştim. Gerçi yataktaki gücü bana onun doyumsuz dayanıklılığı hakkında bir fikir vermeliydi.

Panter gibi bir çeviklikle banyoya giriyor, ayakları beyaz fayanslarda en ufak bir ses çıkarmıyor. İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum. Gözlerinin derinliklerinde korkutucu bir şey var. Beni becerirken de vardı ama arkasındaki anlamı çözemiyordum.

O zaman tam olarak öfke değildi ama şimdi ona yakın görünüyor. Her iki durumda da Kyle'ın bu versiyonuyla kafa bulmak istemiyorum, özellikle de çıplak ve en savunmasız halimdeyken.

"Beni dışarıda bırakamazsın demedim mi?" diye soruyor, midemi düğümleyen aldatıcı bir sakinlikle.

Ayağımın arkası düşün girişinin kenarına takılıyor. İçeri girebilmek için bir bakış atıyorum. Muhtemelen kendimi kapana kısıtırıyorum ama o bana bu şekilde yaklaşırken tek seçeneğim bu.

Tekrar başımı kaldırdığımda Kyle'ın boyu görüşümü engelliyor. Gözlerindeki o öfkeli bakışa, arkalarındaki onaylamayan duygulara hapsolmuş durumdayım.

Beni boğazımdan yakalıyor ve sırtım duvara değene kadar itiyor. Nefesim daralıyor ve kanın yüzüme hücum ettiğini hissedebiliyorum. Tutuşunda cinsel bir şey yok. Ham ve tehdit etme amaçlı. "Benden kaçamazsın ya da saklanamazsın. Anladın mı lan?"

Ellerini pençeliyorum, ama bu sadece hava sızmayana kadar kavramasını sıkılaştırmasına neden oluyor. Bu sadece enerjimi tüketeceği için mücadelelerim durma noktasına geliyor. Fiziksel güce sahip olan o ve eğer onunla bu konuda savaşsam, sadece kendimi öldürtürüm.

Dedushka'nın savaşlarını seçmekle ilgili sözleri beni yerimde sabit tutuyor. "Dedim ki... anlaşıldı mı?"

Hareketsiz kaldığımda, diğer eliyle saçlarımı tutuyor ve beni başımı sallamaya zorluyor.

"Evet, anlıyorum. Evet, senden kaçmayacağım. Şimdi söyle." Boynumdaki tutuşunu gevşetiyor ve ben de bol bol hava yutuyorum, bana getirdiği hayatla boğuluyorum. Nefesimi toplamam uzun saniyeler alıyor.

"Siktir git," diyerek ona ters ters bakıyorum. "Önce sen kaçmışken benden bunu talep etmeye ne hakkın var? Beni *ilk* sen terk ettin!"

"Peki buradaki amacın ne? İntikam olarak beni terk etmeyi mi planlıyorsun?"

"İnan bana, eğer intikam almayı aklıma koyarsam, seni terk etmem senin için en kolay çıkış yolu olacaktır."

"Rai... benim lanet sabrımı test etme."

"Ya da ne? Ya da ne? Benden zaten çok şey aldın. Bunu tekrar yapmana izin vereceğimi sanıyorsan, Rai Sokolov'u tanımıyorsun demektir." Göğsünü itiyorum ama hem boğazımı hem de saçlarımı tutuşu beni yerimde hapsediyor.

"Küçük bir şeyi unuttunuz, Bayan Hunter. Artık benim karımsınız." "Bu sizi benim patronum yapmaz."

"Bunu göreceğiz." Parmağıyla boğazımın çukuruna vuruyor ve elini biraz gevşetiyor. "Lanet olsun. Çok kolay morarıyorsun."

Vücuduma bakıyorum ve hemen pişman oluyorum. Boynumda, göğüslerimde, kalçalarımında ve uyluklarımda çürükler, morluklar ve parmak uçlarının izleri var. Artık vücudumu tanıyamıyorum bile. Sanki beni çoktan terk etmiş ve Kyle'a gitmiş gibi.

"Bırak gideyim." Onu itmeye çalışıyorum.

Beni duvarla arasına hapsediyor. "Bana neden yatağı o şekilde bırakıp banyoya saklandığını söylemeden olmaz."

Olanların hatırlattıkları bir anda içime çarpıyor: güç, terk edilmişlik, yakıcı zevk ve dayanılmaz acı.

"Neden bilmek istiyorsun? İstediginizi zaten aldınız."

"İstedimizi aldık. Olanlardan bir saniye bile hoşlanmamış gibi davranmaya çalışma."

"Sana prezervatif takmanı söyledim. İçime girmemeni söyledim."

Gözlerini kısar. "Bütün bu yaygara bunun için mi? Prezervatif mi?"

"Yaygara hamile kalmakla ilgili. Ben doğum kontrol hapı kullanmıyorum." Sonunda sesim kısılıyor ve gözümü ondan kaçırıyorum.

Kyle saçımı tutuşunu kullanarak dikkatimi onun günahkâr güzellikteki yüzüne, *ifadesiz suratına* geri getiriyor. "Ve bundan çok mu nefret ediyorsun?"

"Tabii ki biliyorum! Akli başında kim bu dünyaya bir çocuk getirir ki? Hem de kimsenin hakkında hiçbir şey bilmediği bir babayla. Ya bir gün uyandığımda sen yanımda olmazsan?" İçimdeki her şeyi ağzımdan kaçırmadan önce duruyorum. Geçen sefer tek başıma zar zor hayatta kaldığımı. Bunu tekrar yapamayacağımı, özellikle de masum bir ruh söz konusuysa.

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" Sesi kızgın değil, daha çok şaşırılmış gibi ve bu beni daha da sert vuruyor.

"Ne düşünebilirim ki? Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. *Hiçbir şey. Dedushka'nın* senin hakkında söylediği tek şey saygın bir katil olduğun, hepsi bu. Kimsin sen, Kyle? Ailen kim? Gerçekte nerelisin? Gerçek soyadın ne? Kyle senin gerçek adın mı, yoksa sen gittikten sonra yaşamak zorunda olduğum bir başka 'siktir git' mi?"

"Kendi sözlerine göre beni umursamayan biri için çok fazla soru soruyorsun."

Yıllardır biriken tüm kaosu ifşa etmemek için dudaklarımı büzüyorum. Eğer bunu yaparsam, beni ne kadar incittiğini anlayacak ve ona bir daha asla üzerimde böyle bir güç vermeyeceğim.

"Sadece şunu bil Kyle: Sana asla güvenmem. Ne şimdi, ne de gelecekte."

Sinir bozucu bir sessizlikle beni izlemeye devam ediyor ama hiçbir şey söylemiyor. Sorularıma cevap vermeye ya da yakınlaşmaya bile çalışmıyor. Benden kilometrelerce uzakta olmaktan memnun, oysa şimdiye kadar yaşadığımız en yakın an onun bedeninin benimkine battığı andı.

Bu bilginin beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum ama içimi binlerce kesik gibi açıyor. Kanıyorum ama o bunu görmüyor. Boğuluyorum ama nefes almama asla izin vermiyor.

"Bırakın gideyim." Sesim uyuşuk, monoton. "Duş almam ve ertesi gün hapı almam gerek."

Şaşırtıcı bir şekilde beni bıraktı. Bir şey söylemesini bekliyorum, herhangi bir şey, ama arkasını dönüp gidiyor. Kapıyı kapatmıyor ama arkasında bıraktığı boşluk sessiz banyoda yankılanıyor.

Kurumuş döllerini kalçalarımın arasından silerek ve gözlerime hücum eden yaşları tutarak fokur fokur bir duş alıyorum.

O adam yüzünden ağlamayacaksın Rai. Bir daha olmaz.

Dedushka'yı, babamı ve annemi, kaybettiğim ve bir daha asla sahip olamayacağım insanları düşünürken gözlerimi kapatıyorum ve akıntının beni tamamen kaplamasına izin veriyorum. Reina bile bazen çok uzak geliyor. Aslında çoğu zaman öyle.

Ailemden saydığım insanları kaybetme konusunda uzman gibiyim. Sergei de gidecek. O zaman sadece ben ve Ana kalacağız. Yapayalnız.

Ben evliyim ama Kyle'ın kapalı bir kasa olarak kalmasının bir önemi var mı? Her seferinde beni terk edeceği hissinden kurtulamıyorsam bunun bir önemi var mı?

İç çekerek duştan çıktım ve havluya sarındım.

Kyle'ı odada bulamadım. Dolabın içinde, küçük bölümünün önünde duruyor, üzerinde sadece boxer var.

Ayaklarım girişte duraksıyor, oraya girip girmemeyi düşünüyorum.

"Ben ısırمام," diyor bakışlarıma karşılık vermeden.

"Evet." Yaklaşıyorum, böylece paralel bir çizgide duruyoruz.

"Bildiğim iyi oldu, eğer hamileysen çocuğumuzu koruyabilirsin."

"Hamile değilim." Basit ve uyumlu bir iç çamaşırı takımı çıkardım.

"Bunu bilemezsin." Ayaklarını siyah pantolonunun içine sokarken bana bakıyor.

Külotu havlunun altından bacaklarıma doğru kaydırıyorum. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Ertesi gün hapının aslında çocuk oluşmuşsa onu öldürdüğünü biliyorsun, değil mi?"

"Birini suçlu hissettirmek istiyorsanız, ayrılmaya niyetli olduğunuzu göz önünde bulundurarak belki de kendinizden başlamalısınız."

"Bunu ben söylemedim. Senin güven sorunların söyledi."

"Güven sorunu mu?" Havluyu atıyorum ve sütyenimi yerine oturtuyorum. "Sence sebepsiz yere mi ortaya çıktılar? Bir gün orada oturuyordum ve gökten üzerime mi düştüler?"

"Mesele şu ki, onlara sahiptin." Bir gömlek giyiyor ve düğmelerini iliklemek için acele etmiyor. "Onları bebeğimize geçirme."

"Bebek falan yok."

Bir omzunu kaldırıyor. "Bildiğiniz kadarıyla." "Bu bir gerçek."

"En azından birkaç hafta sonra bebeğimiz karnında güzelce büyüyene kadar bunu bilemeyeceksin."

"Sonra ne olacak? Benimle birlikte doğum derslerine katılan ve bana ayak masajı yapan müşfik bir baba mı olacaksın?" Alay ediyorum.

"İhtiyacınız olan buysa, elbette."

Dudaklarım aralanıyor ve elbisemin kolunu omzuma atarak duraklıyorum. "Böyle şeyler söylemeyi kes."

"Ne gibi? Senin ve bebeğimizin yanında olacağım gibi mi? Ona iyi geceler masalı okuyacağım, sonra da gelip seni yatak odamızda becereceğim gibi mi? Bu tür şeyler mi?"

"Evet, bu tür şeyler. Yalan söylemeyi bırak."

Önümde duruyor, gömleğini pantolonunun içine sokuyor ve parmaklarını saçlarında gezdirerek saçlarını kendi iradesine boyun eğmeye zorluyor. Sonra beni rahatça çeviriyor ve elbisemin fermuarını çektikten sonra kulağıma fısıldıyor: "Kendine yalan söylemeyi bırak."

Dolaptan çıkmak için onu itiyorum ama bana bakıyor. "O kadar hızlı değil."

Onunla yüzleşirken inliyorum. Elinde oyuncak var. *Tabii ki elinde.*

"Buna bir zaman sınırı koyuyorum." Çenemi çıkardım. "Zaman sınırı mı?"

"İki hafta içinde, üzerinde anlaştığımız bilgileri bana vermezsen, içime oyuncak falan sokamayacaksın."

"Ama içindeki oyuncakları seviyorsun."

"İstemiyorum. Elit grubun diğer üyelerinin önünde beni zayıf göstereceklerdir."

"Ve sen bundan her şeyden çok nefret ediyorsun," diye bitiriyor, sesi sakın. Boğazımı temizliyorum ama bir şey söylemiyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Ama yine de hoşuna gidiyor."

"Mesele bu değil. Kardeşlikteki konumum önemli." "Ya toplantılar sırasında oyuncağı açmazsam?"

"Yapmaman gerektiği gibi. Ayrıca üzerinde mutabık kaldığımız anlaşmayı da onurlandırmanız gerekiyor."

"Zaten öyleyim. Neden her zaman Adrian'la birlikte İtalyanlara yalakalık yaptığımı sanıyorsun?"

Lucianos'ların malikânesinde Emilia'yı görerek vakit geçirdiği düşüncesi beni itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız ediyor. "Hmph."

"Bu ne içindi?" "Hiçbir şey için."

"Zihninizi okuyamıyorum, bu yüzden bana ne düşündüğünüzü söylemezseniz, ona göre hareket edemem."

"Hiçbir şeyin hiçbir anlamı yoktur."

"Sen öyle diyorsan." Maskelenmeden önce çenesinde bir kas sıkıştı.
"Elbiseyi kaldır ve orada tut."

"Ağrım var." Pazarlık etmeye çalışıyorum ve bunda ciddiyim. Dün gece ve bu sabah beni acımasızca becererek nasıl mahvettiğinden dolayı zar zor yürüyebiliyorum.

"Bu seni rahatlatacak. Şimdi kaldır."

Bunu yapıyorum, oyunağı içime sokarkenki görüntüsüne kapılmamak için duvara bakıyorum, bu onun her zaman benimle olduğunu hatırlatıyor.

Beni belimden tutuyor ve ereksiyonunu karnımda hissettiğimde ürperiyorum. Adam hiç doymuyor, yemin ederim.

Beni serbest bırakıyor ama sadece külotumu dizlerime kadar indirebilmek için, sonra bacaklarımı ayırıyor ve kıvrımlarımı okşuyor. Dokunuşunun bu kadar tanıdık olmasından, bu kadar bağımlılık yapıcı ve uyarıcı olmasından nefret ediyorum ama en çok nefret ettiğim şey, o gittiğinde bunu ne kadar özlediğim.

Islaklığımı amımdan arka deliğime doğru kaydırıyor ve başparmağını girişe doğru bastırıyor.

"Ne yapıyorsun?" "Bir şeyi test ediyorum. Kıpırdamadan dur."

Başparmağını içeriye doğru bastırana kadar neler olduğunu anlamıyorum.

Bu küçük bir saldırı ama sinir katsayım patlıyor.

"K-Kyle!" Kısmen mahcup, kısmen -ve garip bir şekilde- tahrik olmuş bir halde fısıldayarak bağıyorum.

"Mmm. Buran da çok dar ama merak etme, seni iyi bir prenses gibi sikimi kığına almaya hazırlayacağım."

Ben itiraz edemeden oyunağı amıma soktu. İçime giren aletini hatırladıkça irkiliyorum. Acımasız itişlerinin ve vahşi sikişinin anılarıyla sarsılıyorum.

O görüntüleri kovalamak için gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda Kyle külotumu bacaklarımdan yukarı kaldırıyor. Ondan uzaklaşıyorum, işi kendim bitiriyorum ve konsoluma gidiyorum.

Sergei ve diğerleriyle sabah toplantımız olduğu için Kyle'ın önden gitmesini bekliyorum ama ben saçımı ve makyajımı yaparken o dizüstü bilgisayarının arkasında oturuyor. İşim biter bitmez yanıma geliyor.

"Gölgem olmak zorunda değilsin," diyorum odadan çıkarken.
"Korunmaya ihtiyacım yok."

Kaşlarını kaldırıp sırtıyor. "Ama bebeğimizin var."

"Şunu keser misin?"

"Neyle? Kız ya da erkek bebeğimizin senin içinde büyüdüğünü mü?"

Tam ona vurmak üzereydim ki bir varlık dikkatimi çekiyor. Adrian ikinci katın küçük salonunda duruyor, her zamanki şık takım elbisesini giymiş, parmaklarını kalçasına vuruyor. Buraya sadece aile üyeleri ve onların korumaları girebilir. Diğerleri sadece izin aldıklarında gelirler.

Adrian böyle bir şeyi onaysız yapacak bir tip değil ve burada bulunmasının nedeninin endişe verici olduğunu da bu şekilde anlıyorum.

Onun önünde durduk ve ilk ben konuştum. "Burada ne yapıyorsun, Adrian? Her şey yolunda mı?"

Gözleri bana doğru parlıyor, titriyor, sanki Damien'ın manik nöbetlerinden birine girmek üzereymiş gibi. Ama sonra tepkisini içine atıyor ve her zamanki sakin tonuyla konuşuyor. "Dün ne oldu?"

"Sergei'ye çoktan bilgi verdim."

"Bunu senden duymak istiyorum. Hiçbir şeyi atlama."

Adrian ayrıntılara çok önem verdiği ve anlatılanları olaya tanık olan kaynaktan dinlemeyi tercih ettiği için bu bir sürpriz değil. "Şey, Lia ve ben girişin yakınında duruyorduk, o sırada alnında bir nokta gördüm. Ben onu aşağı ittim, Kyle da beni iterken sessiz mermi başının üstündeki kapıya isabet etti."

"Başka ne var?" "Hepsi bu kadar."

Adrian beni kolumdan öyle sert kavırıyor ki irkiliyorum. "Ne. Else. Rai? Bir şey gördüğüne emin misin? Birini mi?"

Kyle Adrian'ın kolunu tutup benimkinden ayırıyor, yüz ifadesi kapalı. "Sakın bir daha karıma elini sürme. Bunu zaten söyledi, o yüzden hepsi bu."

Adrian, Kyle'ın aşılmaz bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verir. Kendi silahları ve taburlarıyla aralarında bir bakış savaşı patlak verir.

"Gerçekten hepsi buydu," diyorum gerginliği dağıtmak için. Adrian'a ilk kez böyle tanık oluyorum.

"Sonra ne oldu?" Kyle'la göz temasını kesip ona odaklanıyor

Be

n. "Planladığımız gibi toplantıya girdik."

"Peki Lia hiçbir şey yapmadı mı?"

"Ne yapması gerekiyordu...?" Sözümü kesiyorum. "Bekle, travma sonrası stres bozukluğu mu yaşıyor?"

Gözlerini bana dikti. "Neden böyle söyledin?"

"Sebebi yok." Görünüşe göre onun bilmesini istemiyordu, bu yüzden onu şu anda korkutucu görünen Adrian'a satmayacağım. "Hadi diğerlerine katılalım."

Sergei ve dört kralı yemek masasının etrafında otururken buluyoruz. Vlad bizi eşikte karşıyor ve içeri kadar takip ediyor.

İçeri girer girmez Kyle sandalyeyi benim için çekti.

"Kendim yapabilirim," diyorum.

"Sadece bebeğe zarar vermemen için dikkatli davranıyorum."

Sessizlik odayı dolduruyor ve kalbim neredeyse yerinden fırlayıp yere dökülüyor.

"Bebek mi?" Sergei'nin gözleri maskesiz bir ilgiyle açılıyor. "O değil-"

"Sanırım bekliyoruz, *Pakhan*." Kyle herkesin önünde elini karnıma koyarak sözümü kesiyor ve gülümsüyor. "Annene iyi davran, ufaklık."

Tebrikler masanın üzerinde uçuşuyor ve Kyle bana sırtarak tebrikleri kabul ediyor. Sonra kulağıma fısıldıyor, "Ertesi gün hapı yok. Herkesi hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, değil mi Prenses?"

İşte bu kadar. Onu öldüreceğim.

A Birkaç gün sonra Sergei iyi haberi kutlamak için bir toplantı düzenler.
Şaka değil.

Neden bu kadar ileri gitmesine izin verdiğimi ya da Kyle'ın manipülasyonlarının beni geri dönüşü olmayan bu noktaya getirmesine nasıl izin verdiğimi bilmiyorum ama toplantı sırasındaki o tek suskunluk anı, herkesin iyi dilek ve tebriklerle üzerime çullanmasına yetti.

Sonra Ana aşağı indi ve mutfakta arı gibi çalışarak bana besleyici yiyecekler hazırladı ve beni oturttu.

Sergei beni her gördüğünde gülümsemeyi bırakmıyor. Bu hayatta kendi torunlarıyla asla tanışamayabilir, bu yüzden görünüşe göre bu rüyayı benim aracılığımla yaşıyor.

Ne kadar ayak diresem ve bunun doğru olmadığını haykırmak istesem de Sergei'nin yüzündeki sevgi dolu ifadeyi silemedim. Son zamanlarda çok mutlu görünüyor, dingin, sanki hayatındaki son rolü nihayet yerine getiriyormuş gibi. Artık kötü öksürükleri bile yok.

Kyle'ı öldürmek için ne kadar plan yapmış olursam olayım, ona zarar verecek kadar zalim değilim.

Şu anda Sergei'nin hazırladığı büyük akşam yemeği için yemek masasının etrafında oturuyoruz. Bu kez, her tugayın en yüksek rütbeli muhafızları ve masanın uzak ucunda oturan 'katiller' de dahil olmak üzere herkes hazır bulunuyor.

Pakhan her zaman tüm kardeşliği akşam yemeğine davet etmez, bu da bunun çok özel bir durum olduğu anlamına gelir. Mutfak personeli kuzukulağı çorbasından özel çeşitlere kadar her türlü geleneksel Rus yemeğini hazırlamıştır.

köfte ve etli ana yemekler. Söylemeye gerek yok, masa dolup taşıyor. Ancak kimse tabağına dokunmuyor, Sergei'nin izin vermesini bekliyor.

Yavaşça ayağına kalkıyor ve bunun öksürüğünü tetiklememek için olduğunu biliyorum. Son zamanlarda daha iyiye gidiyor ama nöbet geçirdiğinde kötüleşebiliyor. Sergei elinde bir bardak birinci sınıf votka tutuyor. "Sokolov ailesine katılacak yeni üyeyi kutlamak için burada toplandık. Rai ve Kyle'ımız hızlı çalışıyor."

Yumruklarımı elbisemin içine sokarak kızarmamaya çalışıyorum ama yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. Kyle masanın altında elimi tutarken sırtıyor. Onu itmeye çalıştığımda parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve parmak eklemlerimi öpebilmek için yüzüne doğru kaldırıyor.

Yüzüm daha önce ısınıyorsa, şimdi yanıyor.

Sergei, Igor'la bakıştıktan sonra güler. "Lütfen. Herkes yemeğinin tadını çıkarın."

Masada bulunan herkes kadehlerini kaldırır ve ardından yenilenmiş bir enerjiyle yemeğe yumulur. Bu tamamen oburluk değil, daha ziyade patron ikram ettiğinde yememek saygısızlık olduğu için bir minnettarlık gösterisidir.

Elimi sırtıtan Kyle'dan çekiyorum. Tanrım, neden bu piçi uykusunda öldürmedim?

Bunun beni her gece nasıl yorduğuyla bir ilgisi olabilir. Yaptığı şey yüzünden ilk başta onu kendimden uzaklaştırdım ama dokunuşuna karşı koyamıyorum. Kendime, onun benim vücudumu kullandığı kadar benim de onun vücudunu kullandığımı söylüyorum. Bu sadece seks.

Sadece anlamsız seks.

Yine de Kyle, sanki beni gerçekten hamile bırakmayı planlıyormuş gibi, her seferinde içime boşalmayı ihmal etmiyor.

Ama şaka ona göre. Sadece ertesi gün hapı almakla kalmadım, aynı zamanda kendime bir doğum kontrol reçetesi de aldım. Ergenlik dönemimde vücudum iğneye kötü tepki vermişti, bu yüzden haplara başvurmak zorunda kaldım.

Günün sonunda, bu kutlama geçersiz ve hükümsüz. Bir hafta içinde çocuğu kaybetmişim ya da Kyle emin olamadan çok erken konuşmuş gibi davranacağım. Sergei üzülecek ama kaybımızı anlayacak.

Çünkü Kyle'ın içime bir bebek koymasına asla izin vermem.

Masada sıradan şeyler hakkında rahat bir sohbet var. Eşler de burada olduğu için yemek sonrasına kadar iş konuşulmayacak. Sergei'nin emriyle davet edildiğim bir toplantı. Sergei'nin emirleri doğrultusunda davet edildiğim bir toplantı.

son birkaç haftadır tugayları finanse ediyordu. Diğer organize suç liderleriyle dışarıda yapılacak toplantılara davet edilmeyebilirim ama nihayet kardeşlikte kalıcı bir yerim olabilir.

Igor ve Mikhail, Sergei ile hoşbeş ediyorlar. Arkamda duran Ruslan'la bakışıyoruz. Kendini affettirmek ister gibi yapıyor ve giderken ayağı takılıp Igor'un sandalyesine çarpıyor. Yaşlı adam şarabından damlaları masa örtüsüne dökünce hemen özür diliyor. Igor'un kıdemli koruması Ruslan'ı yakasından tutuyor ama patronu, muhtemelen bir kargaşaya yol açmamak için, korumamı bırakmasını işaret ediyor.

Mutfak çalışanlarından biri aceleyle Igor'un şarap bardağını değiştiriyor ve geri çekilirken eğiliyor. Ruslan arkamda durmak için geri döndüğünde bu küçük olay genel konuşmalarla bastırılıyor. Birkaç dakika sonra karşımda, çıkışa yakın bir yerde duran Katia ile göz göze geliyorum ve o da çaktırmadan mutfak personelini takip ediyor. DNA testi yaptırmak için bu planı yaptık. Igor ya da Stella ile çok az doğrudan temas kurabiliyorum, o yüzden bu elimize geçen birkaç fırsattan biri. Katia'ya Kyle'ın diş fırçasını çoktan verdim, bu yüzden DNA sonuçlarını yakında alabilecek.

Şimdi plan harekete geçtiğine göre, konsantrasyonum tekrar olaya dönüyor. Damien o odaklanmış üzerinde onun Yemek, kesme aracılığıyla ve et utanmadan vahşilik. Onun görgü kuralları vardır Genel olarak sobad o *Dedushka* ve Sergei onu eğitmekten yıllar önce vazgeçtiler. O temelde

Yoluna çıkan herkesi öldürmeye hazır olan kardeşliğin kara boğası. Ama orada bulunanlar arasında dikkatimi çeken kişi o değil.

Kirill ve Adrian birbirleriyle kısık sesle konuşup duruyorlar. Bu hoşuma gitmiyor.

Kirill centilmen davranışlarının ardında kurnaz bir tilkidir. Mikhail en sesli düşmanım sayılabilirken, Kirill en büyük zararı verebilen kişi. O durmaz. *Hem de hiç*. Tilki gibi pençelerini Sergei ve V Corp'a geçirebilmek için beni tamamen dışarı itmenin bir yolunu bulmaya çalıştığından hiç şüphem yok.

Onu kilit altında tuttuğu sırla tehdit etmemin nedeni, ona karşı elimdeki tek kozun bu olması.

"Benim gördüğümü sen de görüyor musun?" Vlad yanımdan fisıldıyor, bakışları Adrian ve Kirill'e kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"Bu ikisi ne zaman bu kadar samimi oldular?" diye sordum. "Sana Adrian'a güvenmemeni söylemişim."

"Bilmiyorum." Ama en azından ortada olduğunu düşünmüştüm. Eğer diğer tarafı seçerse, saldırmaktan başka çarem kalmayacak ve bu hiç hoş olmayacak.

Lia burada değil, bu yüzden onu daha derinden incelemeye çalışmam. Adrian'ın birkaç gün önceki tepkisine bakılırsa, Lia ya onun zayıf noktası ya da onun üzerinde bir etkisi var. Aksi takdirde, kız tehdit edildiğinde karakterine aykırı davranmazdı. Onu kasıtlı olarak benzer olaylardan uzak tutması şaşırtıcı değil, ama mecbur kalırsam onu da işin içine çekmenin bir yolunu bulacağım.

Arkamdan bir el enseme sarıyor ve kulağımın dibinde uğursuz bir ses mırıldanmadan önce tenimde anında ürpermeler başlıyor, "Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz? Bırakın gireyim."

"Bu seni ilgilendirmez." Çorbamdan bir yudum alıyorum ve Kyle'ın sadece dokunuşunun bile tüm bedenimi nasıl uyandırdığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Ben senin kocan ve bebeğinin babasıyım, Prenses. Seninle ilgili her şey beni ilgilendirir."

Ona yan gözle bakıyorum, o da sadece o sinir bozucu sırıltısıyla cevap veriyor. Bütün gece Kyle'ı görmezden gelebilmek için Vlad'la konuşmaya çalışıyorum ama kalçamdaki eli beni tutsak ediyor.

Gülümsemesi hâlâ yerinde ama arkasındaki mizah gitmiş, yerini tehditkâr bir kasvet almış. "Başka erkekler için beni görmezden gelme."

"Bırak beni," diye tıslıyorum.

"Sana söyleneni yapacak mısın?"

"Benimle planlarım arasına giremezsin, Kyle."

"*Vladimir* ile ne gibi planlarınız var?" Vlad'ın adını saf bir küçümsemeye söylemesini özlemiyorum.

"Igor'u liderlik pozisyonu için zorlamayı içermeyen planlar."

Duraklıyor.

"Ne?" Ona bakma sırası bende. "Bilmediğimi mi sandın?"

Niyetiniz güneş kadar açık." "Böyle

düşündüğün için çok tatlısın." "Bu

da ne demek şimdi?"

"Benim yanımda başka erkeklerle konuşmayı kes, ya da konuşmamayı."

Öfkelendim ve Vlad'a güvenlik önlemlerini sormak için geri döndüm. Ruslan ve Katia'dan raporumu çoktan aldım, bu yüzden teknik olarak Vlad'la bu konuda konuşmama gerek yok. Ancak, Kyle'ı kızdıracaksa, ben varım.

Ağzımı açıyorum ve bacaklarımın arasında uğultu başladığında ağzım o şekilde kalıyor.

Kahretsin.

Oyuncağı en başından itibaren en yüksek seviyelerden birine ayarladı. Duvarlarımın içi bir anda ışıldarken konuşmalar, yüzler ve kelimeler arka planda kaybolmaya başlıyor.

Kyle'in iyice sikmesi yüzünden çok hassaslaştım ve sadece sürtünme bile beni paramparça etmeye yetiyor.

"Zevkin yüzünden okunuyor," diye mırıldanıyor kulağıma, sonra hafifçe dişliyor lobunu. "Bütün evi inletene kadar seni becermek istememe neden oluyor."

Dudaklarımı kapatmaya zorlayarak, hâlâ kalçamın üzerinde duran elini tutuyorum ve kırmızı tırnaklarımı olabildiğince sert bir şekilde etine batırıyorum.

Bu onu etkilemiyor. Aksine, şiddeti bir kademe daha artırıyor. Kalçalarım titriyor ve karnım uzakta oluşacak darbeye hazırlanmak için alçalıyor.

"Bana ne kadar karşı gelirsen, senden o kadar zevk alırım," diye söyleniyor, sonra çekilip ağzına bir parça somon atıyor. Sanki şu anda benimle oynamıyormuş gibi yavaşça yiyor. Kendimi çıkış yolu olmayan kapana kısılmış bir fare gibi hissediyorum.

Elindeki tutuşumu gevşetmiyorum, çünkü şu anda o benim tek dayanağım. Kyle'in hem işkencecim hem de dayanağım olması garip olmalı ama o her zaman şeytandan birkaç adım daha yüksekte olmuştur. Hangi düğmeye *nasıl* basacağını çok iyi biliyor.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" Dış dünya için sahte bir gülümseme takınırken tekrar eğiliyor. "Senin bu kadar teşhirci olacağını kim bilebilirdi?"

"Kapa çeneni ve kes şunu." Azarlamaya çalışıyorum ama muhtaç bir inilti gibi çıkıyor.

"Yapamam, ama işte yapabileceğim şey." Kulak mememi yalıyor. "Yardım teklif edebilirim."

"Siktir. Seni."

"Burada mı?" Şaşırılmış gibi yapıyor. "Teşhirci eğilimleriniz düşündüğümden daha ciddiymiş Prenses."

Ben vücudumu istila etmeye devam eden kıvılcımlarla savaşırken o kayıtsızca yemek yemek için geri çekiliyor. Yemeğe odaklanmaya çalışıyorum ama elim kaşığı tutamayacak kadar titriyor.

"Büyükbaba olmak hakkında ne hissediyorsun, Igor?" Sergei sorar.

Yüz ifadelerine ve vücut diline çok iyi odaklanamayacak kadar başım dönüyor, ama Igor'un tavrının "Stella ve ben çok mutluyuz" derken de değişmediğini söyleyebilirim.

Karısı onun yanında gülümsüyor. Kyle'ın onlara doğruyu söyleyip söylemediğinden emin değilim ama her halükarda bu haberden pek de mutlu olmuşa benzemiyorlar.

"Güzel, güzel." Sergei içkisinden bir yudum alır. "Bu evin etrafta koşuşturan çocuklara ihtiyacı var."

"Garip ama." Damien vahşi bir hayvan gibi elinin tersiyle ağzını siliyor, bakışları üzerime düşüyor. "Rai'nin anaç bir tip olacağını hiç düşünmemiştim."

Herkesin dikkati bana dönüyor ve içimden küfrediyorum. Şu anda yüzümü zorlukla dik tutabiliyorum. Konuşabilmemin imkanı yok ama aynı zamanda Damien'in kışkırtmasına izin verirsem bu bir zayıflık olarak görünecek.

Kendimi toparlamaya çalışıyorum ve sesimin biraz normal çıkması için birkaç kez yutkunuyorum.

"İnsanlar değişir," diyor Kyle kayıtsızca.

Damien, "Görünüşe göre onun adına konuşmana izin veriyorsa veriyorlar," diye karşılık veriyor.

İçim yanıyor olsa da yarı sakın bir ses tonuyla, "Benim adıma kışına tekme basmak zorunda kalmayacak," diyorum.

Bazıları gülüyor, bazıları kıs kıs gülüyor ama Kirill bana sırtıyor. Sanki en derin, en karanlık sırrımı biliyormuş ve daha sonra kullanmak üzere saklıyormuş gibi sırtıyor.

Diğer herkes sohbetlerine geri dönüyor ve Kirill benimle alay etmeyi bitirdikten sonra onlara biraz geç katılıyor.

Ne saklıyor bu?

Bacaklarımın arasındaki titreşim arttığında bir şey fark edip etmediğini görmek için Vlad'a bir bakış atmak üzereydim. Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırırken elim içgüdüsel olarak Kyle'inkini daha sıkı kavriyor.

Gerçekten de herkesin önünde boşalmamı falan mı planlıyor? Omurgam bir çizgi haline geliyor ve beni altına almak üzere olan orgazmın karıncalanmalarını hissedebiliyorum.

Sarsılarak doğruldum, "Affedersiniz" diye mırıldanırken sesim zar zor duyuluyordu.

Sergei'nin başını sallamasını beklemek bana sonsuzluk gibi geliyor. Başını hareket ettirir ettirmez, titreşim bacaklarımın üzerinde yemek odasından dışarı fırlıyorum. Utanç verici bir ses çıkarmamak için ellerimi ağzıma kapatıyorum.

Bir personel odası bulup kapıyı iterek açana kadar koşmaya devam ediyorum. İçeri girdikten sonra duvara yaslanıyorum. Tam orgazm beni vurmak üzereyken, titreşim alaycı bir seviyeye düşüyor.

Hayır, hayır. O serbest bırakmaya *ihtiyacım var*.

Birkaç hafta içinde Kyle'ın benden aldığı zevke o kadar yatkın hale geldim ki. Şu anda bile, onca insanın ortasında, içimden bir parça o anda boşalmak istiyordu.

Parmaklarım oyuncağı bulmadan önce elbisemi yukarı kaldırıyorum ve külotumu aşağı çekiyorum. Yapay penisi dışarı kaydırırken alt dudağımı ısıyorum, sonra tekrar içeri itiyorum. Daha önceki kıvılcımlar geri dönerken sırtım duvara yaslanıyor.

Her itişte yavaşça yükseliyorlar. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, sesimi boğmaya çalışırken hızı kulağымda titreşiyor.

Malzeme odasının kapısı çarparak sonuna kadar açılıyor ve dildo yarıya kadar içimdeyken duraklayarak bağıriyorum.

Neden kapıyı kapatmadım? Sadece neden?

Sonra gözlerim o lacivert gözlerle buluştuğunda, nedeni bir fırtına şiddetiyle yüzüme çarpıyor.

Kyle bu yüzden kapatmadım. Bilinçsizce beni takip etmesini falan mı umdum?

İçeri adım atıyor, boyu dış dünyayı ve ışığı engelliyor, kapıyı kapatıp ona yaslanıyor. "O el hakkında..."

K Y L E

A Uzun zaman önce, çocukken ve canavarlar arasında büyümek zorunda kaldığımda, bana asla hiçbir şeye tamah etmemem öğretildi.

Şey. Her şey geçici, kullanılabilir, atılabilir. Her şey. Lanet olası.

Peki nasıl oluyor da duvarın önünde duran kadına baktığımda tek hissedebildiğim, o ayırık dudaklara sahip olana kadar dilimi yanağında gezdirme ihtiyacı oluyor?

Nasıl oluyor da sabahları aklıma gelen ilk şey ve gözlerimi kapatmadan önce görmek istediğim son şey o oluyor?

Rai Sokolov asla tatmamam gereken yasak meyve, çünkü tek bir tat yeterli değil. Ne ikincisi, ne üçüncüsü, ne de onuncusu.

Bulunduğu pozisyon kırılmanın timsali olsa da çenesini yukarı kaldırıyor. Elbisesi beline kadar kıvrılmış ve iç çamaşırı ayak bileklerinin etrafında toplanmış. Zayıf lastikler bile pürüzsüz, solgun teninde kırmızı çizgilere neden oluyor.

"Senin eline ihtiyacım yok," diyor nefes nefese. "Çık dışarı."

Malzeme odasının kapısına yaslanıp bacaklarımı bileklerimden çaprazlıyorum. "Beni boş ver. Sadece kalıp izleyeceğim. Başlangıçta o kadar nefret ettiğin oyuncakla kendine dokunmak nasıl bir his? Duvarların lastiğin etrafında kenetleniyor mu?"

"Kapa çenenini..." Sırtını gözle görülür bir şekilde dikleştiriyor, göğüsleri elbisesinin kumaşını itiyor. Bu manzara karşısında sikim zonklu, onu boğazından yakalayıp çiğ çiğ sikkem istiyorum.

Ama onunla oyun oynama dürtüsü daha güçlü ve onun da buna ihtiyacı olduğunu biliyorum. Bu yüzden her fırsatta beni kışkırtıyor.

Ben tam burada dururken o plastik şeyi amına sokup çıkarmasını izlemek hem tahrik edici hem de sinir bozucu. Birincisi çünkü zevke teslim oluşunu seviyorum. Vücudu gevşiyor, dudakları aralanıyor ve gözleri sanki içinden geçen her kıvılcımla uyum içindeymiş gibi yukarıya bakıyor.

İkincisi, ona benden başka hiçbir şeyin dokunmasını istemiyorum, satın aldığım bir oyuncağın bile. Aletim sertleşiyor, oyuncağı değiştirmeyi ve onun etrafını paramparça etmeyi planlıyor.

"Oyuncağın boyutu artık seni tatmin edemiyor mu?" Onu kanlı bir hayvan gibi yerde becermek üzere olmama rağmen, yönetebileceğim en soğukkanlı tonda soruyorum. "Amin daha fazlası için yalvarıyor mu?"

Alt dudağının köşesini dişlerinin altına sıkıştırıyor; her ne kadar saklamayı sevse de Rai müstehcen konuşmalardan zevk alıyor. Ona ne yapmayı planladığımı anlattığımda duvarları etrafımda daha sert kenetleniyor.

"Gerçeğini istiyorsan, sadece sor. Daha doğrusu, iyi bir prenses gibi yalvarın."

"Sen de bunu çok istiyorsun." Çenesini pantolonumdaki şişkinliğe doğru eğiyor.

"Yapmadığımı hiç söylemedim."

"O zaman bunun için yalvarmaya ne *dersin*?"

"Kadınlar bana yalvarır, tersi olmaz." "Belki de onlara gitmelisin."

"Belki yaparım."

Bana dik dik bakarken hareketleri yavaşlıyor. "O zaman belki ben de gidip kendime bunun için bana yalvaran erkekler bulurum."

Çenem sıkıştı. Onun 'göze göz' prensibini tanıyor olsam da, onu başka bir herifle düşünmek görüşümü karartıyor. "Önce ben onu indirsem olmaz."

"Beni yirmi dört-yedi saat izleyemezsin."

"Oh, yapabilirim. Sana bir metre yaklaşan her adamı öldüreceğim. Bana inanmıyorsan, dene. Devam et ve dene."

İniltileri arasında biraz gülümsüyor, bu ifade beni şaşırtıyor. Konuştuğunda sesi nefes nefese, muhtaç, 'lütfen' kelimesini kullanmadan yalvarıyor. "Kendi bedensel ihtiyaçlarını görmezden gelecek kadar kontrolü elinde tutmayı seviyor musun, Kyle?"

Başını tekrar pantolonuma, bu kadına olan saplantımın kanıtlarını saklama zahmetine girmediğim yere doğru eğiyor.

"Sorun nedir, Kyle? Dürtülerinle hareket etmekten mi korkuyorsun?" Çenesini kaldırıyor, oyuncağı telaşsızca, neredeyse... baştan çıkarıcı bir şekilde içine sokup çıkarmaya devam ediyor. *Sik beni.* Rai ne zamandan beri baştan çıkarma sanatında uzman oldu?

"Neyden korkuyorsun?" Demir bir yumrukla kontrolü elimde tutuyorum. "Bırakmaktan korkuyorum... hissetmekten."

İki uzun adımda ona ulaşıyorum ve ön tarafı duvarla buluşacak şekilde onu döndürüyorum, sonra arkadan boğazından tutuyorum. Parmaklarım boynunun narin etine, kolayca zedelenen, kolayca benim olarak işaretlenen etine yaklaştığında şaşkınlık nefesi yavaşça bir iniltiye dönüşüyor.

"Bırakmaktan korkan ben değilim Rai," diye mırıldanıyorum kulağına doğru.

Sonra ısırıyorum, sesim kısılıyor. "Öylesin."

Saçlarını serbest bırakıp omuzlarına düşmesine izin verirken, onun zevk iniltisi ihtiyacım olan tek teşvik. Sonra kemerimi çözüyorum ve boxer külotumu ağrıyan aletimi serbest bırakacak kadar aşağı itiyorum.

Oyuncağı amından çıkarıp atıyorum. Boğazına dolanmış olan elimi tutuyor, onu çıkarmak için değil, birazdan olacaklar için bir çapa gibi davranmak için. Bana olan ihtiyacına o kadar uyum sağlamıştım ki. Karım güzel, güçlü ama benim için hâlâ savunmasız.

Sadece ben.

Başını yana eğerek elimin boynunu tamamen sarmasına izin veriyor. Onu kırmak ve paramparça oluşunu izlemek çok kolay olurdu.

"Kendimi tutmayacağım," diye fısıldıyorum kulağının memesine, hassas etini dişliyorum.

"Hiç kendini tuttun mu?"

"Oh, öyleydin. Ne kadar öyleydin bilemezsin."

"Şimdi yapmayacak mısınız?" Sesinde hafif bir titreme var. Korkuyor ama tek hissi bu değil.

Karımın heyecanı gözlerinin genişlemesinden, bana karşı tamamen hareketsiz kalmasından anlaşılıyor.

"Hayır." Sesim kulağının dibinde zor duyuluyor. "Ve sana verdiğim her şeyi alacaksın. Her itişimi, her orgazmımı ve dölümün her damlasını."

Tek bir hamlede içine girdiğimde gösterdiği tek tepki titremesi oldu. İniltisi yüksek, sınırsız ve etrafımızdaki küçük alanda yankılanıyor.

Elimi boğazına götürerek işaret parmağımı ağzına sokuyorum. "Şşş. Duyacaklar."

Parmağımı sertçe ısırıyor. Sırtırken yüzümdeki irkilmeyi bastırıyorum. Aldığı kadar iyi karşılık vermesine, bana boyun eğip sonra da alingan tarafını göstermek istemesine bayılıyorum.

"Sen... sen çok büyüksün," diyor parmağıma karşı.

"Yine de sana verdiğim her şeyi iyi bir prenses gibi alıyorsun." Çılgınlığının boyutunu ve tüm bunların gerçeküstülüğünü hissetmesine izin vererek ona daha da derinlemesine güç veriyorum.

Rai denge için diğer elini duvara vuruyor, başı öne eğik. Boğazını kavriyorum ve yüzünü bana bakacak şekilde yukarı çeviriyorum. "Seni becerirken bana bak."

Parıldayan gözleri, inkar edilemez bir arzuyla dolu olsa da, aynı zamanda farklı bir şey yansıtıyor - bir meydan okuma. Ona her şeyimi vermem için bana *meydan okuyor*.

Kıkırdıyorum, sesim muhtemelen manik çıkıyor. "Bana o gözlerle bakmaya devam edersen, boku yersin Rai."

"Her şeyini vereceğini söylemiştin," diye mırıldanıyor, sanki en derin, en karanlık arzusunu itiraf etmek istemiyormuş gibi.

"Oh, her şeyimi alacaksın, tamam. Çürürsen beni suçlama."

Tüm enerjimi alan bir güçle içine girerken elim boğazından çıkıp onu saçlarından kavriyor. Tüm kanım aramızdaki boşluğa akıyor.

Ciyaklayarak duvara doğru savruluyor ama kalçasını sertçe kavrayarak onu duvara yaslıyorum. İnlmeleri yükseldikçe yükseliyor ve dış dünyanın duymaması için iki elini de ağzının üzerine koymak zorunda kalıyor.

Ama göz temasını kesmiyor, itişlerim kontrolden çıktığında bile.

Kontrolden çıkıyorum.

Yüzümü incelediğinde ne gördüğü hakkında hiçbir fikrim yok, ama bu ona en gerçek halimi, aptalca bilmek istediği halimi gösterdiğim nadir anlardan biri. Eğer bunu yaparsa, onun için oyun biter.

Ama beklediğim tiksinti yerine -korku da mantıklı olurdu- Rai ellerini ağzından çekip dudaklarını benimkilere mühürledi.

Beni öpüyor.

Rai, ben onun vücudunu acımasızca kullanırken ve ona gerçekte nasıl bir canavar olduğumu gösterirken beni öpüyor, onu yeterince sahip olduğu için terk eden canavarı

Başa çıkılması gereken canavarlar.

Alt dudağını ısıyorum, onu bundan vazgeçirmek için son bir çaba, ama karşılığında üst dudağımı yalıyor.

Sikeyim. Siktir!

Ciğerlerimdeki kanlı nefesi kesen bir acelecilikle onu geri öpüyorum. Onu en sevdiğim uyuşturucu türü olarak içime çekerken oksijen kimin umurunda?

Bu kadın ikimizin de çöküşüne neden olacak.

Orgazm yüzeye çıktıkça dudakları aralanıyor ama ben ona ziyafet çekmeyi bırakmıyorum, iç duvarlarıyla sikimi boğarken bile. Ayrılmış dudaklarını yemeyi de bırakmıyorum, etini ısıyorum, alt dudağını ağızıma alıyorum.

Rai'nin dizleri bükülüyor, güçten düşüyor ama onu kalçasından tutup kaldırıyorum. "Seninle işim bitmedi, karıcığım."

'Eş' kelimesini duyunca gözlerini kapatıyor. Zevkten mi yoksa hoşnutsuzluktan mı bilinmez ama ayaklarının üzerinde durmaya çalışıyor.

Akıl sağlığını arayan bir deli ya da muhtemelen deliliğin eşiğindeki akli başında bir adam gibi aynı güçlü ritimle ona sokulmaya devam ediyorum. Çünkü bu mu? Ben içine girdiğimde nasıl zevk alıyor? Rai tam da bu yüzden benim için yaratılmış.

Bekle... benim için mi yapıldı?

Taşaklarım gerildiğinde ve omurgam bir çizgi halinde sarsıldığında bu tuhaf düşünceye odaklanacak zihinsel alana sahip değilim. Onu yerinde tutuyorum, tohumumu içine boşaltırken homurdanıyorum.

Ona daha önce de söylediğim gibi, her şeyi içine alıyor, her damlasını. Nefes almak için kullandığımız saniyeler boyunca ondan çekilmiyorum.

Rai duvara doğru yığılıyor ve ben de arkasından ona çarpıyorum. Eğer çok ağırsam, itiraz etmiyor, sadece nefesini tutmaya çalışmaya devam ediyor.

Bize böyle birkaç saniye veriyorum. Sadece ben ve o. Vücut vücuda. Nabız nabıza.

Saatime bakıyorum, bu gece için planladığım gösteriyi düşününce zamanın nasıl geçtiğini anlamadığım için kendime lanet ediyorum. Neyse ki daha yirmi dakika var. Her şey bitene kadar Rai'yi burada tutmalıyım.

Gözünün kenarını, daha doğrusu akan bir damla yaşı silmek için elini kaldırıyor.

Hay sikeyim. Bu benim ahlaksızlık seviyem için bile çok yoğundu.

Onun bedenini kendime doğru çekerken, asla sahip olmamam gereken pişmanlık duyguları içimi kaplıyor. O kırılabilir, kolayca zedelenebilir ve ben yine de tüm hıncımı ondan çıkardım.

Çekiliyorum, istemeye istemeye onu bırakıyorum. Yüzünü bana dönüyor, bacaklarının üzerinde zar zor duruyor, denge için duvarı kullanıyor.

Bir parmağımı gözlerinin altına silerken gözlerim koyu mavilerine kilitleniyor. "Acı çekiyor musun?"

"Ben narin bir çiçek değilim, Kyle. Bana öyleymişim gibi davranma." "Ama öylesin."

Hafifçe titremesine rağmen çenesini öne çıkarıyor. "Hayır, değilim."

Parmak uçlarımı köprücük kemiğindeki izin üzerinde gezdiriyorum. "Bu aksini kanıtlıyor."

"Ben iyiyim. Bunu ben istedim."

Biraz gülümsedim. "Kesinlikle öyle. Yürüyebilir misin?"

"Sadece... sadece bana bir saniye ver."

"Bir dakika bekle." Ses tonum eğlendirici.

O muhteşem gözlerini bana dikeyyor. "Benimle alay mı ediyorsun?"

"Neden alay edeyim, narin çiçeğim?"

"Tam bir pislikisin," diye mırıldanıyor nefesinin altında, iç çamaşırını bacaklarından yukarı kaydırmak için eğilirken.

Hâlâ titriyor, parmakları zar zor çalışıyor. Ellerini iki yanına koyuyorum ve onu şık gösterme görevini üstleniyorum.

Bir yanım onun bu şekilde, döllerim kalçalarında kurumuş ve yüzü iyice sikilmiş bir halde dışarı çıkmasını istiyor ama diğer büyük yanım, kazanan yanım, benden başka kimsenin onun bu yanını görmesini istemiyor.

İtiraz etmeye çalıştı ama ellerini indirdim. "Kıpırdama."

Başının arkasındaki elastik bantla bağlamadan önce saçlarını parmaklarımla tarıyorum.

İlk başta bir heykel gibi donup kalıyor ama sonra kıpırdanmaya başlıyor. Birdenbire beni kemerimden yakaladı. "Ben de yardım edeceğim."

Nasıl yapacağını bilmiyormuş gibi önce utangaç bir tavırla beni içeri sokuyor. Onun tecrübesiz dokunuşuyla sikim yeniden canlanıyor. *Sik beni.* Bu şey nasıl dinleneceğini bilmiyor.

Ben ağzının çevresine bulaşmış ruju temizlemeyi bitirirken Rai pantolonumun fermuarını çekiyor ve kemerimi takıyor.

Sonra birbirimize bakıyoruz, elleri belimde ve parmağım ayrık dudaklarının köşesinde.

"Neden normal hissettiriyor?" diye mırıldanıyor. "Neymiş o?"

"Bu." Başını aramıza doğru eğiyor ve ben onunla benden mi yoksa birbirimizi nasıl sıkıştırdığımızdan mı bahsettiğini bilmiyorum.

"Olmamalı mı?"

Başını bir kez sallar.

Bunu yaptığında hep sinirlerimi bozuyor. Kelimenin tam anlamıyla boğazına yapışmış olmama rağmen hâlâ dövüşüyor ve kaçıyor.

"Sen her zaman benim olmalıydın, Rai. Bununla savaşmayı bırak."

"O zaman benden saklanmayı bırak."

"Saklanmıyorum."

"Kaçıyorsun."

"Evet Rai, kaçıyorum ve yolda seni mahvedeceğim. Duymak istediğin bu mu?"

Onun da bağırmasını, bana meydan okumasını bekliyorum çünkü böyle durumlarda hep böyle yapar.

Onun yerine sesi kısık çıkıyor. "Duymak istediğim şey senin hakkında bir şey - gerçek sen, dünyaya yansıttığın imaj değil."

"Bu ne işe yarar ki?"

"Ben. Bu beni senin tarafına yaklaştıracak."

"Dur tahmin edeyim, bana hâlâ tam olarak güvenmiyor musun?" "Bu güvene layık olduğunu kanıtlamadığın sürece hayır."

Seçeneklerimi düşünerek ve en iyi senaryoyu formüle ederek duraklıyorum. "Bir suikast örgütünün parçasıydım."

Gözleri büyüyor ama "Ben de biliyordum" diyor.

"Hayır, bilmiyordun. Sen sadece kiralık katil olduğumu biliyordun. Organizasyon kısmı senin için yeni."

"Peki ne zamandır bu organizasyonun bir parçasısınız?"

"Beş yaşımdan beri."

Gözleri düşüyor ve o gözlerdeki bakıştan nefret ediyorum. "Bana öyle bakmayı kes."

"Ne gibi?"

"Sanki bana acıyormuşsun gibi."

Başını telaşla sallıyor. "Sorun o değil." "O zaman ne?"

"Hiçbir şey." Duraksıyor. "Sonra ne oldu?"

"Sonra hiçbir şey."

"Kyle!"

"Ne? Bu kelimeyi kullanabilen tek kişi sen değilsin."

"Sana hiç büyük bir pislik olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Bunu her zaman yapıyorsun. Bu konuda rakibin yok." "Dick."

"Aletime bağımlı olduğunu biliyorum. Bana hatırlatmana gerek yok." Yanakları kızardı. "Hayır, sik kafalının tekisin demek istedim."

"Bu sikime kafa atmak istediğin anlamına mı geliyor?" "Sözlerimi çarpıtmayı bırak."

"Neden yapmayayım ki?" Uzun zamandır ilk kez içtenlikle gülümsüyorum. "Eğlenceli."

Dışarıdan bir patlama sesi geliyor ve ben saatime bakıyorum. On dakika erken

-Ne oluyor *lan*?

Rai beni iterek malzeme odasından çıktı, titreyen uzuvları çoktan gitmişti.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, onun peşinden yemek odasına doğru koşarken.

Silahlı adamlar silahlarını havaya kaldırarak içeri daldığında, huzurun ortasında bir kaos yaşanır. Her erkek silahını çıkarırken kadınlar masanın altına çömelip ciyaklıyor.

Rai önlerinde durur, Anastasia'nın başını okşar ve sonra Stella ve diğer birkaç kadına bir şeyler söyler.

Sanırım onlara katılacak ve bu görevi en azından biraz kolaylaştıracak, ama sonra ayağa fırlıyor ve Ruslan'a işaret ediyor. O, Katia ve Rai bir üçgen oluşturup adamlara ateş ederken Ruslan ona bir silah uzatıyor.

O kadının cesareti beni hep etkilemiştir.

Ama bu durumda işe yaramaz. Saldırganlar sadece kurşun geçirmez yelek giymekle kalmıyor, aynı zamanda mafyadaki hiç kimse onların seviyesine ulaşamıyor.

Rai başını Sergei'ye doğru sallar.

Hareket saniyenin çok küçük bir bölümünde gerçekleşiyor. Bakışlarını takip ediyorum ve beyninin hareket tarzına karar verdiği anı görüyorum. Sergei'ye nişan almış silahlı bir adam var ve Rai az önce onu korumaya karar verdi.

Siktir!

Son sürat koşuyorum ve son saniyede ondan önce pozisyon alıyorum. Sağımda durdu, bir mermi göğsümü delerken yüz ifadesi sersemlemişti.

Kuvvet beni geriye savuruyor ve yere yığılıyorum, kemiklerim darbeyi alıyor. Kırmızı göğsümü ıslatmadan ve etrafımda havuzlar oluşturmadan önce içimden sıcak sıvı dökülüyor.

"Kyle!" Tiz, panik dolu sesi kaosa rağmen bana ulaşıyor.

Melek gibi bir yüz üzerimde geziniyor, bulanık görüşümde bir ileri bir geri gidip geliyor.

Parmağımı yanağına doğru kaldırıyorum ama kolum hareket etmiyor. "Beni öldüreceğini biliyordum, Prenses."

Gözlerim kafamın içinde geriye yuvarlanıyor ve dünya kararıyor.

"K yle!"
I koşmak için onu ve düşmek için benim
dizler yanında baygın bedenini, kalbim o kadar
yüksek sesle çarpıyor ki
kulaklarımda nabız.

Etrafımızdaki kaos, silah sesleri, inleme sesleri, Rusça bağırişlar, hepsi arka planda kayboluyor. Odaklanabildiğim tek şey yerde yatan adam.

Kan gömleğini ıslatırken gözleri kapalı olan adam, sanki hayat onu terk ediyormuş gibi korkutucu bir hızla dışarı sızıyor.

Titreyen parmaklarımı deliğın üzerine koyuyorum ve elimden geldiğince bastırıyorum.

"Gitme... Sakın gitme..." Sonunda sesim boğuklaşıyor ama burnumu çekerek görevime odaklanıyorum.

Gidemez, artık gidemez. Kalacağına söz verdi. Söz verdi amına koyayım.

"Dr. Putin'i getirin! Hemen!" Duyabilen herkese avazım çıktığı kadar bağıriyorum. Dikkatimi Kyle'dan ayıracak iradeyi kendimde bulamıyorum. Gözlerimi ondan bir saniye bile ayırsam, sanki buhar olup uçacakmış gibi hissediyorum.

Katia kendini ön saflardan çeker ve başını sallayarak girişe doğru koşar.

Bana kalsa onu hastaneye götürürdüm, ama bizim dünyamızda böyle bir lüksümüz yok, her silah sesi rapor edildiğinde ve daha sonra bir kargaşaya neden olacağından emin olduğumuzda değil.

Kardeşliğın, istendiğinde gelebilecek kadar cömert maaş alan kendi doktoru var.

Ruslan beni korumak için silahını kaldırmış, yanımda duruyor. "Onu götürmemi ister misin?"

"Hayır. Yarasını daha da kötüleştirebilir." Nefes alışım derin ve kontrollü, ama bir çöküşün eşiğinde olduğumu ima ediyor. "Bana ceketini ver ve sırtımı ört."

Ruslan hiç tereddüt etmeden ceketini çıkarıp bana uzatıyor. Kyle'ın göğsüne bastırıyorum, sertçe. Onu kurtarmak için ne yapacağımı bilmiyorum olabilirim ama kanamanın durması gerektiğini biliyorum.

Her geçen saniye onun nabzı düşüyor ve benim kalp atışlarım sanki tamamen duracakmış gibi korkutucu bir hız kazanıyor.

Silah sesleri kesildi ama başımı kaldırmadım. *Kaldıramıyorum.*

"Rai!"

İsmimi duyunca bakışlarımı uysalca yukarı doğru yöneltiyorum. Sergei kaşlarını çatarak önümde duruyor. "Hadi yukarı çıkalım."

"Hayır. Onu bırakmayacağım."

"Başka silahlı adamlar olup olmadığını bilmiyoruz. Kendinize zarar verirseniz ona nasıl yardım edeceksiniz?"

"Onun yanından ayrılmayacağım."

Sergei başını sallıyor ama artık ateş edilmemesine rağmen muhafızlarına etrafımızda bir çember oluşturmalarını emrediyor.

"Nabzı çok zayıf ve çok kan kaybetti." Çenem titriyor. "Ne yapacağım ben?"

"Bastırmaktan ve bezi bırakmamaktan başka yapabileceğin bir şey yok," diyor Sergei. "Bırak Ruslan yapsın."

"Hayır." Kyle'ın yanından bir an için bile olsa ayrılma fikri beni dehşete düşürüyor. Eğer bunu yaparsam, tıpkı yedi yıl önce olduğu gibi onu kaybedeceğim ama bu sefer sonsuza kadar.

Bu sefer, geri döneceği umuduna tutunamayacağım.

Doktorun gelmesi ne kadar sürdü bilmiyorum ama Ruslan'ın ceketinin kana bulanması ve Kyle'ın nabzının neredeyse hiç atmaması yeterince uzun sürdü.

Dr. Putin işini yaparken yakınında durmaya çalışıyorum ama Sergei ayak altında kalmamam için beni titreyen ayaklarımın üzerine kaldırıyor.

Bakışlarım şahin konsantrasyonuyla doktorun hareketlerini takip etmeye devam ediyor. Yemek odasını temizleyen muhafızların ve başta Vlad olmak üzere seçkin grubun sert Rus komutlarının belli belirsiz farkındayım. O

Sergei'nin iki muhafızına Ana ve diğer kadınları başka bir odaya götürmelerini emreder.

Geri kalan her şey bulanık. Bir an için bunun bir rüya mı yoksa gerçek mi olduğundan emin olamıyorum. Kendi vücudumu ya da nefesimi hissedemiyorum.

Dr. Putin'in kurşunu Kyle'ın göğsünden çıkarması uzun zaman alıyor. Korkunç sahnedeki, Kyle'ın derisini kesen iğneden ve vücuduna nakledilen kandan gözümü ayırmıyorum.

Sanki ölüm döşegindeymiş gibi etrafını saran kan gölüne bakmıyorum bile.

İçimden başımı sallayarak her şeyi izlemeye devam ediyorum. O kadar uzun sürüyor ki Sergei bir sandalye kapıp üzerine oturuyor.

Bilmiyorum.

Bir santim bile kıpırdarsam, hiperventilasyona başlayacağım.

Sonunda Dr. Putin ayağa kalkar ve Sergei'ye hitap eder. "Çok kan kaybetti ama şanslıydı. Kurşun biraz yandan gelseydi hayatta kalamazdı. Ateşi var, bu yüzden bu gece tehlikeli olabilir. Ateşi düşene kadar sürekli gözetim altında tutulması gerekiyor. Zamanında alması gereken antibiyotikleri yazacağım."

Sergei doktora teşekkür eder ve adamlarından birine onu geri götürmesini söyler.

Reçeteyi doktorun elinden kaptığım gibi Katia'nın eline tutuşturuyorum. "Çabuk ol."

"Evet, hanımefendi." Başını sallar ve koşarak malikanedeki çıkar.

Doktor bize onu nasıl güvenli bir şekilde taşıyacağımızı söylediği için Ruslan'a ve Sergei'nin korumalarından birine onu uzun bir sehpanın üzerine koymalarını ve sonra yukarı taşımalarını emrediyorum.

Ayaklarım titrese de peşinden gidiyorum. Ellerimdeki kana bakıyorum, koyu, kızıl bir kırmızı. Onun kanı... Kyle'ın.

Odaya girer girmez banyoya koşuyorum ve musluğu açıyorum. Titreyen ellerimi tekrar tekrar birbirine sürtüyorum ve tuz tadı alıyorum. İşte o zaman gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülüğünü anlıyorum.

Onları elimin tersiyle siliyorum, sonra ıslak bir havluyla banyodan çıkmadan önce yüzümü yıkıyorum.

Ruslan, Kyle'ın yattığı yatağın yanında kalıyor. Doktor kanlı gömleğini kestikten sonra kocamın üzerinde sadece pantolonu var. Göğsüne bir bandaj sarılmış ve omzuna asılmış.

"Git dışarıda yardım et Ruslan," diyebildim. "Katia'ya da ilaçlarını alır almaz buraya gelmesini söyle."

"Evet, bayan."

Ruslan bana son bir kez baktıktan sonra odadan çıktı.

Ayakta kalmak için kullandığım tüm enerji beni terk ediyor. Yatağın kenarında dizlerimin üzerine çöküyorum, sonra Kyle'ın karın kaslarına bulaşan kanı dikkatlice siliyorum.

Kanaması ya da yaralanması olmamalı. Bunun için fazla profesyonel ve metodik.

Ama yine de öyle.

Çünkü ne kadar profesyonel olursa olsun, Kyle hala bir insan. İnsanlar kanar ve ölür.

Bugün neredeyse yaptığı gibi. Düğün günümüzdeki sözleri aklıma geliyor, dul kalmayı dilemememi çünkü bunun beklenenden daha erken gerçekleşebileceğini söylediği kısım.

Parmaklarımla çenesini kavıyorum ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğiliyorum, titreyen ağzım bir saniye daha orada kalıyor ve sonra mırıldanıyorum, "Bir daha gitmene izin yok, pislik."

KYLE

M Gözlerimi yavaşça açtığımda kulaklarım uğulduyor.
Gördüğüm ilk şey güzel bir kadın. Saçları yüzünün iki yanına dökülüyor, sarı teller yüzünü kamufle ediyor.
ifade.

Son anlarımda beni ziyarete gelen melek... sadece, onlar benim son anlarım mıydı?

Göğsümü özenle siliyor, ifadesi ciddi ve kaşları hayatının en önemli işinin ortasındaymiş gibi yoğunlaşmış. Onu rahatsız etmeye cesaret edemiyorum, çünkü tek yapmak istediğim ona bakmak - gerçekten *bakmak*, bu manzarayı ve onu hafızama kazımak ve orada tutmak.

Benimle gel.

Her şeyin biteceğini düşündüğüm o anda düşündüğüm şey ne görevim ne de kalplerini ellerimle söküp atmadığım insanlardı. Aklıma gelen tek şey, yıllarca benden nefret ettikten sonra nihayet bana açılan bu güzel kadındı - ya da belki de kendime açıldığını söyledim.

Tekrar nasıl yalnız kalacağını, nasıl içine kapanacağını ve yakın çevresinden dünyayı nasıl kovacağını düşündüm.

Ve bundan hoşlanmadım. Bundan *hoşlanmadım*. Bensiz, tutunacak kimsesi olmadan dünyada yapayalnız kalacaktı.

İçten içe, onu koruyacağıma dair kendime söz vermiştim. Onun için bir istisna yapacağım tek kişi olacağına dair yemin etmiştim.

Benim olabilecek tek kişi.

Kolumu hareket ettirmek için insanüstü bir enerji gerekiyor. Elim saç tellerini kavriyor ve onları parmaklarımın arasına alıp altın rengi saçlarını okşuyorum.

Rai başımı dikleştiriyor ve asla unutamadığım o mavi gözlerle bana bakıyor, bazen uykumda beni ziyaret eden ve soğuk terler içinde uyanmama neden olan o gözlerle. Hayattaki tek amacım onun temsil ettiği her şeyi yok etmekken, neden bu gözler beni etkisi altına alıyor?

Ama onun temsil ettiği şeyden ne kadar nefret ettiğim önemli değil. *Ondan* hiç nefret etmedim. Bu kadar yakın olmama izin verdiğim tek kişi o.

Dudakları aralanıyor ve çok geçmeden o sefil ifadesiyle bana bakıyor. Sonra yavaşça, çok yavaşça ağzı açılıyor ve sanki beni ilk kez görüyormuş gibi gülümsüyor.

Sanırım geri döndüğümde istediğim tepki buydu ama o beni cezalandırmak istedi. Beni öldürmek istedi. Şimdi uyandığım için gülümsüyor.

Bu kadın bir paradoks.

"Uyanmışsın."

Başımı sallıyorum ve bu basit hareket beni rehin alıyor. Acı göğsümde patlıyor ve tüm vücuduma yayılıyor.

"Nasıl hissediyorsun? Doktor çağırayım mı?"

"Hayır," diyorum o kadar kısık bir sesle ki kelimeyi duyduğundan şüpheliyim. "Hayatta kalacağım."

"Sakın, ama *sakın*, bunu bir daha yapma!" Sesinde karışık duygular belirgindir: rahatlama, çaresizlik, ama en önemlisi, bir erimenin eşiğinde gibi görünmektedir.

"Ne yapmak?"

"Neden Sergei'nin önüne o şekilde koşun?"

"Çünkü bunu yapacaktın. Kendini lanet bir vücut kalkanı olarak kullanmak için koşuyordun. Kendini feda etmene izin vermemi mi bekliyordun?"

"Kardeşliğin bir parçası olarak bu benim görevim." "Kendini öldürtmek senin görevin değil."

"Ve bu senin görevin de değil. Ne zamandan beri Sergei'yi umursuyorsun?"

"Umursamıyorum. Umurumda olan tek kişi sensin."

Dudakları aralanıyor ve her zamanki gibi bir şey söylemesini, bir karşılık vermesini bekliyorum ama göğsümü silmeye devam ediyor. Yüz ifadesi ciddi ve gözlerinde biriken yaşları görebiliyorum.

"Yine gittin sanıyordum." Eli kollarımı, ellerimi ve hatta pazularımı silmeye devam ediyor. Dokunuşu nazik olsa da yüzündeki ifade hiç de öyle değil. "Seni kaybettiğimi ve asla geri dönmeyeceğini düşündüm."

"Gerçekten gitmemin bu kadar kolay olacağını mı düşündün? Ne de olsa ben

hala içine bir bebek koymadım. En azından resmi olarak." "Kapa çeneni, pislik."

"Görüyorum ki dilin değişmemiş, *o kadar da* endişeli olamazsın. Ben yaralıyım."

"Şaka yapmayı bırak!" Çenesi titriyor. "Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok. Dün gece ateşin vardı ve yükselmesini engellemem gerekir diye gözüme uyku girmedi."

"Özür dilerim."

Ellerinin tersiyle yüzünü siliyor. "Sadece i y i l e ş m e y e odaklan."

Ben onun varlığını içime çekerken bir süre sessiz kalıyoruz. Onun bu şekilde yanımda olmasının bu kadar tatmin edici hissettireceğini kim bilebilirdi?

"Dün gece ne oldu?" Ben sordum.

"Bilmiyorum. Silahlı adamlar tarafından saldırıya uğradık. Adrian ve Vlad İrlandalılar olduğunu düşünüyor ama ben emin değilim. İrlandalıya benzemiyorlardı."

"Peki İrlandalıların neye benzediğini nereden biliyorsun? Konuştuklarını duydun mu?"

"Hayır, ama İrlandalılar *Pakhan*'ın evine saldıracak kadar aptal değiller. Bu doğrudan savaş ilanları gibi bir şey ve bunu yapmazlar."

"Belki geçmişte bunu yapmadılar ama şimdi fikirlerini değiştirdiler."

Omuz silkiyor, bu seçeneği ne reddediyor ne de onaylıyor. Şüpheli görüneceği için bu fikri zorlamamayı tercih ediyorum. Diğer adamların çoğunun Rai'nin sözlerini ciddiye almamasına sevindiğim tek an bu. İrlandalı olmadığından şüphelenemezler.

"Her iki şekilde de..." Rai konuşurken cildimi silmeye devam ediyor. "Sergei Damien'a savaşa hazırlanmasını söyledi. Bahse girerim olayların bu şekilde gelişmesine en çok o sevinmiştir. 'Savaş' kelimesi söz konusu olduğunda nasıl olduğunu bilirsin."

"Tüm bunlarda senin rolün ne?"

"Şimdilik sadece finanse ediyorum. Tam olarak katılamam." "Neden?"

"Çünkü seninle ilgileniyorum, dahi."

"Benimle ilgilenmek zorunda değilsin. Benim korumam var, Peter. O işe yaramaz çocuk nerede?"

"Hayır." Kararlı gözleri tekrar benimkilere dönerken ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. "Seninle ilgilenen kişi ben olacağım."

"Gerçekten istiyor musun?"

"Ben senin karınım. Bu benim görevim."

"Yeminlerimizi bu kadar ciddiye aldığını düşünmemiştim. Bu arada, sevmek ve değer vermekle ilgili bir bölüm var."

"Kendini aşma." "En azından denedim."

Gözlerinde hâlâ yaş var ve bu hoşuma gitmiyor. O güzel mavilerin gözyaşı gibi acı verici bir şeyle gölgelenmesinden hoşlanmıyorum çünkü Rai'nin duygularını dış dünyaya bu kadar kolay gösterecek bir tip olmadığını biliyorum. Sadece acı hissettiği için ağlayan biri değil. Olsa olsa, zayıflıklarını tüm gücüyle saklayacak bir tiptir. Dolayısıyla şu anda bunu yapamıyor olması, bu duyguların onun kontrol edemeyeceği kadar güçlü olduğu anlamına geliyor.

"Acı çekiyorum," diye mırıldanıyorum.

Başını işinden kaldırıp önce yaramı, sonra yüzümü kontrol etti. "Ne oldu? Ne oldu? Yapabileceğim bir şey var mı?"

Yaralı olmayan tarafımdaki kolumu uzatıyorum ve başımla işaret ediyorum. "Buraya gel."

"Hayır. Yaralısın."

"Buraya gel, Rai."

"Neden?"

"Çünkü seni yakınımda istiyorum."

"Neden yakınımda olmamı istiyorsun?" Sesi kısık, sanki bu soruyu nasıl soracağını bilemiyormuş gibi.

"Çünkü her şeyin sona erdiğini düşündüğüm o anda istediğim tek şey buydu."

Yavaşça yanıma tırmanırken ıslak bezi bırakmıyor, dikkatlice yaramı rahatsız etmemeye çalışıyor.

Başını pazuma yaslıyor ve elini karnıma koyarak yüzümü izliyor.

Bir anlığına bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. Gözyaşı izleri makyajının katmanlarını kırıyor ve üzerinde hâlâ dün gecedен kalma bir elbise var. Dün gecedен kalma kıyafetleri giydiğine göre beni terk edecek zamanı yoktu.

"Ne düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

"Omzunda bir kurşun izi daha var."

"Bana uygunsuz bir şekilde mi dokunuyordunuz, Prenses?" Alay ediyorum.

Yanakları kırmızı bir renk alıyor, ama o yerinde duruyor. "Sen neden bahsediyorsun? Ben senin karınım, sana uygunsuz bir şekilde dokunamam."

Kendisine karım demesi hoşuma gidiyor. Sonunda bu gerçeği kabullenmesini seviyorum.

"Bana ateş edildi."

"İki atıştan sağ çıktığın için şanslısın."

"Muhtemelen bu sefer sana sahip olduğum içindir ve bu yüzden öbür dünyadan kaçtım."

"Ölüm hakkında şaka yapmayı bırak. Neredeyse ölüyordun." "Ben buradayım."

Birkaç saniye önce kesik kesik aldığı nefesi, karnımı okşarken normale dönüyor. Sonra parmak uçları göğsümden yukarı, silahın ateşlendiği yere doğru kayıyor. "Ne oldu?"

Ona gerçeği söyleyemem çünkü bu gerçekte kim olduğumu ortaya çıkarır ama en azından ona daha önce hiç görmediği tarafımı gösterebilirim. Aklımdaki şeye karşı duruşunu bildiğim halde onu yakınımda tutmaya çalışmam çok bencilce.

"Uzun zaman önce arkadaşlarımla birlikteydim." "Arkadaşlarınla mı?"

"Tam olarak arkadaşlarım değillerdi ama suikast organizasyonundaki meslektaşlarımdı. Bir bakıma benim için bir aile gibiydiler. Bir nevi kardeşlik gibi, sadece birbirimize neredeyse hiç sadakatimiz yoktu. Sadece birlikte yaşıyorduk. Vaftiz babam olarak gördüğüm aile reisi elimden kayıp gidiyordu."

"Mafya babası mı? Mafyadan mı?"

"Sayılır. Onu mafyanın bir parçası olarak görmezdim ama kavram yeterince yakın."

"Sonra ne oldu?"

"Londra'da yönettiğimiz bölgedeki bazı rakipler vaftiz babamın ölmesini istiyordu. Elbette bunun olmasına izin veremezdim, bu yüzden suçluyu ortaya çıkarmayı kendime görev edindim."

"Böyle mi vuruldun?"

"Kendimi bu şekilde vurdurdum." Ya da yeterince yakın, her neyse. Detayları bilmesine gerek yok.

"Kendini vurdurmakla vurulmak arasındaki fark nedir?" Sorusu beni şaşırttı. Başkalarının dikkat bile etmeyeceği ayrıntılara gerçekten odaklanıyor.

"Kendini vurdurmak, bunu kendi başıma getirdiğim anlamına gelir." "Sen ne yaptın?"

"Vaftiz babama karşı aşırı korumacıydım."

"Ve bu kötü bir şey miydi?"

"Bazen, evet, ama bu şekilde kimseye karşı aşırı korumacı olmamam gerektiğini öğrenebildim. Çünkü sonuçta onların kendi hayatları var ve benim de kendi hayatım var."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. İnsanları korumanın sizi kötü bir insan ya da güvenilmemesi gereken biri yaptığını düşünmüyorum. Bence sadece kendini değil, etrafındaki herkesi korumak büyük cesaret ister."

"İnanın Prenses, niyetim bu değildi, ama siz öyle anladıysanız, aldırmam."

"Az önce aşırı korumacı olduğunu söylememiş miydin?"

"Evet, ama etrafımdaki herkes için değil. Geldiğimiz yerde bunu yapmayız. Sizin yaptığınız gibi değil."

"Ben mi?"

"Evet, ailene iyi bakıldığından emin oluyorsun." "Bu benim görevim."

"Sergei'nin önünde kendini lanet bir vücut kalkanı olarak kullanmak görev değil, pervasızlıktır."

Bir süre bana bakıyor, sonra iç geçiriyor. "Yapmak zorundaydım. Ailemin hayatta kalabilmesinin tek yolu buydu. Eğer Sergei ölürse, Anastasia da ben de mahvoluruz."

"Hayır, değilsin."

"Evet, öyle. Diğerlerinin bana karşı nasıl komplolar kurduğunu görmüyor musun? Mikhail, Sergei öldüğü an kellemi tepside sunacak ve şu tilki Kirill'i gördün mü? Onun da bir bildiği var."

"İkisi de sana zarar vermez."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü artık ben varım. Benim gözetimim altında zarar görmene imkan yok."

Bir an sessiz kalıyor ve uykuya daldığını düşünüyorum. Ama sonra sözleri sessizliği dolduruyor. "Neden gittin?"

İlk kez seks dışında benimle bu kadar savunmasız bir sesle konuştu. Bu sadece sorudan dolayı değil, aynı zamanda o zamanlar nasıl hissettiğiyle de ilgili.

Seçeneklerimi ve onu uzaklaştırmadan ona ne söyleyeceğimi düşünüyorum. Şu anda etrafımda olmasından çok hoşlanıyorum. Ya da her zaman, aslında.

"Bir görevdeydim," diyorum.

"Ne tür bir görev?"

"Kendi güvenliğiniz için bilmemeniz gereken türden."

"Beni terk ettin, Kyle. Nedenini bilmeye hakkım var."

"Seni terk ettim de ne demek? O zamanlar bir ilişkimiz yoktu.

Cinsel ilişkiye falan girmedik."

"Sen sahip olduğum en yakın korumamdın ve ikiz kız kardeşimi bilmesine izin verdiğim tek kişiydin. Geçmişimi paylaştığım tek kişi sendin. Ama sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki bunları birlikte yaşamamışız gibi kalkıp gittin."

"Bana ihtiyacın olmadığını söylemiştin Rai. Reina'yı kurtardıktan sonra önümde durup kendi başına bir insan olduğunu ve birilerinin senin için bir şeyler yapmasına ihtiyacın olmadığını söyledin. Bu sözleri sen söyledin, bu yüzden burada oturup kalmam için bana yalvarmışsın gibi davranma."

"*Sana yalvardı mı? Bunun kulağa nasıl geldiğinin farkında mısın? Beni tanıyorsun Kyle, ya da en azından o zamanlar tanıyordun. Gerçekten benim gibi birinin yalvaracağını mi düşündün? O zamanlar büyükbamı yeni kaybetmiştim, tek dayanağım ve yanımda olması gereken tek kişi beni terk etmişti."*

"Bilmiyordum. Aklından geçenleri okuyacak kapasiteye sahip değilim." "Yani hiçbir şey olmamış gibi gitmeye mi karar verdin?"

"Sana bir görevde olduğumu söylemiştim."

"Ne tür bir görev? Güvenliğim için bilmemem gerektiğini söyleme. Biz zaten evliyiz. Aramızda bir duvar yok."

Evet, var ve en başından beri bunu inşa eden de o. Sakladığım her şeyi göz önünde bulundurduğumda ben de daha iyi değilim, ancak bariyer var ve tek yapmak istediğim onu ortadan kaldırmak.

"Görev sana bahsettiğim organizasyon içindi. İngiltere'ye dönmek zorundaydım."

"Ve bu yüzden telefonlarıma cevap veremedin ya da bana haber vermek için mesaj gönderemedin?"

"Evet."

"Ama neden, Kyle? Neden birdenbire kendini hayatımdan sildin?"

"Çünkü benim yaptığım bu. Ortadan kaybolurum. İrtibatta kalamazdım çünkü bu geri dönmek istememe neden olurdu ve bu söz konusu bile olamazdı."

"Sadece gitmek istedin."

"Evet." *Ve seni düşünmek istemedim.* "Hayat yolunu çoktan seçmiştin ve benim bu yolda bir yerim yoktu."

"Aptal," diye mırıldanıyor.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Kendi güvenliğinin için bilmene gerek yok." Az önceki sözlerimi alaycı bir tonda tekrarlıyor.

"Hiç pes etmiyorsun, değil mi?"

"Hayır ve eğer yine haber vermeden gidersen, bu hiç hoş olmaz." Cevap olarak dudaklarımı alnında gezdiriyorum.

Yorgunluk onu etkisi altına alıp uyuyana kadar bu şekilde kalıyoruz. O uyur uyumaz telefonuma uzanıp kilidini açıyorum. Birkaç mesajım var.

Bunlardan biri diğerlerinden daha önemlidir.

Alev: Bu geceki saldırı sorunsuz geçti.

Şerefsiz. Tabii ki öyle.

Başlattığım bir saldırı tarafından vurulmam ironik olmamalı mı? Yazıyorum.

Kyle: Bizim tarafımızdan hiç kayıp var mıydı?

Alev: Utanç verici atışınız dışında yok. Bu planın bir parçasıydı.

Alev: Saçmalık.

Neden içimizden biri Sergei'ye nişan aldı **ki**?

Alev: Savaş başlatacak kadar canlarını yakmak demiştin.

Kyle: Eğer Sergei gittiyse, bu savaşı kim başlatacak, dahi?

Alev: Diğerleri. Dahi.

Bana söylemeden Sergei'ye nişan alma.

Alev: Yawn.

Pislik herif.

Kyle: İrlandalılarla nasıl gidiyor?

Alev: Korkudan titriyorlar.

Olması gerektiği gibi. Çünkü Ruslar şimdiye kadar geri adım atmış olsalar da, kendilerinden birinin vurulmasına asla izin vermeyecek ve bu konuda sessiz kalmayacaklardır.

Bu bile başlı başına vurulmaya değer. Sadece bu da değil, Sergei'nin de bana güveni tam olacak ve herkes patronlarını koruduğum için bana saygı duyacak.

Tüm bu ayrıcalıkları kendi yararına kullanacağım.

Alev: Oh, ve Ghost vurulduğunu biliyor.

Flame'in mesajını tekrar tekrar okurken telefon neredeyse parmaklarımdan kayıyor. Hayal görmüyorum. Az önce vaftiz babamın bildiğini söyledi.

Kyle: Neden ona söyledin?

Alev: Geçerken konuştuk.

Saçmalık.

Önceden bir planı olmadan hiçbir şey yapmaz ve Godfather'a söylemesinin nedeni de tesadüf değildir.

Bana seni sordu.

Vaftiz babası beni mi sordu? Ama neden? On yıl önce yollarımız ayrıldığında, yüzümü bir daha görmek istemediğini açıkça belirtmişti.

Ve?

Alev: Ve ne?

Ne dedi peki?

Alev: Hiçbir şey. Onun az konuşan bir adam olduğunu biliyorsun.

Daha önce göğsümde yükselen umut soldu ve yok oldu.

Tabii ki bu ihanetten sonra hiçbir şey söylemeyecekti.

İçimden başımı sallayarak kendimi tekrar oyuna veriyorum.

Kyle: Senin tarafın hakkında beni bilgilendirmeye devam et ve bir dahaki sefere Rus liderlerden birini öldür.

Onlardan biri giderse, savaş daha güçlü ve daha öfkeli olacaktır.

Planımdaki tek yanlış hesap, sanki beni bırakmak istemiyormuş gibi elini belime dolamış olan bu kadın. Bu kadın benim tek yarım kalmış işim, ama bir yolunu bulacağım ve onu ait olduğu yere götüreceğim.

Hemen yanımda.

"Uyu," diye fısıldadım. "Hayatın yakın gelecekte asla eskisi gibi olmayacak."

T İki hafta geçti ve bu önemli bir süre olmasına rağmen hiç de öyle hissettirmiyor.

Sanırım bunun nedeni çok az şey yaşanmış olması ama aynı zamanda çok şey yaşanmış gibi hissettirmesi.

Söz verdiği gibi, Sergei Damien'in İrlandalılara saldırmasını sağladı. Damien'in karakteri gibi vahşi ve acımasızdı. Biz sadece iki adam kaybettik ama İrlandalılar daha fazlasını kaybetti.

İtalyanlar şu anda bizim tarafımızda, ancak Yakuza ve Triadlar hala ait olmadıkları bir savaş konusunda isteksizler.

Vlad benden Kai'yle konuşmamı istedi çünkü Kai müzakereye açık görünüyordu. Ancak Kyle bu fikre pek sıcak bakmadı. Kai ile teke tek görüşme fikrinden hoşlanmadı.

Şimdilik iyileşmekte olduğu için onunla aynı fikirdeyim ama uzun vadede tek başımıza hayatta kalamayacağımızı biliyorum. İrlandalılar müttefiklerini getirirse, Luciano ailesi tek başına yeterli olmayacaktır.

Saldırı dışında hayatımızı bir şekilde mutlu mesut yaşıyorduk. Kyle ve ben erkenden kalkıp yürüyüşe çıkıyoruz ya da Ruslan ve Katia ile V Corp'un numaralarını gözden geçiriyoruz. Kyle'ın iş yapma biçimi beni şaşırtıyor; her şeyin iç yüzünü benimkiyle yarışacak düzeyde biliyor. Ona bunları nasıl öğrendiğini sorduğumda, 'ailesinden' öğrendiğini söyledi.

Geçen gün bana anlattığı. İlk defa hayatının hiç bilmediğim bir bölümünden bahsetti.

Olaysız günlerimizin ortasında, rahatlamış olmaktan çok uzağım. Aksine, fırtına öncesi sessizlik gibi hissediyorum.

Anastasia bana fırtınanın akşam yemeğindeki çekim sırasında zaten gerçekleştiğini söyledi, ama neden sanki bu daha başlangıç bile değilmiş gibi bir önsezim var?

Saldırıdan iki gün sonra Katia bana Igor'un şarap kadehinden DNA örneği alamadıklarını çünkü saldırı sırasında araya girdiğini ve DNA'yı muhafaza edemediğini söyledi. Son ziyaretleri sırasında Kyle ile meşgul olduğum için Igor'un DNA'sından bir örnek daha alamadım ama eninde sonunda alacağım.

Kyle'ı kendi kanının içinde yatarken gördüğüm o an, tek düşünebildiğim onu geri aldıktan hemen sonra kaybetmiş olduğumdu.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca, yavaş yavaş iyileşirken onun yanında oldum. Şirkete çok fazla gitmedim ve gittiğimde bile işimi eve getirdim.

Aynı anda iki hayatı birden idare etmek kolay değil ama Kyle'ın tekrar ayakları üzerinde durabilmesi için bunu başarıyorum.

İyileşme süreci sorunsuz ilerliyor. Dr. Putin bile güçlü bir bağışıklık sistemi olduğunu söyledi.

Dün gece, kardeşliğin liderleriyle bir akşam yemeği sırasında, Sergei onu resmi olarak onur konseyi üyesi olarak atadı.

Resmi bir tören yapılmamış olsa da, Kyle'ın artık Sergei'nin en yakın çevresinin bir parçası olduğu gerçeği değişmedi. Birkaç hafta önce olsaydı Kyle'ın bu kadar yakınlaşmasından şüphelenirdim ama benim ve Sergei'nin hayatını kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attıktan sonra şüphelenmemek mümkün değil.

Yavaş yavaş, aramızda zaten yıkılmış olan köprü yeniden inşa edilmeye başlandı. Evliliğimizden bu yana ilk kez, aramızda kurtarılacak bir şey varmış gibi hissediyorum, doğrudan fiziksel bölümle bağlantılı olmayan bir tür bağlantı.

Beni yanlış anlamayın, Kyle ile seks yapmanın açıklanamaz bir enerjisi var. Kelimelerin tarif edemeyeceği bir şekilde özgürleştirici.

Vurulduktan sadece birkaç gün sonra, Kyle beni becermek için ısrar etti - aynı odada olduğumuz her seferinde bundan bahsetmekten vazgeçmiyordu. Sonuç olarak, yarasını incitmemek için üstüne çıkıp ona binmeye çalıştım, ama aniden beni sırtüstü çevirdi ve adını haykırana kadar beni becerdi.

O zamandan beri bu bir alışkanlık haline geldi. Ona binmeye çalışıyorum ve o da ilk başta bana bir güç hissi veriyor, ancak birkaç dakika sonra onu elimden alıyor. Bu artık güçle ilgili değil, en azından benim için. Ben daha çok

Onun kollarındayken aramızda oluşan gerilim ve bağla ilgileniyorum.

Kyle için bu büyük olasılıkla güç ve onunla birlikte gelen kontrolle ilgili. Sırf beni bastırabilmek için yatakta onunla kavga etmemden hoşlanıyor.

Beni güçsüz görmekten zevk alıyor. Beni boğazımdan tutarak tatmin oluyor. Altında olmamdan, çılgılık atmamdan ya da adını inlememden, durması ya da daha hızlı ve sert olması için yalvarmamdan zevk alıyor. Bu şeylerden zevk alıyor ve bunu itiraf etmekten utanmıyor.

Onun bu yönüne o kadar bağımlı hale geldim ki, yaralı olsa bile kendini tamamen bırakan yönüne. O gecelerden birinde durmadı; kelimenin tam anlamıyla Viagra kullanan bir gencin dayanıklılığına sahipti. Bacaklarımın arasındaki lezzetli acıyla daha az ilgiliydim ve dikişlerini sökmesinden ve elimizde bir kan banyosu olmasından daha çok korkuyordum.

Neyse ki durum böyle değildi, ancak dayanıklılık yeteneğimi abartmıştım ve ertesi sabah zar zor yürüyebildim. Kyle tüm yürüyüş boyunca benimle bu konuda dalga geçti. Ne zaman meydana okusam gözleri eğlenceyle parıldıyor. Sözümüz kesilmezse şakalaşmamız sonsuza kadar sürebilir.

Bahçede yaptığımız sabah yürüyüşleri Kyle için bir tür fiziksel rehabilitasyon olarak başladı, ancak zamanla her gün dört gözle beklediğim bir şey haline geldi. Çoğu zaman çatışsak bile kolumu Kyle'ın beline dolayıp sadece konuşmanın verdiği bir huzur var.

Bugün kahvaltı hazırlamaya yardım edebilmek için erken uyandım. Yemek yapmayı uzun zaman olmuştu ama Katia ve Ruslan'ın bana yönelttiği tuhaf bakışları görmezden gelerek mutfak personeline yardım etmeye çalıştım.

Alışılmışın dışında bir şey yapıyorsam ne olmuş yani? *Dedushka* ile yaşamaya başladığımdan beri bunu yapmadığım doğru ama babamla yaşarken gayet güzel yemek yapardım. Bu on altı yıl önceydi, bu yüzden anılarım o kadar da mükemmel değil, ama işe yarayacaktır.

Biraz krep ve jöleli tost yaptım. Tostun bir kısmı biraz yanmış ama Kyle'ın tüm bunları onun için yaptıktan sonra şikayet etmeye hakkı yok.

Hayır, bunu onun için yapmıyorum. Benim yüzümden başına gelenlerden dolayı kendimi suçlu hissettiğim için yapıyorum. Hepsi bu. *Hepsi bu.*

Piknik sepetini hazırladıktan sonra elime alıp yukarı çıkmaya çalışıyorum ama Kyle'ı çoktan girişte beni beklerken buluyorum. Her zamanki siyah pantolonunu ve beyaz gömleğini giymişti.

Kıyafetler ve bandaj yarasını gizliyor ama göğsüne saplanmış olan deliği neredeyse görebiliyorum.

Vurulduğu anın görüntüleri zihnimin ön tarafına hücum ediyor ve onları dışarı çıkarmakta zorlanıyorum. Onun kendine özgü kokusu beni sarana kadar yavaş yavaş dağılıyorlar.

Kyle her gün yaptığı gibi elini koluma koyuyor. "Günaydın, Bayan Hunter."

"Günaydın. Bugün kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Dün seni çarşafı yırtana kadar becerdikten sonra hala bunu mu soruyorsun?"

"Kyle!" Yüzüm yanıyor ve biri duymuş olabilir diye içgüdüsel olarak çevremizi kontrol ediyorum.

"Ne?"

"Ya biri dinliyorsa?"

"O zaman röntgenci eğilimleri var. İştisel porno diye bir şey var mı?"

"Umutsuz vakasın."

"Seninle seks yaptığım için mi? Bu rozeti şerefle

alacağım." "Her konuda bu kadar utanmaz olduğun için."

"Biz zaten karı kocayız. Bu kutsal birlikteliğe sevişmenin de dahil olduğu herkes tarafından biliniyor."

O iflah olmaz biri. Bu kaba şeyleri söylemesini engellememin hiçbir yolu yok. Ne kadar denersem, sinirime dokunmak konusunda o kadar yaratıcı oluyor.

Ama onun bu yönünden gizliden gizliye hoşlanıyorsa gerçekten sinirlerimi bozuyor mu? "Artık gidebilir miyiz?" diye soruyorum.

"Henüz değil. Güzel karımın bugün nasıl olduğunu bilmem gerek." Sesi baştan çıkarıcıydı. "Daracık amının içinde döllerim varken iyi bir gece uykusu çektin mi?"

"Kes şunu."

"Neden? O seksi sesinle 'daha sert, Kyle' diye inlerken aldırmıyordun."

Kanım aynı anda hem kulaklarıma hem de göbeğime akıyor ve bu etkiyle savaşmaya çalışsam da başaramıyorum. Gerçek şu ki, dünyayı hiç umursamayan bu yüzsüz şekilde konuştuğunda garip bir uyarılma hissi beni istila ediyor. Onun için önemli olan tek kişi ikimiziz.

"Yani?" Dirseğiyle beni dürtüyor. "Soruma cevap vermedin. Bu sabah nasılsın?"

"Ağrıyor," diye fısıldıyorum.

"Seni odamıza götürür götürmez daha da ağrıyacaksın."

"Hâlâ iyileşiyorsun, Kyle."

"Ben şeytan kadar ölümsüzüm. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Sorun da bu zaten, endişeleniyorum. Şimdiden iki kurşundan kurtuldu ve üçüncüsü onu kesinlikle alıp götürecektir diye endişeleniyorum.

Ona odaklanarak bu uğursuz düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum.

Benim kocam.

Önceki korumam kocama dönüştü.

Hiç normal olacak mı bilmiyorum. Ne de olsa biz normal bir çift değiliz. Sıradan bir şekilde başlamadık ve dünyamız bir peri masalından başka bir şey değil.

Ancak beni neden terk ettiğini söyledikten sonra -çünkü ona karşı soğuk davrandığımı düşünüyordu- içimde bir şeyler yumuşadı. Bunun, beni bir daha terk etmeyeceğine dair verdiği sözle ya da benim için hayatını tehlikeye atmış olmasıyla - bir değil, iki kez - ilgisi olabilir.

Benim adıma ölümle yüzleşmeye hazırды.

Bir parçam, *Dedushka* tarafından her şeyden doğal olarak şüphe duymak üzere eğitilmiş olan parçam, Kyle'a bu kadar kolay güvenmemem gerektiğini söylüyor. Bir zamanlar yaptığım gibi hayatımı onun ellerine bırakmamalıydım.

Ama diğer parçam -her gece onun kollarına düşen çarpık, berbat parçam- günün her saniyesinde onunla kalmamı istiyor. Bu kısım onu birkaç saat görmediğimde özlüyor. O parçam, sanki her zaman onun ziyafeti olmuş gibi bedenimi tüketmesine izin veriyor.

Ve bana ziyafet çekiyor.

Kyle'ın dayanıklılığı sınır tanımıyor, yaralı, sargılı ve tamamen iyileşmekten uzak olsa bile.

Beni penisiyle mi yoksa oyuncaklarıyla mı zevke getirdiği önemli değil. Her ikisi de şimdiye kadar gizli kalmış yönlerimi kışkırtma yeteneğine sahip.

İnsanların fiziksel ve duygusal yönlerin birbirinden ayrı olduğunu söylediğini biliyorum ama benim için öyle değil. Hiçbir zaman bedenimin kalbimden kopuk olduğunu düşünmedim, bu yüzden Kyle bedenimi ilk kez uyardığından beri göğsümün içinde de bir şeylere dokundu. Özür dilemeden yaptığı her sevişmede kendini daha da derine yerleştirdi.

Büyük bir *Ailanthus* ağacının altındaki bankta oturuyoruz ve sepeti aramıza yerleştiriyorum. Gökyüzü açık, ara sıra bulutlar güneşi engelliyor.

Şimdi ve tekrar.

"İçinde zehir var mı?" diye soruyor şakacı bir parıltıyla. "Eğer zehir istiyorsanız, sizin için memnuniyetle getirebilirim."

"Hey." Yanaklarımı çimdikliyor ve konuşurken elini orada tutuyor. "Alınmayın, sadece şaka yapıyordum. Sana hiç gergin olduğunu söyleyen oldu mu, yoksa senden korktukları için mi bunu söyleyemiyorlar?"

"Gergin değilim. Sadece gerçekçiyim."

Beni bırakıyor ama yanağımı okşamadan önce değil. "Bu da gerginliğin başka bir adı, ama konunun dışına çıkıyorum, sadece birazcık."

"Pasif-agresif olmayı bırak."

"Ben İngilizim Prenses, pasif-agresif davranış bizim doğamızda var."

Başımı sallayarak krep kabını alıyorum ve ona doğru kaydırıyorum. Kyle bir ısırık alıyor ve ben de nefesini tutarak tepkisini bekliyorum. Yüzünü buruşturmuyor, bu iyiye işaret. Ancak çiğnemeye ara veriyor.

"Ne? Beğenmedin mi?"

"Hayır. Sadece... uzun zaman önceki bir tadı geri getirdi." Biraz gülümsüyor. "Annem bunları yapardı ve hatta kendi özel tarifi vardı."

"Babam da yapardı. Servetini kazanmadan önce parasız bir öğrenciydi ve krepler yarı zamanlı işinden para kazandığında yediği lüks bir kahvaltıydı. Bir bakıma benim için de özel oldular."

"Onun yanında kalsaydın farklı bir hayatın olacağını mı düşünüyorsun?"

"Muhtemelen. Ama öyle olsaydı, Reina burada hayatta kalamazdı ve ben de *Dedushka ile* tanışamazdım. Hayatımın en heyecanlı günlerini onunla geçirdim ve bunu dünyaya değişmezdim. Aynı zamanda babamı ve Reina'yı sürekli özledim. Mantıklı gelmiyor, biliyorum. Bir yandan *Dedushka'yı*, Sergei'yi ve Ana'yı seviyordum, diğer yandan da babamı ve Reina'yı istiyordum."

"Çok mantıklı. Sen sadece tüm ailenin yanında olmasını istedin.

Bu yüzden onları korumak söz konusu olduğunda kalpsizleşebiliyorsunuz."

İnanamayarak bir süre ona baktım. Benim açımı bu kadar kolay çözebileceğini hiç düşünmemiştim.

Bazen çok gözlemci oluyor ve bu hem korkutucu hem de rahatlatıcı. Şu anda, kesinlikle ikincisine doğru eğiliyor.

Ona uzanıp sarılmamak için bir parça krep alıyorum. Birkaç saniye sessizce yiyoruz. Güneş

bulutların arasından bize doğru bakıyor. Kyle iki elini yüzümün önüne koyarak güneş başka bir bulutun arkasında kaybolana kadar yüzümü ışıklardan koruyor.

Beni koruma şekli biraz abartılı olabiliyor ama bunu yaparken yüzündeki ciddi ifadeye gülümsemeden edemiyorum.

Doğanın, sakinliğin ve uzaktan gelen kuş seslerinin tadını çıkararak sessizce yemeye devam ediyoruz. Birkaç gardiyan bizi görünce selam veriyor ve biz de onları selamlıyoruz - yani ben selamlıyorum. Kyle her birine ters ters bakmaya devam ediyor.

Kendime bir bardak meyve suyu doldurup bir yudum alıyorum. "Neden onları öldürmenin en iyi yolunu planlıyor gibi görünüyorsun?"

"Çünkü öyleyim."

"Neden?"

"Sana tuhaf bakıyorlar."

Benden bir kıkırdama kaçıyor. "Ben onların patronuyum. Bana komik gözle bakmıyorlar. "Evet, bakıyorlar."

"Sadece paranoyaklaşıyorsun."

"Ve sen de güzelliğinin farkında değilsin."

Pipet ağzımın yarısına kadar gelmişken duraksıyorum. Kyle bana ilk kez güzel demiyor ama bu hiç normal gelmiyor. "Güzelliğimin bununla ne ilgisi var?"

"Lanet olası güzelliğin olmasaydı, sana doğru bakan her piçin kalbini sökmek istemezdim."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için başımı eğiyorum. Böyle sahipsizci bir şekilde konuştuğunda ne diyeceğimi bilemiyorum.

"O yüzden onların kaderini daha da kötüleştirmeyin" diye devam ediyor. "Nasıl yani?"

"Onlarla konuşma ya da onlara gülümseme gösterme; bunlar sadece bana ait olmalı."

"Sen çok fazlasın."

"Ve sen benimsin."

Tekrar sessizliğe gömüldüğüm için meyve suyumu tek seferde yudumluyorum ve bu da Kyle'ın sırtına neden oluyor.

Sonra elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçirmeden önce kalçasına yerleştiriyor. Başparmağı elimin arkasını beni nefessiz bırakan bir ritimle okşuyor.

"Nasıldı?" diye soruyor tamamen sakin bir şekilde.

"Ne nasıldı?"

"Ben gittikten sonra nasıldı?" "İyiydi."

Bana komik bir bakış attı.

"Ne?" Göğsümü şişiriyorum. "Gözyaşları içinde patlamamı ve bunun bir trajedi olduğunu söylememi mi bekliyordun?"

"Savunmaya geçiyorsun."

"Hayır, cevap vermiyorum. Sadece sorunuza cevap veriyorum ve bu sorunun cevabı da *gayet iyi olduğumdur.*"

Hayatımın çok önemli bir şeyi kaybetmiş gibi görüldüğü gerçeğini gizliyorum: anlam. Belirlediğim her hedefe ulaşmış olabilirdim ama heyecan yoktu.

Bir noktada bir şeylerin eksik olduğunu fark ettim, ancak Igor'un oğlu olduğunu iddia ederek yemek odasında tekrar ortaya çıkana kadar bunun ne olduğunu bilmiyordum.

Kyle dudaklarını şakağıma değdiriyor ve sanki dondurucu bir fırtına sırasında bir kar tarlasının ortasında duruyormuşum gibi titriyorum.

"İyi değildim," diye itiraf ediyor tenime karşı. "Aslında perişan haldeydim.

Seni özledim."

Bir duygu karışımı boğazımı tıkıyor. Konuşmadan önce temizliyorum. "Beni neden özleyesin ki?"

"İnatçılığına, saçmalamayı kabul etmeyen tavrına ve her adımda bana meydan okumana alıştım diyelim. Her gün uyandığımda seni kapımda bulmayı ve sana bir şeyler öğretmemi istememi özledim. Etrafındaki herkesi nasıl kolladığını özledim, her ne kadar rahatsız olmasınlar diye mümkün olduğunca ketum davranmaya çalışsan da.

"Muhafızlarına aیلenden biriymiş gibi davranmanı ve onları asla aşağılık hissettirmememi özledim. Ama en çok da gülümsememi özledim." Sırıttıyor. "Ne kadar nadir olsa da."

Bu sefer boğazımdan kaçan cılız sesi kontrol edemiyorum. Bu kez kollarında paramparça olacaktım gibi hissediyorum.

"Beni özledin mi?" Sesi alçak ve duyduğum şey bir kırılma belirtisi mi?

Cevap vermeyince devam ediyor: "Beni affedecek misin?"

Gülümsemeyi başarıyorum. "Denemeye devam et."

"Farklı nedenlerle de olsa her gece deniyorum." "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Alo? Belli ki içine gerçek bir bebek koymaya çalışıyorum. İlk etapta bebek olmadığını öğrendiklerinde herkesin şaşkınlığını hayal edin."

"Bu imkansız olurdu."

"Nedenmiş o?"

"Doğum kontrol hapı kullandığımı gerçekten fark etmedin mi?" "Tabii ki fark ettim."

Gülüyorum. "O zaman nasıl hamile kalmamı bekliyorsun?"

"Mucize denen küçük bir şey."

"*Mucizeler* yakın zamanda gerçekleşmeyecek."

"Bunu göreceğiz."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

"Yok bir şey." Kayıtsızmış gibi davranıyor. "Ama sana söz veriyorum, ben sana taparken bir gün bebeğimi o rahminin içinde doğuracaksın."

"Eğer benim söz hakkım varsa, hayır." "Hmm."

"Hmm' ne demek?"

"Sana başka bir sözüm daha var."

"Ne tür bir söz?"

Elimi dudaklarına götürüyor ve tenime değdiriyor. "Asla terk etmeyeceğim türden. Ve eğer gidersem, sen de benimle geleceksin."

KYLE

I Rai'nin kollarımda bu şekilde huzur içinde yatacağı bir gün olacağı hiç aklıma gelmezdi.
O çok asabi ve bireyci.

Bu.

Bir noktada, beni terk edeceği ve asla arkasına bakmayacağı bir gün olacağını fark ettim.

Ama bu, onu kaybetmeyeceğime karar vermeden önceydi.

Ona benimle geleceğini söylerken şaka yapmıyordum. O anın sıcaklığıyla söyledim ama verdiğim en doğru karardı.

Rai benimle geliyor.

Tüm bunlar bittiğinde, buradan uzakta bir yerde yaşamaya gittiğimizde yanımda olacak.

Onun çok sevdiği yere getireceğim trajediden uzakta. Göğsümdeki yara, işim bittiğinde onun çekeceği acıyla kıyaslanamaz bile.

Şu anda bandajımı değiştiriyor ve bana Mikhail'in son rezaletini anlatıyor. Son birkaç haftadır yaptığı şey bu. Onu altıma alıp becerme dürtüsü yerine sözlerine odaklanmaya çalışıyorum.

Duştan yeni çıkmış olmamız ve durmam için çılgılık atana kadar onu duvara yaslamam önemli değil.

Duramıyorum.

Bana o gözlerle bakarken olmaz. Onları bir yerlerde güvende tutabilmeyi diliyorum. Keşke onları saklayabilsem de gerçekte ne olduğumu ya da neler yapabileceğimi görmeseler. Eğer görürse.

kaybolduğum zamanki gibi sadece ölmemi istemeyecek. Bu sefer beni kendi elleriyle vuracak.

Muhtemelen bunu hak ederdim ama yine de, onun onaylamayacağı yöntemlere başvurmak zorunda kalsam bile bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Bandaj işini bitirdikten sonra gömleğimi giymeme ve düğmelerini iliklememe yardım ediyor. Siyah manikürlü tırnakları kumaşa karşı çok kadınsı görünüyor, zarif ve onun her şeyi gibi incelik dolu.

Yüzü daha genç görünüyor, muhtemelen başkalarının yanındayken olduğu gibi tamamen tetikte olmadığı için. Benim yanımdayken yavaş yavaş gardını indirmeye başlıyor.

Bunun onun açısından çok akıllıca bir seçim olduğunu söyleyemem, ama benimle sürekli kavga etmesinden daha iyi - yine de canı istediğinde benimle kavga ediyor. Rai'yi kıskırtmayı ve onu müsait olan en yakın yüzeye götürmemi söylemeden önce kızarmasına veya kıvranmasına neden olmayı seviyorum.

"Hepsi bitti." Yaptığı işe gülümsüyor.

"Aletimin üzerinde zıplamadığınız sürece her şeyin bittiğini söyleyemem, Prens."

Sert bir nefes çekiyor. "Hiç böyle konuşmayı bıraktın mı?"

"Bırakıyorum."

"Evet,
doğru."

"Gerçekten
istiyorum."

"Ne zaman sapık oldun ki?" "Bana
bindiğinizde, Bayan Hunter."

Gözlerini deviriyor. "Sanki bana izin
veriyormuşsun gibi söylüyorsun." "Şimdi
vereceğim." Kalçama dokunuyorum.

Başını sallamadan önce bir saniye kadar tereddüt ediyor. "Hayır, Kai ile buluşmaya gitmemiz gerekiyordu, unuttun mu?"

"Nasıl unutabilirim ki?" Mırıldanıyorum.

Ona beni rahatsız edecek şekilde bakan Japon piçiyle bir toplantımız var. Bu yetersiz bir ifade. Mesele sadece ona bakış şeklinden hoşlanmamam değil. Ne zaman adı geçse, onun sefil hayatını bitirmek ve Yakuza ile Bratva arasında diplomatik bir sorun başlatmak istiyorum.

Ancak diğer pislik Vladimir, Rai'yi olası bir ittifak için kendisiyle konuşmaya çağırıyor. Kai'nin Rai ile bir tür anlaşması olduğunu biliyor ve ben bu tür anlaşmalardan hoşlanmıyorum.

Söylemeye gerek yok, onunla tek başına buluşmasına izin vermem mümkün değildi. Yani ya ben gideceğim ya da onu ekeceğiz. İkinci seçeneği tercih ederim, ya da daha iyisi, Flame'e onu öldürtmem gereken sıfırıncı seçeneği tercih ederim.

"Kai bekleyebilir,"
diyorum. "Hayır,
bekleyemez."

"Evet, gelebilir. Bu arada, bana binebilirsin. Hadi, istediğini biliyorsun."

Alt dudağını dişlerinin arasına alıyor ve kalın kirpiklerinin arasından, sahip olduğunu bilmediğinden emin olduğum ama yine de yaymayı başardığı bir baştan çıkarıcılıkla bana bakıyor.

İkiz kardeşi gibi doğal bir baştan çıkarıcı olmayabilir ama ara sıra ortaya çıkan gizli eğilimleri var ve pantolonumdaki şişkinliğe bakılırsa üzerimde işe yaradıkları kesin.

"Sonra, tamam mı?"

"Bunu şimdi yapmak varken neden sonrasını bekleyelim?"

Derin bir iç çekiyor ama onu belinden tuttuğumda benden uzaklaşmıyor.

Rai bana bakıyor. Başlangıçta gözlerinden nefret ederdim. Çok soğuk, duygusuz ve nüfuz edilemez olduklarını düşünmüştüm, ama şimdi kapalı değiller. Yumuşak, huzurlu ve ben onun bu yönüne fazla bağımlı olabilirim.

"Programımı ne kadar mahvettiğinin farkında mısın?" "Peki bu kötü bir şey mi?"

"Elbette öyle. Yapacak işlerim var ve bu sadece kardeşlikle ilgili değil. Ben V Corp'ta birçok insanın geçiminin bana bağlı olduğu bir üst düzey yöneticiyim. Hesap vermem gereken yöneticilerim ve ilgilenmem gereken çalışanlarım var. Ayrıca Ana'nın stajına da göz kulak olmalıyım ki fazla korunaklı olmaktan kurtulsun, ama seninleyken tüm bunları unutuyorum. Dikkatimi dağıtmayı keser misin?"

"Sahip olabileceğin en iyi dikkat dağıtıcı şey bu iken neden yapayım ki?"

"Kyle..." diye yalvarıyor. "Sadece gidelim ve döndüğümüzde ne istersen yapmana izin vereceğim."

İlgimi çekti. "Ne istersem mi?"

"Her neyse. Sen. İstersen," diyor ısrarla. "Ama şimdi iyi olacağına söz ver."

Gözlerimi kısıyorum. "Kimin için iyi?" "Kai'ye."

"Düğün günümüzde seni öldürmekle tehdit etmişken neden öldüreyim ki?"

"Çünkü Japonlarla bir ittifak istiyoruz. Bazen diplomasi uygulamamız gerekiyor."

"Bağlantıda olan sensin, ben değil. Neden ikimizin de iyi oynaması gerektiğini anlamıyorum."

"Kai ile sorunun tam olarak nedir?"

Sana bakışı. Ama bunu söylemiyorum çünkü bu beni acınası bir aptal yapar ve ben öyle biri değilim. Eğer bir şey varsa, bu hikayenin kötü adamı benim. Onun sevgili kardeşliğinin silinip gitmesinin sebebi benim.

Ben bir şey söylemeyince Rai konuyu kapattığını düşünüyor ve deri ayakkabılarımı ayaklarımın yanına koyuyor. "Yardım etmemi ister misin?"

"En azından bunu kendim yapabilirim. Benden önce git.

Ben takip ederim." "Yardım etmemi istemediğine emin misin? Çabuk olur." "Çok hızlı bir şekilde eş oluyorsun, Rai."

Ama büyük amcası için kurşun yediğim için kendini suçlu hissediyor gibi geliyor.

Bunca zaman yanımdan ayrılmamasının sebebi buydu. Minnettarlık. Bu lanet kelimededen nefret ediyorum. Bana karşı minnettarlık hissetmesini istemiyorum. Benimle olmasını istiyorum çünkü benim onun varlığı olmadan nefes alamadığım kadar onun da benim varlığıma ihtiyacı var.

Ama bunun için farklı bir zaman ve yer olacak. Bir gün, 'kahramanca' davranışlarıma minnettar olduğu için değil, benden uzak kalamadığı için kollarıma sarılacak.

Yüzünü buruşturduktan sonra gidiyor.

Ayakkabılarımı giymeden önce kapının arkasından kapandığından emin oluyorum, telefonumu alıyorum ve balkona çıkıyorum. Keskin nişancı korkusu nedeniyle nadiren açık oluyor. Merhum patron Nikolai aşırı ihtiyatlıydı ve Rai birden fazla yönden ona çekmiş.

Telefonumdaki numarayı çeviriyorum ve Flame telefonu açana kadar birkaç dakika bekliyorum.

"Sizin tarafınızda işler nasıl?"

"Öncelikle, siktir git, İrlandalıların arasında olmak için kaydolmadım. Onların aksanını taklit etmek tam bir kabus."

"Sızlanmayı kes. Damien'ın saldırısı işe yaradı mı?"

"Sihirli bir şekilde. Endişeliler ve Ruslar ile İtalyanlar onları ezmek için güçlerini birleştirdiği için mahvoldüklerini biliyorlar."

"Olması gerektiği gibi," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Rolan'ın ya Sergei'ye ya Lazlo'ya ya da her ikisine birden ulaşacağına inanıyorum."

Bu ismi duyunca yumruğum sıkılıyor. *Rolan Fitzpatrick*. Bunu unutmamın imkanı yok.

"Peki tam olarak ne yapmak niyetinde?" Flame'e soruyorum.

"Ateşkes mi isteyeyim? Yoksa bir fahişe mi? Ben nereden bileyim?"

"Fark etmez zaten. Lazlo da Sergei de İrlandalıların benim düğünümü bastığını ve Sergei'nin özel akşam yemeğine geldiğini düşünüyor."

"Haklarını vermek gerekirse, Ruslar o gece bizi yakalamaya çalıştı, özellikle de şu sakallı ve gözlüklü adamı, ama zamanında kaçtık."

Her girişin yanında konuşlanmış muhafızlara bakıyorum. "Ruslar ne kadar güçlü olduklarını düşünürlerse düşünsünler, profesyonel olarak eğitilmiş ölüm makineleriyle kıyaslanamazlar."

"Ölüm makinelerinden bahsetmişken, depozitonun ikinci yarısını bekliyorlar."

"Tüm işi bitirir bitirmez göndereceğim." "Bana sadece bir isim verin."

Bir duraksama var, benim tarafımdan, onun tarafından değil. Neden tereddüt ediyorum ki? Ne de olsa Amerika'ya dönmemin ilk sebebi buydu. Bu yüzden hayatta kalıyordum.

"Kyle?"

"Adrian ya da Sergei değil de elit bir grup olduğu sürece Ruslardan kimi öldürmek zorunda olduğun umurunda değil."

"Neden Sergei değil? O benim ilk tercihim olurdu."

Adrian liste dışı çünkü hikayenin bir kısmını biliyor. Geçmişte onun için yaptığım gizli cinayetler, kardeşliğe girmemin en başta gelen nedeniydi. Adrian ona sahte bir geçmiş verdiğinde Nikolai benim geçmişimi sorgulamadı çünkü o -ve Sergei- ona çok güveniyor. Adrian beni yakınında istiyor çünkü cephaneliğinde en iyi profesyonel katillerden birine sahip olmak hoşuna gidiyor ve bunun için karşılıklı bir anlayışımız var. Tabii ki tüm kardeşliği mahvetmeye niyetli olduğumu bilmiyor.

Ancak Sergei'nin oyunda olması gerekirdi çünkü konumu, aniden ölmesi halinde daha büyük bir etki yaratmasını sağlar.

Rai'nin geçen günkü sözleri onu bitirmemi engelliyor.

Eğer adam ölürse, V Corp'tan ve uğruna çalıştığı her şeyden atılacaktır. Kardeşlik bir kadın için zor bir dünya, özellikle de

Rai gibi çok inatçı ve açık sözlü bir kadın.

Bu yüzden, fantezilerini henüz öldürmemeyi seçiyorum, her ne kadar onu buradan çıkardığımda eninde sonunda onları geride bırakacak olsa da.

"Sergei'ye hâlâ ihtiyacım var. Artık beni tercih ediyor ve ben de bunu kendi avantajıma kullanacağım," diyorum. "Diğerlerinden birini seç."

"Peki sonra?"

"Ve sonra soru sormayı bırak ve bunu gerçekleştir. Ne de olsa sana iyilik yaparak ödeme yapıyorum ve onlardan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

"İyi, iyi. Sadece şu sarışın karın için bir planın olup olmadığını merak ediyordum."

Onun hakkında bu şekilde konuşamazsın. Aslında, ondan hiç bahsetme.

Söylemek istediğim bu ama Flame'e zayıflığımı bu şekilde gösterirsem, bunu bana karşı mümkün olan en acımasız şekilde kullanmaktan çekinmeyecektir. Şu anda onun müttefiki olabilirim ama bir gün gelecek düşmanım olmaya geri dönecek.

"Rai bir şey değil," diyorum rahat bir ses tonuyla. "Onu arkamda bırakacağım." "Yapılacak en akıllıca şey bu, çünkü ne olduğunu biliyorsa

seni öldürür."

Öldürecekti.

Ama yine de onu yanımda götüreceğim. Yanımda olduğu sürece beni öldürmesi umurumda değil.

"Bitiş çizgisine yaklaştık, o yüzden kafanı oyuna ver, Flame." "Her zaman öyledir, serseri."

"Sonunda, hem İrlandalıların hem de Rusların yok olmasını istiyorum." Bu benim intikamım.

I olduğum yerde donup kaldım, az önce ne duyduğumdan ya da doğru duyup duymadığımdan emin değilim.

Belki de zihnim bana bir oyun oynuyordur. Belki de bunların hiçbiri gerçek ve ben rüya görüyorum.

Yakında uyanacağım, değil mi?

Gözlerimi öyle sert kapatıyorum ki acıyor, sonra tekrar açıyorum. Aptalca umduğumun aksine, uyanmıyorum.

Bunun yerine, kapının yanında dururken duyduğum sözler zihnime saldırıyor.

Sonunda hem İrlandalıların hem de Rusların yok olmasını istiyorum.

Kyle, aklımın almadığı diğer şeylerin yanı sıra bunu da söyledi.

Genellikle ben daha odaya girmeden varlığımı fark eder. Ama bu sefer değil. Burada olduğumu bildiğini gösteren herhangi bir işaret göstermedi. Aldığı ilaçlar duyularını köreltmış olabilir ya da ben çok sessizim.

Ya da belki de burada olduğumu fark edemeyecek kadar yıkım planına odaklanmıştır. Gerçek şu ki, o sözleri söyledi.

Bu benim hayal gücüm değil.

Bu bir kabus değil.

Gerçek bu.

Balkonda duran, kocam olarak kabul ettiğim ve yüzüğünü taktığım adam, ailemin ölümünü planlıyordu.

Bir an nefes alamadım ve düşünemedim. Oraya dalmalı, onunla yüzleşmeli ve muhtemelen kendimi öldürtmeli miyim? Yoksa uzaklaşp hiçbir şey duymamış gibi mi davranmalıyım?

Katia'dan DNA testlerini aldığım ve büyük harflerle Igor'un oğlu olmadığını söyledikleri için geri gelmediğimi farz et.

Yedi yıl boyunca asla aptal olmayacağıma yemin ettikten sonra onun oyunlarına yeniden kanacak kadar aptal değilmişim gibi davranmak.

Gayet iyiydim, kocam olmasına alışmaya çalışıyordum. Onu affetmeye ve her şeyi geride bırakmaya hazırdım.

Ama balon patlamadan önce bu boş hayalde ne kadar yaşayabilirdim? Kyle'ın gerçekte ne olduğunu görmeden önce?

Bir yıkım dehası.

Ailemi mahvedecek bir adam.

Düşündüğümün aksine, Kyle benimle Igor'u patron yapmak için evlenmedi.

-Bunu tüm kardeşliği yok etmek için yaptı.

İhanetin acı tadı ağızımda patlıyor ve metal tadı alana kadar alt dudağımı ısırıyorum.

O telefonda konuşmaya devam ederken ben geri çekiliyor ve mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışıyorum.

Bir keresinde bana ona güvenmemem gerektiğini, ona güvendiğimde öleceğimi söylemişti. Bunu dinledim mi? Aptal kalbim bunu dinledi mi? Dinlemedi. Bunun yerine, onun sırlar ve yalanlar ağının derinliklerine düştüm. Beni de kendisiyle birlikte öyle bir karanlığa sürükledi ki artık ışığı görmek imkânsız.

Kapıyı kapatmıyorum çünkü klik sesi onu varlığımdan haberdar edebilir.

Her şeyi duyduğumu öğrenirse planını değiştirir ve ben de onu engelleyemem.

'Bizim' demeye başladığım odanın önünde dururken gözlerim yaşarıyor. Onları kızgın ellerimle siliyorum.

Artık her şey bitti.

Aileme ve bana zarar verebileceğini düşündü ama ortadan kaybolsaydı daha iyi olurdu. Yüzünü görmemiş olsaydım çok daha iyi olurdu.

Ama o devam etti ve en affedilmez günahı işledi.

Kalbimi sikeyim. Kimse aileme zarar vermeden önce onu ve Kyle'ı ezeceğim.

Bir erkek sesi dikkat çekici bir aksanla konuşmadan önce arkamdan bir hışırtı sesi geliyor. "Görünüşe göre duymaman gereken bir şey duymuşsun."

Ve bununla birlikte, boğazımı arkadan kavradı ve boynumu büktü.

Bir gümbürtüyle yere düşerken görüşüm yavaş yavaş kararıyor. Büyük eller ayaklarımı tutuyor ve beni sürüklüyor.

Korkutucu bir boşluk beni pençelerine alırken gözlerim yavaşça kapanıyor ve bir damla yaş yanağımdan aşağı süzülüyor. Gözlerim kararırken, Kyle'ın sözleri kafamın arkasında çalmaya devam ediyor.

Rai bir hiç. Onu arkamda bırakacağım.

DEVAM EDECEK

Kyle ve Rai'nin hikâyesi [İntikam Tahtı'nda](#) sona eriyor.

Rai'nin ikiz kardeşi Reina'nın ve Asher'in hikâyesini [All The Lies](#)'da okuyabilirsiniz.

NE VAR NE YOK?

Throne of Power'ı okuduğunuz için çok teŖekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen yorum bırakın.

Desteğiniz benim için dünyalara bedel.

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartıŖmaya susadıysanız, [Rina'nın Spoiler Odası](#) adlı Facebook grubuna katılabilirsiniz.

Sırada Rai ve Kyle'ın destansı mafya romantizmi [İntikam Tahtı'nın](#) finali var.

Blurb

İntikam saldırdığında...

Sen beni tanıımıyorsun ama ben seni tanıyorum.
Ben fark etmeden arkanızdan sürünen gölgeyim. Beni gördüğün an ölürsün.
Bir suikastçı. Bir katil. Bir hiç. Ta ki biri olana kadar.
Beni bir gölgeye indiren herkese bunu ödeteceğim.
Bunu yapmak için her Ŗeyi riske atmaya hazırım.
İsteksiz karım hariç her Ŗey.

Rai Sokolov bana en kötüsünü gösterebilir, ama bu sadece ölüm bizi ayırdığında sona erecek.

Tahta giden yol kayıp, ihanet ve kan banyosu ile döşelidir.
Kazanmak için her şeyimizi ortaya koyarız.
Hayatımız buna dahildi.

ALSOBYRINAKENT

ROYAL ELITE SERİSİ

Zalim Kral

Sapkın Kral Çelik

Prenses Çarpık

Krallık Kara

Şövalye

Kısr Prens

Acımasız

İmparatorluk

Kraliyet Eliti Sonsözü

YALANLAR VE GERÇEKLER DÜETİ

Tüm Yalanlar

Tüm Gerçekler

KINGDOM DUET

Bir Krallığın Yönetimi (Ücretsiz Ön
Bölüm) Bir Kralın Hükümdarlığı

Bir Kraliçenin Yükselişi

THRONE DUET

Güç Tahtı

İntikam Tahtı

TEAM ZERO SERİSİ

Cezbedilmiş

Karga

Hayalet

Gölgeli Sisli

Sıfır Takımı Boxset 1-3

RHODES SERİSİ

Pişmanlık (ÜCRETSİZ)

NEFRET & AŞK DÜETİ

Benden Nefret

Ediyor Benden

Nefret Etmiyor

ABOUT THE AUTHOR

Rina Kent, düşmandan aşığı romantizmle ilgili her şeyin uluslararası çok satan yazarıdır.

Karanlık onun oyun alanı, gerilim en iyi arkadaşı ve kıvrımlar beyninin gıdası. Bununla birlikte, bir şekilde kalbinde romantik olduğunu düşünmeyi seviyor, bu yüzden henüz umutlarını öldürmeyin.

Onun kahramanları anti-kahramanlar ve kötü adamlar çünkü o her zaman kimsenin desteklemediği adamlara aşık olan tuhaf biriydi. Kitaplarına bir tutam gizem, sağlıklı bir dozda endişe, bir tutam şiddet ve bolca yoğun tutku serpiştirilmiştir.

Rina özel günlerini Kuzey Afrika'nın huzurlu bir kasabasında bir sonraki komplo fikrini hayal ederek ya da bu fikirler bir araya geldiğinde şeytani bir deha gibi güler geçiyor.

Eğer beni takip etme havasındaysan:

[Web Sitesi](#)

[Neswsletter](#)

[Okuyucu Grubu](#)



İÇİNDEKİLER

Ayrıca Rina Kent

Yazar Notu

Oynatma Listesi

1. Kyle
2. Rai
3. Rai
4. Kyle
5. Rai
6. Kyle
7. Rai
8. Rai
9. Kyle
10. Rai
11. Rai
12. Kyle
13. Rai
14. Rai
15. Rai
16. Rai
17. Kyle
18. Rai
19. Kyle
20. Rai
21. Rai
22. Rai
23. Kyle
24. Rai
25. Rai
26. Kyle
27. Rai
28. Kyle
29. Rai
30. Kyle
31. Rai

Sırada ne var?

Rina Kent tarafından da yazılmıştır

Yazar Hakkında

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

